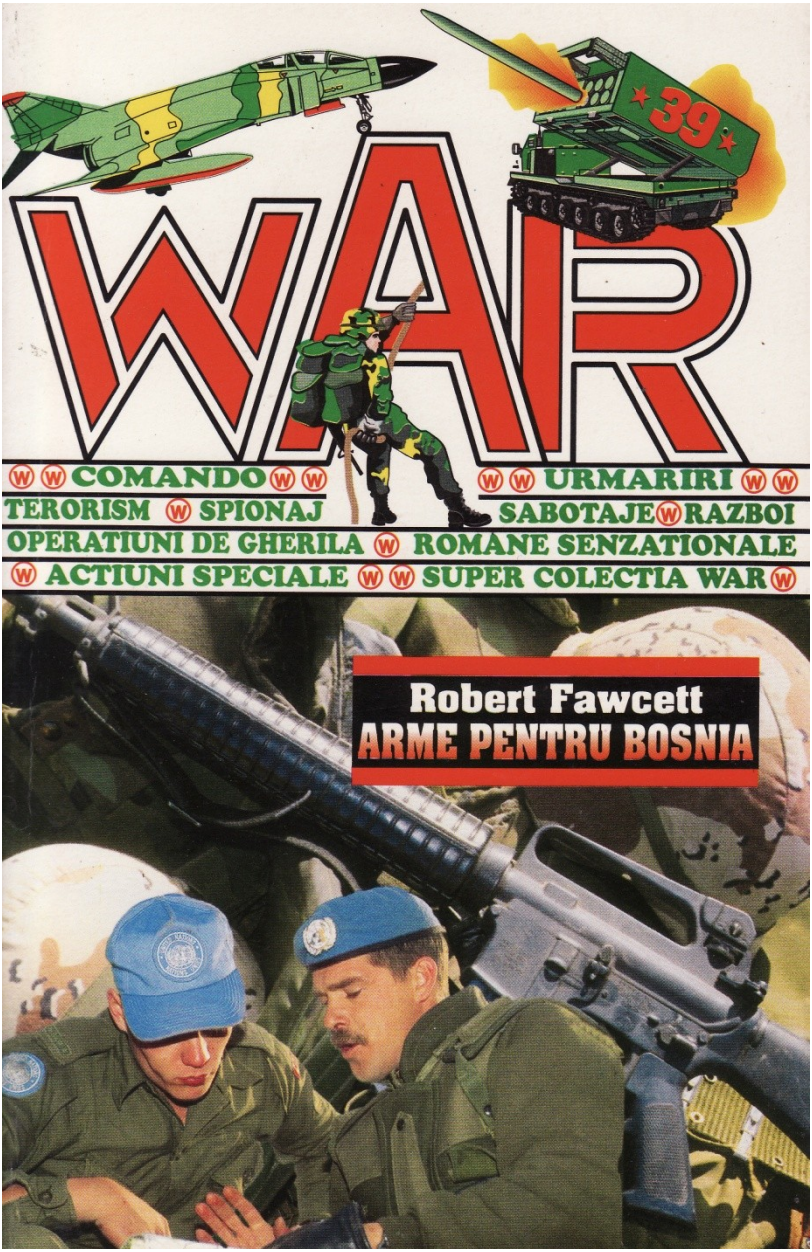
39
WAR
COMANDO
URMARIRI
TERORISM
SPIONAJ
SABOTAJE
RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR
Robert Fawcett
ARME PENTRU BOSNIA

Robert Fawcett

ARME PENTRU BOSNIA

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z 1996
Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

CAPITOLUL I

Ai tot ce-ţi trebuie?

În vocea joasă.şi aspra a lui Vladimir Sevşenko stăruia tot timpul agresivitatea. Chiar şi fără motiv aparent. Dieter Weizman îi răspunse însă cu o voce călduroasă, sonoră, plină de încredere.

Bineînţeles! Kein Problem. Doar mă cunoaşteţi!

Atunci, ne vedem mai târziu, aşa cum am stabilit.

Şi închise fără să-i lase lui Dieter Weizman timp să-i spună „la revedere". Acesta se ridică în picioare şi se duse la fereastra care dădea spre parcul palatului Schwarzenberg, lăsându-şi privirea să rătăcească peste peluzele acoperite de zăpadă şi statuile adăpostite în timpul iernii în nişte gherete ciudate din pânză. Te-ai fi crezut în plin câmp. Totuşi, palatul- hotel Schwarzenberg se afla în centrul Vienei, la o zvârlitură de băţ de Kărntner Ring!

De obicei, contemplarea acelui parc îl umplea pe Dieter de satisfacţie. De când se instalase la o ferma unde creştea cai, lângă Droserdorf, un sătuc situat la vreo sută de kilomelri de Viena, de-a lungul frontierei cu Cehia, începuse să-i fie groază de oraş. Totuşi, născut la Viena în urmă-cu cincizeci şi trei de ani, Dieter Weizman era mai mult un „cow-boy de macadam" decât un ţăran. Lunga sa carieră de escroc, de falsificator şi de informator „multiplu" nu se putuse derula decât la oraş...

Câteva popasuri în spatele gratiilor îi provocaseră o pasiune de nestăvilit pentru spaţiile mari şrpline de verdeaţă... La Schwarzenberg

respira în voie! Verdeaţa oferita pe bani grei, sigur, dar noua sa poziţie de om de afaceri internaţional îi permitea în sfârşit să trăiască după gustul lui.

Deschise fereastra şi respiră profund, umplându-şi plămânii cu aer rece, dar menghina din piept nu-şi slabi strânsoarea... În spatele jovialităţii sale aparente se ascundea deseori o angoasă cumplită.

De ani de zile se juca cu focul. Minţind cu obrăznicie, vânzând ce nu-i aparţinea, trădându-şi clienţii fără ruşine, cu acelaşi zâmbet pe buze şi aceeaşi voce sigura şi călduroasă. Activităţile sale erau totdeauna ilegale, deseori necinstite, uneori periculoase. Din păcate, Dieter Weizman nu cunoştea alt mod de a-şi câştiga existenţa. Ca să se relaxeze, Weizman îşi inventa situaţii pompoase, însa efemere... Unul dintre foştii lui colegi de sărăcie, mic tipograf din mahalaua vieneză, îi confecţionase deja o duzină de identităţi prestigioase, unele mai false decât altele.

Care nu durau decât atât cât ţinea o escrocherie.

Adevăratele activităţi ale lui Dieter Weizman, de la escrocherie la plasarea banilor falşi, trecând prin escrocarea băncilor, nu aveau nevoie de „faţadă", ci doar de mult tupeu şi imaginaţie, presărate cu o doză bună de necinste. Timp de ani de zile vegetase în felul acesta până la surpriza divina a războiului civil din Iugoslavia. De atunci binecuvânta zilnic embargoul asupra armelor care permitea unor intermediari ca el să facă în sfârşit avere.

Ca să fie împăcat sufleteşte, Dieter Weizman adoptase deviza: „Nu armele ucid, ci oamenii". În felul acesta universul sâu mental era cât se poate de senin...

Încercă să-şi concentreze atenţia asupra zborului unor pasări care traversau parcul acoperit de zăpadă, dar nu reuşi.

Până în momentul întâlnirii trebuia neapărat să-şi rezolve problema. Teoretic se şi rezolvase. După spusele persoanei în cauză, era vorba de o greşeala inexplicabila şi totul avea sâ fie lămurit până la ora cinei. Nici măcar n-ar fi trebuit să se deranjeze.

Oricare altul, mai puţin lichea decât Dieter Weizman, s-ar fi mulţumit cu aceasta asigurare. Numai ca el însuşi făcuse atât de des promisiuni cu o voce vibrând de sinceritate, fără nici cea mai mică intenţie de a le respecta, încât era suspicios. Avea de-a face cu oameni de teapa lui, mincinoşi înnăscuţi. Borfaşi fără lege şi fără credinţă a căror vorbă nu valora nici cât o copeică.

Totuşi îi era cu neputinţa sâ acţioneze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, riscând sâ se expună răzbunării lui Vladimir Sevşenko...

La gândul acesta simţea o crispare în stomac. Ucrainianul îi inspira o frică fizica, viscerală. O brută de o sută douăzeci de kilograme, cu fruntea îngusta şi un pâr negru şi abundent, care la început fusese muncitor metalurg. Fosta lui meserie îl învăţase sâ mânuiască cu abilitate aparatul de sudură. Odată, la Kiev, ucrainianul îl arsese mortal pe un intermediar fără scrupule care reţinuse un comision. Victima murise dupâ doua zile... Nu aveai voie sâ-l minţi pe

Vladimir Sevşenko. Dacă clientul lui nu-şi respecta cuvântul, el Dieter Weizman, îi va spune ucrainianului adevărul.

Indiferent de consecinţe.

Satisfăcut căluase această hotărâre, Weizman luă o ultimă gurâ de aer proaspăt şi închise fereastra. Deodată pulsul îi crescu în mod vertiginos.

Doina Udvar, amanta lui, ieşise din sala de baie. Aşeazatâ pe patul imens din dormitorul cu pereţii tapisaţi cu pânza albastră înfloratâ, având pe ea doar un sutien roşu cu jumătate de cupă, un chilot mic şi un portjartier, tânăra femeie, tocmai îşi trăsese pe picior cel de al doilea ciorap gri, cu o grijă copilărească, ţinând piciorul întins la patruzeci şi cinci de grade, aşa cum văzuse în filme, prinzând după aceea ciorapul şi netezindu-l pe piele. Cu un an în urma lucra în magazinul Herrend din Budapesta şi nu purta decât colanţi groşi!

Dieter Weizman făcuse o adevărată pasiune pentru ochii ei mari şi albaştri, plini de nevinovăţie, pârul negru tăiat scurt, faţa cu trăsături regulate, corpul de zeiţă cu picioare lungi, şi mai ales talia: un metru optzeci. Visul lui absolut. Weizman îi ajungea la umâr. Chiar în aceeaşi seară cinaseră YăMnthias Prince, restaurantul cel mai sofisticat din Budapesta. Printre bunătăţi şi melodii interpretate la vioară, Doina ascultase cu gura căscată poveştile îndrugate de Dieter Weizman. Bărbatul avusese inteligenţa sâ n-o ducăîn patul lui chiar în seara aceea. Cu instincul lui de borfaş, Dieter simţise căDoina nu era insensibilă la farmecul lui real, la ochii lui albaştri scăpărători, la inteligenţa lui subtilă. Deşi chelise

puţin, statura lui de luptător degaja multă virilitate. Obişnuita cu asprimea ungurilor şi a lumii comuniste, Doina Udvar nu fusese şocată de înfăţişarea lui de ţâran: haină de piele, ceas mare, fârâ cravată la gât, pulovere puse unul peste altul. Bârbuţa aproape căîi dădea aerul unui intelectual sau al unui pastor.

A doua zi cinaseră la Hilton şi-i propusese Doinei s-o ia cu el în Austria... Făcuseră dragoste în apartamentul lui de la hotel, după ce bâusera o sticlă de Taittinger, şampanie albă 1988.

La Viena, Doina fusese uluită de palatul Schwarzenberg. Uluiala ei fusese şi mai mare când noul ei amant îi dăduse un teanc mare de şilingi şi o lăsase la intrarea pe Kărntner Strasse, stradă numai pentru pietoni plină cu magazine de lux. În aceeaşi seară apărea cu un nou taior, marca Gianni Versace, la Korso, unul dintre restaurantele cele mai elegante din Viena.

Dieter Weizman descoperise după cină că Doina, cu aerul ei angelic, era ispita întruchipată. Îmbrăcata astfel, frumuseţea ei îţi lua pur şi simplu ochii, făcându-i pe toţi bărbaţii prezenţi să-şi întoarcă capul după ea, iar Dieter Weizman simţise în sinea lui o bucurie imensă. El, un bărbat care nu mai era foarte tânăr, vulgar şi prost îmbrăcat, era însoţit de o zeiţă.

Din seara aceea nu o mai părăsise, pur şi simplu înspăimântat de gândul căi-ar fi putut fi furată...

Doina Udvar înflorise în lux ca o orhidee, căpătând în câteva săptămâni un rafinament uimitor. Niciodată nu făcea o remarcă deplasată,

niciodată nu se minuna prea mult, totdeauna era puţin distantă, plină de distincţie, şi totuşi onctuoasă ca o frişca de îndată ce Dieter Weizman îşi strecura degetele sub satinul care îi acoperea pielea.

Dându-şi seama că e privită, tânăra femeie îşi ridica ochii spre el şi îşi termină de agăţat ciorapul.

– Suntem în întârziere? întreba ea cu o voce calmă, prefăcându-se cănu-şi dă seama de privirea strălucitoare a amantului ei care îi parcurgea trupul, aşa cum un copil linge o îngheţată de jos în sus.

Doina era machiata perfect. Negrul îi scotea în evidenţă ochii de culoarea cobaltului, iar gura foarte roşie era ca o bijuterie. Dieter nu fu în stare sâ spunâ nimic. Ea se ridică şi trase de partea din spate a ciorapului ştâng...

Dieter Weizman traversă încăperea ca un bizon pornit la atac şi se opri la câţiva centimetri de Doina. Angoasa se topise în dorinţă ca zahărul în cafea. Avea impresia căare foc în artere. O trase pe Doina, lipind-o de el, trecându-i un braţ după mijloc, adulmecându-i parfumul ca un animal.

Mâna stângă îi porni în explorare, pipâindu-i sânii superbi care păreau gata sâ explodeze sub cochilia lor de satin, coborând după aceea de-a lungul şoldurilor, ajungând în sfârşit la pulpe, apoi la nylonul ciorapilor.

La naiba, ce frumoasă eşti! mormăi el.

Parcă tot capul i se golise.

Doina zâmbi. Zâmbetul dispăru atunci când Dieter Weizman începu să se frece încetişor de ea. Se culcaseră împreună de zeci de ori, dar niciodată nu se săturase. Când atinse uşor cu mâna slipul

roşu, între picioare, ceeea ce simţi îl făcu sâ-şi piardă capul definitiv. Depărta elasticul, îşi strecura toată mâna sub satin şi îi prinse sexul. Era onctuos, ca totdeauna, şi asta îi întări şi mai mult penisul. În minte îşi repeta întruna căera ispita întruchipată. Şi spunea ispita pentru cădescoperise ceva diabolic, prea perfect, dincolo de faţada inocenţei.

Ochii albaştri ai tinerei femei îi căutarâ privirea.

Îţi plac? întrebă ea.

O întrebare de târfa pusă cu vocea unei regine.

Vino încoace, răspunse Dieter Weizman cu vocea răguşită.

O împinse peste comoda Ludovic al XV-lea şi o sprijini de ea. Apoi, cu -o singură mână, îşi desfăcu cureaua, îşi descheie pantalonii care îi căzură pe glezne, eliberând un sex greu şi cărnos care ieşea afară din chiloţii cu dungi. Dieter Weizman se simţea ca un tânăr... Îndepărta cu abilitate elasticul slipului roşu apoi, datorita diferenţei de talie, o pătrunse cu tot sexul dintr-o singură mişcare. Tânăra unguroaică se clatină datorita şocului şi se sprijini în ultima clipă de comoda. Dieter Weizman, o prinse cu mâna de pulpe, în dreptul portjartierului, şi începu sa-şi mişte membrul înainte şi înapoi, îndoindu-şi genunchii ca s-o poată pătrunde mai bine. Cramponată cu ambele mâini de comoda, Doina făcea faţă asaltului cu pântecele împins în faţă şi ochii închişi. Dieter gâfâia, strângând din dinţi pentru a prelungi acuplarea. Era atât de bine! Doina era totdeauna în starea asta când fâcea dragoste cu ea.

Uneori îl sâcâia o întrebare insidioasă. Aceasta receptivitate se datora lui sau... Nu ştia nimic de

trecutul ei. Când o cunoscuse părea să trăiască singură.

Mârâi de plăcere simţindu-şi sexul pătrunzând şi mai adânc. Fără să vrea, Doina se pfopţea în el, tocurile înalte alunecându-i pe podeaua de lemn dată cu ceară. În cele din urmă alunecă şi bărbatul ieşi din ea. Weizman o întoarse imediat şi tânăra femeie se aplecă cu docilitate peste comodă, cu faţa spre oglindă, oferindu-i fundul rotund.

Dieter Weizman puse mâinile pe fesele cărnoase şi tari, îşi sprijini sexul în scobitura lor şi împinse din toate puterile. Amanta lui abia dacă tresări când penisul gros desfâcu cu brutalitate inelul care apăra intrarea cea mai intimă. Nu se întâmpla pentru prima dată.

Atunci când era într-adevăr excitat, Dieter Weizman termina totdeauna în felul acesta. Se mişca încet, de parcă ar fi vrut să intre cât mai bine în posesia acelui fund somptuos, apoi începu să-l violeze metodic, pătrunzându-l cât mai adânc posibil. Doina începu să-şi legene şoldurile, ca o dansatoare orientală, ondulându-se în jurul membrului intrat în ea, care părea că o ţintuieşte de comoda. Simţea o plăcere tulbure şi animalică când era posedata în felul acesta. Dieter îşi acceleră mişcările, gâfâind ca o locomotiva.

Ţinându-se cu ambele mâini de marginea comodei, cu pieptul apâsat de lemnul lăcuit, cu fundul ridicat, Doina se simţi cuprinsă de un orgasm inepuizabil. Îşi înăbuşi strigatul dar un spasm violent făcu să-ise cutremure tot corpul. Dieter Weizman nu se mai putu reţine şi termina exploziv, cu impresia că se goleşte în întregime.

Îşi trase afară încet sexul încă tare şi suspina.

E culmea ce-mi place sâ mă culc cu tine!

Doina, câreia încă îi mai tremurau picioarele, se lasă sâ cadă pe pat, în timp ce amantul ei se îndrepta spre sala de baie. Dieter avea impresia câ-şi expulzase departe problema odată cu sperma şi fluiera uşor un vals de Strauss în timp ce se spală în chiuveta.

Ieşi cu hainele aranjate, pieptănat şi vioi. Când trecu pe lângâ Doina, care se îndrepta şi ea spre sala de baie, barbatul îi mângâie în trecere fundul acela care îi provocase atâta plăcere. Îşi zise căse încadrase perfect în timp, căcel pe care-l aştepta trebuia sâ aparâ dintr-o clipă în alta.

*

* • *

Cineva bătu de trei ori uşor în uşă. Dieter tocmai îşi înnodase cravata în faţa oglinzii, luând-o de la capât de câteva ori. De obicei nu purta cravată.

Un moment! strigă el.

Când deschise uşa, se pomeni nas în nas cu o femeie într-o haină neagra de vizon, cu faţa ascunsă de o voaletă deasâ, prinsă la o pălărie. Un doliu ciudat. Femeia avea ambele mâini într-un manşon din aceeaşi blană. Mâna dreapta ieşi din manşon şi Dieter Weizman avu timp sâ vadă un revolver mic cu surdina. Ţeava era deja la orizontala. Se mai ridică puţin, îndreptându-se spre capul victimei. Dieter Weizman, cu un reflex disperat, încercă sâ închidă uşa. Dar nu avu timp.

Femeia în negru apăsase pe trăgaciul revolverului.

Răsună o detunătura înăbuşită şi o pată roşie apăru sub ochiul stâng al lui Weizman, apoi bărbia pâru căi se desface în mii de fragmente albicioase. Se clătină, se agăţă de uşă, şi mai avu timp sa mai primească un glonţ în cap care îi pătrunse prin tâmpla stângă şi i se înfipse adânc în creier.

Căderea lui pe mocheta groasă nu făcu prea mult zgomot. Râmase întins pe spate, cu faţa plină de sânge scuturată de câteva tresărituri, ca un pui de focă ucis cu lovituri de ciomag.

Femeia în negru îl privi cu atenţie ca sâ se asigure cămurise, apoi băgă arma la loc în manşon. Închise cu calm uşa şi se îndepărtă pe culoar. Evita ascensorul şi coborî pe scară până la parter. Dar în loc s-o ia la stânga, spre recepţia hotelului Schwarzenberg, necunoscuta făcu la drepta, intrând pe un culoar lung, care trecea mai întâi pe lângă un salon în care ardea un foc de lemne şi apoi pe lângă bar. Femeia în negru traversă barul de parcă ar fi venit din restaurantul situat la marginea parcului şi ajunse în antreul folosit de clienţii restaurantului, puţin mai jos de parcare. Femeia de la vestiar îi arunca o privire intrigată. O văzuse intrând cu câteva minute mai devreme şi necunoscuta îi făcuse semn cărămâne cu haina pe ea, lucru neobişnuit în Austria.

Dar această clienta ciudată, îmbrăcata toată în negru, ieşea deja pe uşa care dădea spre marea parcare a hotelului şi restaurantului.

Femeia de la garderobă îşi zise căcineva îi trăsese probabil plasă acelei necunoscute. Seara se aciuau la

Schwarzenberg tot felul de cupluri nelegitime.

*

* *

Doina Udvar ieşi din sala de baie machiată, gata de plecare, dar, deodată, se opri brusc. Corpul amantului ei era întins pe culoar, plin de sânge al cărui miros fad îi provocă greaţa. Cuprinsă de o ameţeală violentă, tânăra femeie se agăţă de tocul uşii ca sâ nu cadâ. Nu auzise nimic. Se forţă sâ priveâscăcadavrul. Rânile semănau într-adevăr cu cele pe care le-ar fi făcut o armâ de foc şi în aer plutea un miros slab de cordită.

Cu inima bătându-i cu putere, tânâra femeie se aşează pe pat şi aprinse cu o mâna tremurătoare o ţigară Lucky Strike, încercând sâ nu se lase cuprinsa de panică.

După anumite indicii, Doina înţelesese de multă vreme căDieter Weizman nu era un om de afaceri obişnuit şi căavea relaţii cu oameni periculoşi... Totuşi nu avea un aer neliniştit şi nu purta niciodată armă. Nu-i asculta convorbirile telefonice, presărate cu onomatopee greu de descifrat. Nu putea sâ creadă căîntr-adevăr murise. Privirea i se îndreptă spre telefon.

Lucrul cel mai simplu era sâ cheme poliţia. O puzderie de imagini îi apăru deodată în minte. Anii de comunism insuflaserâ Doinei o neîncredere viscerală faţă de forţele de ordine. În cel mai bun caz ar fi răspuns la mii de întrebări, chiar dacă nu-l văzuse pe asasin. Şi nu va fi crezută.

Trase din ţigară, stăpânită de aceste sentimente contradictorii, fumând-o până la filtru. Apoi, după ce strivi chiştocul în scrumieră, se ridica ceva mai senină şi deschise şifonierul.

Hainele ei ar fi putut sa umple un ditamai cufărul. La Droserdorf avea de trei ori mai multe. Trebuia sâ renunţe la ele... Tânâra femeie, râmasâ în slip şi sutien, alese un taior albastru obişnuit, îl îmbrâcărepede şi închise uşa. Când se apleca sâ ia de jos o bluzâ câzutâ, dădu cu ochii peste o valijoarâ neagră ascunsă sub pat, de care uitase din cauza panicii.

Valijoara-diplomat a lui Dieter Weizman.

Se dusese cu ea la singura întâlnire din ziua aceea, imediat după ce se sculase.

Doina se aplecă şi o luă de jos, frapată imediat de greutatea ei. Intrigată, tânâra femeie încerca s-o deschidă. Dar nu reuşi, pentru căbroaştele erau cu cifru şi numerele fuseseră amestecate. Vru s-o pună la loc dar îi veni o idee. Deplasă cu grija rotiţele ca să formeze data ei de naştere: 17.6.

„Clac." Cele două broaşte se deschiseră în acelaşi timp. Dieter Weizman fusese un sentimental incorigibil.

Doina ridică capacul şi ramase înmărmurită.

În ochi îi sârirâ teancurile de bancnote de o suta de dolari. Niciodată nu mai văzuse atâţia bani! Luâ un teanc în mână şi încercă sâ ghicească suma. Poate zece mii de dolari. În valijoarâ erau zeci de teancuri.

Închise capacul şi privi cele două iniţiale de pe muchie gravate în aur fin: D.W. Nu ştia de unde provin aceşti bani. Poate că-i fuseseră încredinţaţi de persoana cu care avusse întâlnire în dimineaţa aceea. Îşi zise ca Dieter Weizman avea probabil intenţia sâ-i înmâneze celui cu care trebuia sâ ia cina. Altfel n-ar fi pâstrat atâta bănet în camera de

hotel, când banca lui era la doi paşi. Nu era decât o presupunere. Dieter Weizman nu-i vorbea niciodată despre detaliile operaţionale ale afacerilor sale necurate.

După câteva clipe de gândire, tânâra femeie îşi îmbrăca haina de blană, îşi luâ geanta şi valijoara, apoi verifică cu privirea dacănu uitase nimic importat.

Când trecu pe lângă cadavrul lui Dieter Weizman, priviea ei fu atrasă de un obiect strălucitor căzut din buzunar. Bricheta lui Zippo pe care avea gravate iniţialele. Îi va rămâne ceva de la el. Doina cobori pe scări, parcurse culoarul, travefsâ barul şi ieşi în parcare. Începuse din nou sâ ningâ, afarâ era noapte de-a binelea şi nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Traversă pe jos Schwarzenberg Platz şi ajunse la o staţie de taxiuri de pe Kărntner Ring.

*

* *

Vladimir Ilici Sevşenko, căruia foştii lui camarazi din GRU1 îi ziceau „Albiciosul", din cauza tenului sâu totdeauna livid, era mai palid ca niciodată. Aşezat la una dintre cele mai bune mese ale restaurantului vienez Drei Husaren, în mijlocul sălii luminată de lustre din lemn aurit, rusul se întorcea din cinci în cinci minute spre intrare unde îşi arâta talentul un pianist foarte riihrselig <2). Se făcuse nouă şi jumătate şi Dieter Weizman tot nu apăruse. Or, Sevşenko trebuia sâ plece dimineaţa foarte devreme cu un avion spre Kiev şi nu voia sâ se culce

1 Serviciu militar de informaţii al fostei URSS (n.a.).

târziu. Nici măcar nu deschisese lista de bucate din faţa lui. Melodia pianistului îl enerva cât se poate de tare.

Deodată îşi ridică privirea spre blonda aşezată în faţa lui. O bătrână păpuşă Bărbie cu un păr prea lung, ciufulit, coborând foarte jos pe frunte, cu buzele prea rujate, cu gâtul ascuns în parte de un colier de perle impozant, cu ochi albaştri ca porţelanul, subliniaţi de gene false. Decolteul pătrat al rochiei negre dezgolea doi sâni foarte albi şi foarte puţin uzaţi. Era la al doilea pahar de Cointreau Caîpirinha, băutură care, Credea ea, nu putea decât sâ-i confirme noul statut social.

O vieneză tipică, uşor demimondenă, ocupându-se oficial cu afaceri imobiliare, ceea ce îi permisese sâ-l întâlnească pe Vladimir, de care se ataşase ca un pagur de o cochilie goală. Sevşenko era impresionat de accentul ei ascuţit precum şi de manierele ei afectate. În rest, blondina se străduia din răsputeri sâ-i satisfacă capriciile sexuale care se rezumau la posedări brutale şi scurte, în general sub influenţa votcii.

Sissi, du-te şi telefonează-i idiotului âla, mormăi el.

Blond'a se ridică de la masâ ascultătoare. În realitate o chema Hildegarde Feldbach. Sissi avea însă ceva magic. Un necioplit ca Sevşenko putea sâ-şi închipuie o vaga legătură între împărătească şi ea...

Eşti tu atent la Olaf?

Sissi nu se despărţea niciodată de un caniş alburiu îngrozitor care părea căfusese spălat cu dezinfectant. Chelnerul-şef îi adusese apâ şi acum

stâtea ghemuit sub masâ aşteptând şi el cina. Când o văzu pe stăpâna lui ridicându-se, animalul vru s-o urmeze, dar lesa îl ţinu pe loc şi scoase un schelâlâit disperat. Exasperat, Sevşenko îi trase cu piciorul pe sub masâ, provocând un schelâlâit strident.

Clienţii de la mesele vecine întoarseră capetele. Un câine la Drei Husaren era deja ceva deplasat! Dar dacămai începea să şi latre... Un vecin vru sâ-l cheme cu un gest pe chelnerul- şef, dar renunţa când văzu privirea feroce a lui Vladimir Sevşenko. Mutra lui de slav brutal, nasul strivit de boxer şi statura impresionantă tăiau elanul oricărei contestaţii...

Sissi se îndepărta legănându-şi şoldurile, sperând astfel sâ amelioreze dispoziţia însoţitorului ei.

Când se întoarse la masâ, Vladimir se juca cu aceleaşi cocoloaşe de pâine.

Ce se-aude? întreba el cu brutalitate.

În afara calităţilor de femelă, Sissi îi servea şi ca interpret. Ucrainianul vorbea foarte prost germana şi avea un accent.îngrozitor.

Nu râspunde nimeni la telefonul din camera, zise ea cu un zâmbet îmbietor, aplecându-se înainte pentru ca el sâ-i poatâ zâri sânii... Cu siguranţa căsunt pe drum. N-ar fi bine sâ dâm comanda?

Dacă vrei, mormăi el.

Abia apucă să ridice mâna şi un chelner tacticos se grăbi sâ răspundă la chemarea lui, prezentându-i în detaliu bunătăţile din lista de bucate.

Sevşenko stătea cu nasul în farfurie fără să scoată nici un cuvânt.

Shatzie, se fandosi Sissi, ce-ai dori?

El ar fi dorit sâ spună „un caniş fript", dar se mulţumi sâ mormăie:

Ca şi tine!

Ucrainianul detesta mâncărurile sofisticate din marile restaurante. Sissi comanda prepeliţe, un Tafelspitz2, şampanie, precum şi un pate de ficat pentru Olaf, al cărui preţ era atât de mare încât cu suma respectiva ar fi putut să trâiasca o lună încheiată un amărât fără domiciliu stabil.

Pianistul devenea din ce în ce mai zelos, fiind probabil plătit „la notă". Cei de la masa vecină începură să cânte „Happy Birthday", în timp ce şeful chelnerilor aducea o prăjitura plină de lumânări. Vladimir Sevşenko le aruncă celor care cântau o privire atât de încruntată încât aceştia coborâră glasul. Ucrainianul insufla teamă. Chelnerul desfăcu sticla de Taittinger „Comtes de Champagne", roze 1986 şi îi turnă tinerei femei să guste. Sissi îşi permise luxul să se strâmbe.

Nu e chiar atât de rece...

Chelnerul o puse din nou la gheaţa. Înainte de a-l întâlni pe Sevşenko, Sissi nici mâcar în vis nu-şi imaginase căîşi va putea oferi vreodată un asemehea lux. Toată viaţa visase la o cină cu şampanie. Sărăcia se uită repede... Sosiră aperitivele şi Sissi începu sâ ciugulească. Ucrainianul nu se atinse de nimic şi dupâ cinci minute zise:

Ce mama dracului fac! Eşti sigura de ce ţi-au spus?

Bărbatul avea ochii injectaţi de sânge şi maxilarul împins în faţă. Sissi puse jos furculiţa.

---

2 Carne de vilă friptă la foc domol (n.a.).

Mă duc sâ verific, Shatzie.

De data asta tulburata, femeia nu mai reuşi sâ-şi legene şoldurile... La Schwarzenberg suna ocupat şi trebui sâ mai aştepte... Când reveni la masă, Sissi era palidă la faţă şi Vladimir Sevşenko înţelese imediat ca se ivise o problema.

Ce s-a întâmplat?

Sissi se lăsă sâ cadă pe scaunul aurit, la fel de palida ca el.

A murit! O cameristă a vrut sâ schimbe aşternutul şi i-a găsit cadatrul pe culoar.

Cum a murit?

Aproape căstrigase şi Sissi îi fâcu semn sâ vorbească mai încet.

A fost împuşcat! murmură ea. Poliţia e deja acolo. Am închis imediat.

Ucrainianul înjură printre dinţi şi ridică deodată capul.

Şi individa lui?

Nu ştiu, n-am avut timp sâ întreb.

Vladimir Sevşenko meditâ câteva clipe. Un lucru era sigur. Dieter Weizman nu va veni, după cum stabiliseră, sâ-i aducă cele două milioane de dolari bani gheaţă cu care trebuia sâ plece în Ucraina a doua zi dimineaţă. Restul era mai puţin important. Ridica capul şi-i făcu semn chelnerului.

Die Rechtung, bittem.

Dar încă n-am cinat! protesta Sissi. El nici măcar nu răspunse, în timp ce ea se grăbea sâ înghită o pulpă de prepeliţă. Când sosi nota de plată, ucrainianul puse un teanc de bancnote pe farfurie şi se ridică, sub privirile mirate ale celor de la mesele vecine.

Mercedesul 600 se afla la dracu-n praznic, din cauza zonei pietonale, şi Sevşenko bombăni tot drumul până la maşină. Mergea atât de repede, încât Sissi trebuia să-l târască după ea pe Olaf, înfometat şi incababil să se ţină după ei.

Ucrainianul sui la volan, trecu pe roşu şi intră pe sens interzis pentru a ieşi din labirintul zonei centrale. După aceea Sissi îi indică drumul. Numai dacă erai un vechi vienez te puteai orienta în centrul capitalei. Când opri în faţa imobilului luxos dar prost întreţinut de pe Grumpendorferstrasse, unde închiriase un apartament pe numele lui Sissi, dispoziţia lui Sevşenko era la fel de cruntă.

În salon îşi scoase haina şi-şi turnă un pahar de votcă în stare să doboare un mamut. Abia după aceea începu să reflecteze. Il cunoştea pe Dieter Weizman de trei ani şi niciodată nu avusese vreun motiv să se plângă de el. Era un intermediar fiabil, deşi lacom, cu relaţii bune în cadrul serviciilor speciale din ţările unde se derula traficul, ceea ce evita multe probleme.

Când vorbiseră la telefon, în unnă cu două ore, pârea într-o dispoziţie excelentă. Ce se putuse întâmpla? Se gândi la început căfusese lichidat de femeia cu care trâia ca să-i ia banii. Dar ar fi putut fi vorba şi de alţi răufăcători...

Sissi se aşeza pe genunchii lui şi-l sărută pe ureche, ceea ce, într-o situaţie normală, l-ar fi excitat la culme pe ucrainian.

Lasă-mă să te ajut să te relaxezi... Îi şopti era.

Dar el o îndepărtă cu brutalitate. Nu era momentul. Nu putea să telefoneze la Kiev. Era prea periculos. A doua zi dimineaţă trebuia să plece.

Evident, călătoria lui avea toate şansele să fie neplăcută. În meseria lui rareori existau rateuri...

Deodată, Olaf, văzându-şi stăpâna lipita de el, hotărî sâ participe şi el la dezmierdări şi sări pe genunchii lui Vladimir Sevşenko. Acestuia însă nu-i plăceau deloc câinii şi limba canişului pe mâna lui avu efectul unei arsuri. Ucrainianul îl lovi cu brutalitate, aruncându-l la doi metri de el! Olaf se lovi de perete şi începu sâ schelâlâie cu disperare. Sissi tresări.

Oh, ce râu eşti!

Vladimir Sevşenko se ridică brusc, făcând-o sâ cada pe podea. Cu ochii injectaţi de sânge, ucrainianul se repezi la caniş, îl apuca de gât şi îl sâltâ în sus strângându-l cu toata puterea...

Olaf scoase un lătrat scurt, se auzi o pârâitură sinistră şi animalul râmase nemişcat. Vladimir Sevşenko arunca cadavrul câinelui la capătul celălalt al salonului. Sissi venea spre el, cu faţa deformată de durere:

Schweincht//7f//Ticăloşiile! Ai...

Dar se întrerupse brusc. Vladimir Sevşe iko o prinsese de gât cu degetele lui groase. O împinse până la perete şi începu s-o dea cu capul de zid, strângând-o destul de tare ca sâ ajungă la un deget de sincopă.

Lasă gura, putoare! Altfel vei avea şi tu soarta lui.

Sissi începea sâ dea ochii peste cap. Ucrainianul slăbi brusc strânsoarea şi femeia căzu pe mochetă ca o cârpă. Fără să se preocupe de ea, Sevşenko îşi turnâ un alt pahar de votcă, apoi se întoarse în fotoliu, încercând sâ-şi limpezească ideile. Nu era

decât o rotiţă dintr-o organizaţie puternică şi feroce, al cărei singur scop era sâ facăcât mai mulţi dolari. Acest accident avea sâ se răsfrângă asupra unei serii complexe de operaţiuni iar vina va fi aruncată asupra lui.. Ceea ce putea să însemne un glonţ în cap şi mai rău...

Singura soluţie de salvare era sâ recâştige terenul pierdut, deşi încănu ştia cum. Întreaga afacere însemna zeci de milioane de dolari, cele două milioane dispărute constituind doar un mic aconto. Dieter Weizman nu era decât un intermediar, de care nu-i păsa nici cât de prima lui şapca... Alcoolul îl încălzi treptat şi îi insuflă puţin optimism. Un intermediar poate fi înlocuit oricând.

Îl va găsi pe cel vinovat de acest asasinat şi va face ordine.

Iar dacăvinovată era putoarea aia de unguroaică, atunci îi va smulge sânii. În cazul unui adversar mai serios, era destul sâ-şi aducă de la Kiev gărzile de corp cecene.

Până atunci afacerile mergeau înainte.

Îşi îndreptă privirea chiorâşâ spre Sissi, care rămăsese întinsă pe podea.

– Mâine dimineaţă o sâ vii cu mine la Schwechat 3. Avionul decolează la şapte. Nu voi lipsi mult-, în absenţa mea, vei încerca sâ afli cine a tras în Dieter. Şi când mâ întorc...

Ucrainianul făcu un gest extrem de expresiv, trecându-şi uşor arătătorul dintr-o parte în alta a gâtului.

---

3 Aeroportul din Viena (n.a.).

Mergeţi, domnule. Etajul patru (n.a.).

CAPITOLUL II

Maşina Rolls-Royce albastra aluneca încetişor pe Boltzman Strasse, o strada liniştita cu sens unic, situata cam la nordul Vienei. Vehiculul se opri în faţa unui imobil alb cu cinci etaje care se înălţa în mijlocul unei grădini protejate de porţi de fier negre în spatele cârora, în vârful unui catarg, flutura drapelul american. Elko, care se afla la volan, întoarse capul.

Vâ aştept?

Nu, nu e nevoie, Elko, zise James deschizând portiera. Treci pe la garaj şi apoi trage în faţa la Sacher. Sandra ar putea sâ aibă nevoie de tine. Te voi suna în maşina.

Traversa, trecând prin faţa parcării în formă de spic, totdeauna plinâ. De ani de zile, ambasada americana trebuia sâ se mute într-o clădire mai demnă de Statele Unite, dar creditele nu mai veneau. James intra pe poartă şi se prezentă soldatului din spatele geamultii blindat, care controla vizitatorii.

Sunt aşteptat de domnul Bob March, îl anunţa el spunându-şi numele.

James plecase de la Bizen cu o orâ în urmâ şi o lăsase pe Sandra, logodnica lui dintotdeauna, exact în colţul pe care-l forma Operngasse cu Kărntner Strasse, pentru o adevărata orgie de cumpărături. Între două ninsori, timpul era superb, deşi răcoros. Trebuia sâ se întâlnească cu tânăra femeie la Rote Cafe de la Sacher unde urma sâ ia masa de prânz.

În ajun, Bob March, şeful biroului local al CIA, îi spusese la telefon cănu erau multe de spus despre

noua lui misiune şi că seara se va putea întoarce la Bizen.

Go ahead, Sir, fourth floor.(l)

Soldatul acţionâ deschiderea automată a uşii şi James intră în ascensor. Bob March îl aştepta zâmbitor pe palierul etajului patru. Reprezentantul CIA avea aerul unui dansator de tango cu pârul lui negru pomădat, faţa mai curând severă şi având pe nas nişte ochelari cu lentile rotunde şi rame de oţel â la Troţki. Era un profesionist excelent care venea din Bulgaria şi Albania, vorbind germana şi rusa. Biroul de la Viena fusese totdeauna „sensibil"...

Îmi pare bine că te văd, James, zise el. N-a fost prea multă zâpadâ pe drum?

Deloc, şi ai făcut o femeie fericită, pe Sandra. Îi place la culme sâ treacă în revista vitrinele.

Dacăs-ar fi mulţumit doar sâ le treacă în revistă...

Americanul îi fâcu semn sâ intre în biroul lui, situat în partea din spate a clădirii. Printr-o fereastra mare se puteau zări în depărtare vagoneţii roşii şi nemişcaţi ai roţii mari din Prater, marele parc de atracţii de pe malul Dunării, închis iarna.

Bob March îi întinse lui James o scrisoare.

Mai întâi vreau să-ţi înmânez asta. Unul dintre ultimele documente semnate de Lewis'" înainte de a fi concediat.

James deschise plicul. Înăuntru se afla o scrisoare scurtă de la fostul director general care îi mulţumea călduros pentru că putuse sâ-i salveze viaţa lui Matt Hoit. CIA devenea sentimentală...

Mulţumesc, zise James. Cine e noul director?

Bob March se întunecă la faţă.

Nu se ştie nimic! E un haos total. Dar treburile merg înainte.

Bănuiesc, zise James zâmbind, altfel nu m-aţi fi smuls de pe domeniul meu.

Începuse să aprecieze din ce în ce mai mult liniştea reşedinţei sale de la Bizen, localitate situata la vreo suta de kilometri de Viena, chiar pe frontiera austro-ungarâ. Elko, ucigaş retras provizoriu din „afaceri", era de ajuns ca sâ se ocupe de întreaga casâ. Iar Sandra îi procura erotismul rafinat indispensabil existenţei sale.

Bob March lua o ţigară din pachetul de Lucky Strike aflat pe birou şi o aprinse cu o bricheta neagră cu sigla CIA, pe care o scoase dintr-un toc de piele neagră prins la centură. Toţi membrii CIA primeau gratuit una, pe care o păstrau până la moarte.

De când am vorbit la telefon, au apărut elemente noi, zise el.

Bob March nu obişnuia să ridice tonul. Totdeauna arâta impecabil,xu butoni superbi la manşete, costume de culoare închisa sau gri, singura fantezie fiind cravatele neverosimile cu animale...

Nu spunea niciodată prea multe la telefon, convins căStapo4 îi pusese telefonul sub ascultare... Serviciile de informaţii austriece nu erau în relaţii prea strânse cu CIA. Pânâ nu demult, Austria fusese considerata drept o zonă ostilă. Stapo nu se înţelegea nici cu BND-ul german, ceea ce complica lucrurile. Totuşi la Viena se întâmplau multe.

Care sunt aceste elemente noi? întrebă James.

---

4 Fostul director general al CIA (n.a.).

Citeşte! zise Bob March întinzându-i ziarul Kurier din ziua aceea.

Jumătate din pagina întâi era ocupată de fotografia unui bărbat puţin chel, cu o faţă vesela, bărbuţă şi ochelari de soare. Dedesubt, într-o fotografie mai mică se vedea un cadavru acoperit cu un cearceaf, întins pe o targâ. James citi legenda. Dieter Weizman, în vârsta de cincizeci şi trei de ani, născut la Viena, fusese împuşcat seara trecuta în camera sa de la hotelul Schwarzenberg. Poliţia nu ştia nimic despre vinovat. Weizman, escroc de mica anvergura prin anii şaizeci, devenise informatorul mai multor servicii de informaţii, printrercare KGB, BND şi Stapo. De la începutul războiului din lugoslavia era bânuit căse ocupă cu un important trafic de arme.

James închise ziarul.

Cu el trebuia să mă întâlnesc? Mi-ai vorbit de un prieten...

Şeful biroului local al CIA trase din ţigară şi suflă fumul afară cu un aer netulburat.

Sâ spunem un „asociat", rectifica el. Dieter Weizman era de cinci ani unul dintre informatiorii noştri. Era un „swindler", care vindea unui serviciu de informaţii ce reuşea să afle de la altul.

James nu vedea de ce-l deranjase CIA ca să se întâlnească cu un prăpădit de informator. Bob March se grâbi să adauge:

Lucram cu el de un an de zile. Avem un „executive order' din partea preşedintelui care ne ordonă sâ-i ajutăm în secret pe musulmanii bosniaci. Cu un credit anual de cinci milioane de dolari.

Nu e mult, remarcă James.

Americanul zâmbi.

Adevărat, dar încăe un război mic. Pe scurt, a trebuit sâ cheltuim aceşti cinci milioane de dolari. Predecesorul meu aflase căWeizman avea o sursa de arme chinezeşti. A luat legâtura cu Weizman care a gâsit puşti Kalaşnikov chinezeşti cu muniţii în Sudan, la un preţ foarte acceptabil, şi a putut sâ le aducăpânâ în Bosnia centrala. Datorita unor zboruri aşa- zis umanitare între Maribor (Slovenia) şi Travnik. Pe lăzi erau însemnele Crucii Roşii şi n-au fost descoperite... Dieter Weizman era un tip foarte organizat...

Asta nu l-a împiedicat sâ se aleagă cu trei gloanţe în cap, remarcă James.

Adevărat, recunoscu Americanul. Lucru care mâ necăjeşte foarte mult. Nu din cauza armelor chinezeşti, ci din cauza unei afaceri mult mai importante.

Care?

Cunoşti poziţia Casei Albe în privinţa lugoslaviei? întreba March.

Aş prefera sâ mi-o precizezi, răspunse James prudent.

Zigzagurile lui Bill Clinton nu erau totdeauna uşor de urmărit.

Americanul îşi drese glasul şi aprinse o altă ţigara.

Sâ menţină cu orice preţ status quo-ul, zise Americanul. Să evite neapărat o reluare a luptelor pe scară mare. Căci, în acest caz, nimeni nu poate sâ prevadă ce s-ar putea întâmpla. Deci o oscilare între coşmarul mediu şi oroarea absolută. Micile noastre livrări de arme către bosniaci le permit sâ

nu fie striviţi de sârbi şi le arată aliaţilor noştri saudiţi cănu-i lâsâm pe musulmani sâ cadâ... Totuşi, ne ferim sâ ridicăm embargoul oficial asupra armelor. '

Înţeleg, zise James. La ce afacere grava făceai aluzie adineauri?

Ajung imediat şi la ea, răspunse Bob March. În urmâ cu şase ani, CIA a recrutat o „sursâ" din GRU. Un colonel, pe nume Boris Nicolaiev, de origine ucrainianâ. În 1990, acesta şi-a dat demisia din GRU şi a intrat într-o structură comerciala privata unde nu erau decât foşti membri GRU şi KGB. Baza fiind la Sevastopol, în Crimeea. Deşi nu mai prezenta acelaşi interes, am „întreţinut" legătura cu el de la ultimul meu post din Bulgaria. Respectivul mi-a adus informţii preţioase despre activităţile diferitelor organizaţii mafiote care bântuie fosta Uniune Sovietica. Ultima oară l-am văzut acum cinci zile, la Triest, în Italia, căci n-a vrut sâ vinâ la Viena de teama contraspionajului austriac. Acolo mi-a comunicat o informaţie preţioasa şi înspăimântătoare.

Un trafic de arme nucleare?

Din fericire, nu. Dar aproape la fel de grav. Boris

Nicolaievici mi-a dezvăluit faptul căfoşti ofiţeri din GRU şi KGB, asociaţi cu mafioţi ucrainieni şi anumiţi membri ai flotei ruseşti de la Sevastopol, au organizat o mare operaţiune de trafic de arme. Un fel de cartel, ca în cazul drogurilor. Or, acest cartel s-ar pregăti sâ livreze musulmanilor bosniaci o cantitate enormă de arme grele. În valoare totală de câteva sute de milioane de dolari!

James făcu un calcul rapid. La preţul modic al materialului de război din Est, asta ar fi însemnat un arsenal impresionant.

La ce te referi când spui arme grele? întreba el.

La elicoptere MI 24, elicoptere de asalt MI 8, lansatoare de rachete, rachete PL 9 sol-sol, cu o razâ de acţiune de douâ sute de kilometri, baterii de rachete sol-aer, rachete antitanc IGLA, tancuri T. 34-85 modernizate, tancuri T.72, transportoare de trupe BMP, tunuri de 100 şi de 130 cu muniţii.

Dar de unde iau toate astea? întreba James stupefiat.

Urma un moment de tăcere.

În peninsula Crimeea exista cinci uzine de armament, explică americanul. Înainte produceau pentru Armata Roşie. Acum duc lipsă de clienţi. Cartelul de la Sevastopol s-a asociat cu flota Mării Negre care dispune de o zonă liberă în portul militar Sevastopol. De acolo pleacă marfa expediata de ei. Cargouri care traversează Marea Neagră, trec Bosforul şi se deplasează apoi de-a lungul coastelor pentru a descârca armele într-un mic port din fosta lugoslavie.

Şi operaţiunea „Sharp Guard", navele NATO care ar trebui sâ menţină respectarea embargoului?

Americanul ridica ochii la cer.

Sute de cargouri strâbat Adriatica în fiecare săptămână. E cu neputinţa sa le controlezi pe toate.

Nu se poate face nici un fel de presiune asupra guvernului ucrainian? întrebă James uluit.

Nu există guvern ucrainian, răspunse Bob March. Cel puţin în sensul în care înţelegem noi

acest lucru în Vest. Ţara nu mai e decât un mozaic de mafii atotputernice.

Cine plăteşte? întreba James.

Diaspora bosniacă, Arabia Saudită şi probabil Iranul, într-o măsura mai mică.

Şi ce legătură au toate astea cu Dieter Weizman?

Boris Nicolaievici a aflat că el este intermediarul agreat între Cartelul de la Sevastopol şi cumpărătorii bosniaci.

Acum trebuia să se găsească un nou intermediar.

Ce aştepţi de la mine, acum când Dieter Weizman nu mai este?

Sâ împiedici această livrare de arme. După spusele lui Boris Nicolaievici, primul vas trebuie sâ sosească la jumătatea lui aprilie. Avem la dispoziţie trei săptămâni.

Cum sâ fac asta?

Bob March se tulbură uşor.

Trebuie să-ţi fac o mărturisire. În stadiul în,care ne., aflăm, n-am nici cea mai mică idee. Din cauza morţii lui

Weizman, va trebui sâ luăm totul de la zero. Dacă am şti cine l-a omorât, poate căasta ne-ar mai lumina. Oricum, locul lui Dieter Weizman va fi luat de alt intermediar. Va trebui identificat şi apoi mers pe fir în sus. E foarte probabil căaceste arme vor fi încârcate pe un cargou cipriot sau panamez. Daca reuşeşti sâ-i afli numele, itinerarul şi data plecării de la Sevastopol, aş putea aranja interceptarea lui de către navele care iau parte la „Sharp Guard".

– - Program, nu glumâ!

Eşti omul nostru cel mai bun, răspunse Bob March cu vocea lui blânda. E vorba de o operaţiune clandestina, aşa cum eşti obişnuit sâ execuţi. În mod oficial, nu am dreptul sâ le pun beţe în roate bosniacilor. Pe de altă parte, Casa Albâ curtează Ucraina ca sâ binevoiascăsă se debaraseze de armamentul ei nuclear. Nici vorbâ s-o necăjim pe faţă.

E un fel de meci de box cu un braţ legat la spate, zise James cu o oarecare amărăciune.

Având în faţă o bandă de „monştri" care şi-ar vinde şi mama pentru un pumn de dolari. În secundâ în care vei fi reperat ca fiind o persoană care îi împiedică sâ acţioneze liber, toţi cei care sunt interesaţi de realizarea acestei afaceri se vor dezlânţui. Mafioţii ruşi sunt de zece ori mai feroci decât ai noştri. Omoară aşa cum respira.

Ei l-au eliminat pe Dieter Weizman?

Americanul dădu din umeri.

Îţi spun cinstit cănu ştiu. Dar se potriveşte cu modul lor de a acţiona. Aşa câ, din momentul ăsta, uita-te bine în urmâ. N-am chef sâ iau parte la înmormântarea ta.

James îi adresă un zâmbet puţin ironic. Dacă CIA nu-i spunea, ca de obicei, cătotul era floare la ureche, atunci chiar că era o misiune sinucigaşă.

CAPITOLUL III

James îi adresâ un zâmbet uşor caustic lui Bob March, care continua să se joace cu bricheta.

Haide acum sâ nu ne mai speriem. Sunt flatat de pârerea grozavă pe care o ai despre mine, dar nu lucrez cu un glob de cristal. Dieter Weizman e mort.

Presupun căinformatorul tău, fostul colonel Nicolaievici, s-a întors în Ucraina.

Right, zise americanul. Trebuie să-şi continue ancheta şi să-mi spună dacă apar noutăţi.

În cazul âsta, cine o să-mi ofere elementele necesare? Stapo?

Bob March tresâri de parcăJames ar fi spus o obscenitate.

Nici să nu te gândeşti! Am reuşit până acum să le ascundem legăturile noastre cu Dieter Weizman. Şeful secţiei A 1, cea care se ocupă cu astfel de cazuri, o cam bâlbâie. Nu în-ar mira să vândă informaţii... Oricum, nu ne-au ajutat niciodată.

Păi, atunci? Să dau un anunţ în Kurier? „Caut asasinul lui Dieter Weizman. Bună recompensa."

Bob March îşi trecu mâna prin pârul pieptănat impecabil.

Încă n-am ajuns până acolo! Folosesc de multă vreme o „stringer" foarte eficace. Crista Shongau, reporter la Kurier. Crista are un amant, care nu e altul decât adjunctul şefului secţiei Al... Am fixat o întâlnire cu ea în numele tău.

Bob March jubila de renghiul jucat austriecilor.

La Kurier?

Nu, iei masa cu ea în bistroul Goulash Museum.

De pe Schulterstrasse, completă James. Au o porcărie de mâncare.

Americanul ridică ochii la cer.

Ea a ales locul. S-ar părea căare obiceiurile ei.

James se resemnâ, dar ţinu să-l avertizeze:

Oricum, pe seară mâ întorc la Bizen. Aştept la cinâ paisprezece persoane pe care le-am invitat de trei săptămâni.

Mă tem căadorabila ta logodnică va fi obligată să-ţi ţină locul pe lângă invitaţii tăi, zise cu un ton amârât, care suna cât se poate de fals, omul de la CIA. Misiunea ta nu îngăduie nici cea mai mică întârziere. Aminteşte-ţi căea urmăreşte evitarea unui război...

James simţi că-i sare ţandăra. Totdeauna trebuia sâ fie la cheremul lor? Adevărul era că plateau bine pentru asta şi nu-l lăsa buzunarul sâ refuze.

Dacăînţeleg bine, conchise el, ma instalez la Sachef.

Hotelul lui preferat când stătea la Viena. Chiar în faţa clădirii Operei, o construcţie augusta unde nimic nu se schimbase cu adevărat de la sfârşitul secolului trecut. Toate celebrităţile lumii, de la John Kennedy până la Greta Garbo, Klimt, Orson Welles sau prinţul de Walles, toţi dormiseră la Sacher.

Nu cunoşti alt hotel mai puţin costisitor? întrebă Bob March fără speranţa.

Nu, răspunse James cu o râcealâ voita.

Curri o voi recunoaşte pe aceasta Crista Shongau?

Omul de la CIA zâmbi în colţul gurii.

O să-ţi placa la nebunie... Înaltă, blondă, coadă de cal. Şi foarte inteligentă. Vom recapitula situaţia diseară la barul de la Imperial, pe la şapte. Am întâlnire acolo cu un grup de senatori aflaţi în misiune.

*

* *

Elko Krisantem moţăia la volanul Rollsului garat chiar în faţa hotelului Sacher. Îşi îndrepta spatele

când îl văzu pe James coborând din taxi, coborî geamul şi zise:

Logodnica dumnevoastrâ nu s-a-ntors încă...

Cu atât mai râu, zise James. Nu pot s-o aştept. Am o întâlnire. Reţine-mi un apartament la Sacher, cu ferestrele spre Kărntner Strasse. Când va sosi Sandra, o vei duce la Bizen şi îi vei spune căva fi obligată sâ-i primească singură pe prietenii noştri în seara asta. Sunt nevoit să rămân la Viena. După aceea te vei întoarce sâ-mi aduci nişte lucruri.

Privirea lui Elko Krisantem se" aprinse ca un felinar.

Iau echipamentul obişnuit?

Adicărevolverul, muniţiile şi surdina...

Da, răspunse James după o scurtă ezitare.

Elko Krisantem jubila. Ucigaş de profesie, turcul se plictisea de moarte într-un sat liniştit ca Bizen, trăind doar pentru rarele misiuni.în care îl însoţea pe James. Şnurul cu cenuşii iar gura, fără urmă de ruj, avea buze groase, bine conturate, degajând o senzualitaţe sănătoasă. Bob March nu se înşelase.

Eşti Crista Shongau?

Da. Sunt foarte bucuroasă sâ te cunosc. Am auzit multe despre dumneata. Se spune căai o reşedinţa splendidă la Bizen...

O, splendida, e mult spus.

Ea suspină.

Eu locuiesc într-o garsoniera mica, chiria e foarte scumpâ în centru. Va trebui sâ mă duci într-o zi la Bizen. Ca sâ am la ce visa!

Bineînţeles, promise James.

Dacăar fi văzut-o venind pe această femelă frumoasă şi bine făcută, Sandra ar fi încărcat imediat puşca, pentru elefanţi. De visat...

O chelneriţâ destul de în vârstă, cu şorţ în carouri şi ciorapi negri, veni sâ le ia comanda. Gulaş cu carne de vită pentru James, gulaş cu carne de porc pentru Crista. Blonda încercă zadarnic sâ-i explice patronului ce era o Original Mărgărită. Şi pentru cănu aveau techila, optâ pînâ la urmă pentru un vin spumos.

La trei mese mai departe, o doamnă în vârsta citea ziarul Kurier după ce-şi linsese farfuria. Localul era calm, parcăundeva în afara timpului, aşa cum se întâmplă deseori la Viena. Intrară trei străine tinere şi se aşezară lângă soba. Crista ridică paharul cu bere.

Pentru colaborarea noastră!

Privirea ei jucăuşă îl fixa cu insistenţă pe James.

Presupun căai o sumedenie de lucruri sa-mi spui, o îndemnă el.

Crista râse cu modestie. Scoase un blocnotes din geantă.

Câteva! Cu ce începem?

Cu asasinarea lui Dieter Weizman.

Ea făcu o mică strâmbătură.

Deocamdată, Kripo şi Stapo bâjbâie. Totuşi am aflat un detaliu interesant. Dieter Weizman nu era singur când a fost asasinat. De un an de zile trăia cu o tânără unguroaica, o anume Doina Udvar. A întâlnit-o la Budapesta şi de atunci nu s-a mai despărţit de ea. În seara crimei, respectiva se afla în camera lui, cei de la hotel sunt categorici în aceasta privinţa... Dupâ aceea a dispărut.

Adică?

Probabil că a plecat după crimă, ieşind prin restaurant. Femeia de la garderobă a vâzut-o. De atunci i s-a pierdut urma. Avea în mână o valijoarâ-diplomat. Probabil căs-a întors în Ungaria. Oricum, n-a luat avionul. Stapo o cautâ ca martoră.

Cine l-a ucis pe Dieter Weizman?

Crista Shongau bău o gură de Cointreau înainte de a răspunde:

După toate aparenţele, o femeie. O femeie îmbrăcată în negru, cu voaletă, mantou de vizon şi manşon. A intrat de parcăar fi vrut să meargă la restaurant, ca sâ iasâ după cinci minute. O brunetă înaltă, bine îmbrăcată. Cu siguranţa căavea surdină la arma. Nimeni n-a auzit nimic. O cameristă de la Schwarzenberg a descoperit cadavrul vrând sâ schimbe aşternutul. Nici un fel de dezordine. Weizman a fost împuşcat prin surprindere. Trei gloanţe de calibru 7,65.

Şi Kripo n-are nimic despre această femeie?

Nimic. Nu se ştie nici mâcar dacă a venit cu maşina, în faţa hotelului exista o parcare. Dar era noapte.

Totul semăna cu execuţia prin intermediul unui „Serviciu". Fârâ greşeală.

James se aplecă peste masâ, uitându-se ţintă în ochii cenuşii.

Ştii de ce a fost executat Dieter Weizman?

Crista aşteptă până când chelneriţa aşează pe masă două casolete cu buGâţi de carne şi cartofi.

Stapo are mai multe ipoteze, răspunse ea. Întâi o poveste mai veche. Weizman a fost amestecat într-o sumedenie de traficuri. Ar fi putut sâ „uite" să

plătească vreun comision. În mediul în care se învârtea el nu se trimit portărei... Va fi nevoie de săptămâni întregi de anchetă ca sâ se afle ceva... Apoi, ar fi KOS-ul...

Serviciul de informaţii de la Belgrad?

Ea încuviinţă clătinând din cap.

– - Da. Weizman livra arme musulmanilor bosniaci de multă vreme. Toata lumea ştia asta. Stapo şi serviciul de informaţii sloven, SOVA, au un dosar enorm cu fotografii. Weizman opera de la aeroportul Maribor, din Slovenia, unde se afla o zonâ liberă. Ajutat de complici locali. El însuşi controla o micăcompanie aeriană care teoretic transporta ajutoare umanitare... Stapo are fotografiile containerelor cu arme în timp ce erau încărcate în unul dintre avioanele lui la Maribor, având destinaţia Bosnia centrala. Sârbii ştiu. Poate că au vrut sâ pună capăt acestui trafic.

Totuşi, continua ea, Stapo nu e convinsă. Sârbii nu operează în Austria. Pentru ei ar fi fost mai uşor sâ-l doboare pe Weizman când se afla în Iugoslavia, în Italia sau în Ungaria.

Dacă sârbii aflaseră de povestea cu „Cartelul de ia Sevastopol", această ipoteză devenea mai mult decât plauzibilă.

Alfa ipoteză? întreba el.

Tânâra femeie îşi consultă notiţeie.

O informaţie primită de la Grenze Polizei5, zise ea, care s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu asasinatul. În dimineaţa asta, un individ cunoscut de Stapo a plecat în Ucraina cu un avion care face ruta Viena-Kiev. Un anume Vladimir Sevşenko. Vine

5 Poliţia de frontieră (n.a.).

destul de des în Austria şi dispune de un paşaport diplomatic ucrainian. E considerat un negustor de arme.

De unde venea?

Îşi dăduse ca adresă la Viena ambasada Ucrainei. Imposibil de verificat. S-ar putea sâ fie o simplă coincidenţă. Nu pare tipul de om care sâ ucidâ chiar el, dar poate să fi plătit o execuţie.

De ce?

Crista Shongau scutura din cap.

N-am nici cea mai mică idee...

James gustă din gulaş. Nimic din ce aflase nu era încurajator. Dieter Weizman fusese ucis de o fantomă... O femeie brunetă misterioasă putea sâ lucreze pentru oricine. Dar eliminarea lui Weizman nu însemna întreruperea afacerilor. Dacă informaţiile celor de la CIA erau-exacte, atunci „Cartelul de la Sevastopol" va câuta un alt intermediar.

De altfel, şi musulmanii bosniaci.

Crista şi James mâncară un moment în tâcere.

Nu s-a gâsit nimic în camera lui Weizman? întrebă el.

Nimic, răspunse Crista cu gura plină.

Nu se ştie nimic despre ce-ar fi putut sâ fie în valijoara luatâ de Doina Udvar?

Nimic.

Terminară dejunul cu o cafea care nu era expresso decât cu numele.

Eşti cu maşina? întrebă Crista.

Nu.

Atunci mergem cu a mea şi te las unde doreşti.

Când tânâra femeie se ridica de la masâ, James putu sâ admire rotunjimile perfecte pe care se mulau pantalonii de schi. Urcarâ într-un vechi Ford Escort buşit peste tot şi în cinci minute ajunseră în faţâ la Sacher.

Ce noroc ai să locuieşti aici! zise ea cu o fărâmă de invidie în glas. Se spune căinteriorul e superb.

James îi adresa un zâmbet plin de galanterie.

În schimb, la tine e superb exteriorul...

Crista zâmbi şi lâsâ ochii în jos. Puloverul gros îi făcea sânii şi mai mari.

Mulţumesc.

În momentul în care James punea mâna pe clanţă, tânâra femeie zise brusc:

Stai! Am uitat sâ-ţi spun ceva.

Scoase din geantă o notâ de platâ şi i-o întinse împreuna cu cartea ei de vizită.

E numărul la. care a sunat Dieter Weizman de la Schwarzenberg în ziua morţii sale. Nu din cameră, ci de la bar. l-l trecuseră pe nota de platâ de la bar dar au uitat sâ-l dea celor de la Kripo.

James se uita la bucata de hârtie. Era un număr de telefon din Viena.

Şi din camera lui? m

Nimic. , Mulţumesc. Şi, sper, pe curând.

Ţi-am dat numărul meu de-acasâ, zise Crista Shongau. Dar nu stau prea mult acolo. E mai bine sâ încerci la Kurier.

În momentul în care urma sâ iasâ din maşină, Rolls-ul sâu alunecă de-a lungul trotuarului şi se opri la intrarea hotelului. Portiera din spate se deschise şi apăru Sandra, divină în taiorul ei imitaţie de

panteră şi cu pârul blond revărsându-se pe umeri. Logodnica lui James avea braţele pline de pachete.

;- Ce femeie frumoasă! exclamă Crista. Şi ce maşină!

James nu putu rezista şi zise cu un ton de glumă:

– - Amândouă sunt ale mele. Auf Wiedersehen.

Sandra îl zări şi veni spre el, cu inimitabilul ei mers legănat. Dar se încruntă imediat zărind-o pe Crista la volanul maşinii Ford.

Cine e târfa? întreba ea cu o voce în stare sâ spargă un aisberg.

O informatoare, răspunse James.

Sandra o fulgera pe Crista cu privirea.

Cu sânii pe care-i are? M-aş mira! Pare mai curând o vacăde lapte.

Totdeauna amabilitatea întruchipată!

Ţi-a trasmis Elko mesajul meu? întreba James.

Bineînţeles, răspunse Sandra strângând din buze. Plec la Bizen, dar mâine am de gând sâ mă întorc. Priveşte!

Sandra arătâ cu bărbia spre intrarea hotelului. Alături de portarul îmbrăcat îm uniforma lui cu fireturi se afla un tânăr foarte frumos, cu parul negru şi buclat, care adresă un zâmbet seducător tinerei femei.

E fiul proprietarului hotelului, îi explica ea. M-a agâţat mai adineauri şi mi-a propus sâ-mi arate hotelul. Drăguţ din partea lui, nicht wahrl Am amânat pentru mâine.

Sandra urcărepede în Rolls, având grijă ca urcându-se, sâ-şi arate cât mai mult pulpele noului ei adorator şi lui James...

James nu mai avea altceva de făcut decât să exploateze informaţiile transmise de Crista Shongau.

CAPITOLUL IV

Vladimir Sevşenko, zis „Albiciosul". Avem un dosar despre el, zise cu jumătate de glas Bob March. Îl bănuim căîncearcă sâ vândă plutoniu iranienilor. Un fost membru al cunoscutei GRU. Anul trecut am dat peste el la Zurich într-o afacere de spălare a unor bani-mafioţi.

Crezi c-ar putea avea vreo legâturâ cu „Cartelul de la Sevastopol"?

Cei doi bârbaţi stăteau la o masă mai retrasa, în fundul barului lambrisat de la Imperial, în mijlocul unei gâlâgii asurzitoare. O mână de senatori americani luaseră cu asalt barul rotund unde un barman atletic abia avea timp sâ desfacă sticlele de whisky pe care onorabilii parlamentari le beau ca pe apă, pe cheltuiala prinţesei.

Schimb de experienţă...

S-ar potrivi cu personajul, confirma Bob March.

Sevastopol se afla în Crimeea, deci în Ucraina. Dar s-ar putea prea bine sâ nu aibâ nici un amestec în treaba asta... Va trebui sâ aflâm mai multe despre şederea lui la Viena. Voi încerca sâ trimit informaţia şi lui Nicolaevici.

Şi numârul de telefon la care a sunat Weizman?

Mâ ocup şi de asta. În mod normal, mâine dimineaţa ar trebui să avem numele şi adresa abonatului. Voi alerta şi biroul de la Budapesta în legătură cu această Doina Udvar... Sper ca serviciul de informaţii ungare sâ colaboreze cu noi. Le-am promis computere...

Vacarmul devenea intolerabil! încălziţi de alcool, senatorii nu mai aveau nici o reţinere. În sfârşit, un ghid veni sâ-i ia. Direcţia Operâ! în bar se instalâ imediat o tăcere liniştitoare. Bob March se uită la ceas.

Trebuie sâ te părăsesc.

James se întoarse pe jos la Sacher. A doua zi va închiria o maşinâ. Rolls-ul albastru era prea bâtâtor la ochi.

*

* *

Primul lucru pe care-l zări James, în clipa în care intră în cameră, fu sticla de şampanie pusă la gheaţă alături de care se afla o carte de vizită cu câteva cuvinte scrise de mână. „Drept omagiu frumuseţii voastre. Bun venit la Sacher. Hans Dietrich Mahler."

James rupse furios cartea de vizită. Nu putea sâ fie vorba de frumuseţea lui... Întărâtat la culme, ridică receptorul şi sună la Bizen.

Cred căe tare nerăbdător sâ mâ râstoarne în patul lui. remarcă cu suavitate Sandra, după ce James îi anunţa ce descoperire făcuse. Mi-a spus că n-a mai văzut niciodată o femeie atât de... excitantă, căprivirea mea ii provoacă ameţeli... Când mă gândesc că i-aş putea fi mamă!.

Ba chiar bunică!

Mojicule!

Sandra îi trânti telefonul în nas şi el nu o mai sună. Formă numărul dat de Crista dar itu-i răspunse nimeni şi sticla de şampanie râmase mai departe la gheaţa.

*

* *

Cineva bâtu la uşă. James, înfăşurat în halatul lui de casâ, se duse sâ deschidă, după ce-şi luâ revolverul din valijoara- diplomat, adusă în ajun de Elko Krisantem împreună cu valiza cu haine. I se adusese deja micul dejun. Deci...

Was is das?

Bin Auîtrag(1>, anunţă vocea subţire a unui groom. James deschise. Tânărul îi întinse o tavă pe care se afla un plic alb lipit cu scotch. Înăuntru găsi un carton alb cu câteva cuvinte: Frau Hildegarde Feldbach, Gumpendorfer- strasse, 24. Semnătura consta în doua iniţiale: R.C.

James verifică în cartea de telefon şi gasi imediat. Ba chiar era şi un anunţ în chenar: „închirieri locuinţe de lux". Deodată suna telefonul. Legătura era destul de proastă. Sandra îi telefona din maşină.

Sosesc, îl anunţă ea. Voiam sâ ±iu sigură căeşti singur...

Prostuţo! zise James înainte de a închide.

Forma numărul respectivei Hidegarde Feldbach. Imediat îi răspunse vocea unei femei, o voce mai curând v ulgară.

Aici agenţia Feldbach. 1) Mesaj (n.a.).

Am citit în cartea de telefon anunţul dumneavoastră, zise James. Caut o locuinţă de ocazie la Viena. Ceva luxos.

Ach! Am exact ce vâ trebuie! Ein Wunder! exclamă imediat Hildegarde Feldbach.

Şi îi descrise lui James în termeni lirici un apartament de vis, nu departe de Opern Ring, apoi întrebă:

Când doriţi să-l vedeţi?

Pe la prânz, O voi trimite pe soţia mea.

Vâ aştept. În faţa numărului 24 de pe Nibelungengasse. Apropo, cum o voi recunoaşte?

Nevasta mea e înaltă şi blondă. Va veni cu un Rolls albastru.

Respectul îi luă piuitul numitei Hildegarde Feldbech.

După ce închise, James îşi zise că probabil îşi pierdea timpul. Poate căşi Dieter Weizman căutase o locuinţa de ocazie. Dar nu putea sâ neglijeze nici o pistă.

Sandra sosi dupâ o jumătate de oră. Era de-a dreptul strălucitoare cu bluza ei de dantela neagra şi fusta scurtă evazatâ la poale, confecţionată din mai multe straturi de dantelă neagrâ.

Tânâra femeie se întinse graţios pe sofaua portocalie şi anunţa:

Dupâ-amiazâ voi vizita Schonbrunn împreuna cu Hans Dietrich.

Aşa cum eşti îmbrâcatâ?

Fusta era atât de scurtă încât îi putea zări partea de sus a ciorapilor şi umbra pântecelui, dupâ o porţiune de piele albă ca laptele. Sandra îi aruncă o privire plinâ de o falsâ naivitate.

De ce nu? Ţi-e teamă sâ nu agăţ statuile!

James se apropie de ea fârâ sâ răspundă. Îşi strecură amândouă mâinile sub fusta şi ajunse la triunghiul de satin negru care se presupunea căprotejează intimitatea tinerei femei. Îl făcu sâ alunece de-a lungul coapselor, apoi al picioarelor, pe care le îndepărta unul de celalalt, apoi îşi înfundă faţa între ele. Sandra râmase nepâsâtoare preţ de

doua minute âpoi, brusc, începu sâ geamă şi sâ se foiascâ. După ce fu scuturata de un orgasm violent, James se ridica, dâdu jos tot ce avea pe el şi o pătrunse dintr-un singur elan.

Nu spusese nici măcar un singur cuvânt.

Apoi începu s-o posede cu mişcări furioase şi-ea avu al doilea orgasm care îl preceda cu câteva secunde pe al sâu. Se desprinse de ea, uşurat dar încăfurios, şi zise cu o voce voit distantă:

– Înainte de a-ţi duce fantele la plimbare, o sâ-mi faci un serviciu.

*

* *

La numărul 24 de pe Nibelungengasse se înălţa un imobil negricios datând de pe la începutul secolului, care pârea căniciodată nu fusese întreţinut... James, la volanul unui Mercedes închiriat de la Sacher cu o oră în urmă şi parcat ceva mai departe, o reperă fârâ greutate pe blonda care se plimba pe trotuar. Femeia se repezi la Rolls-ul care tocmai oprise.

Sandra coborî şi cele două femei schimbară câteva cuvinte înainte de a intra în imobil.

*

* *

Copleşită de respect, Hildegarde Feldbach o invită pe Sandra sâ traverseze o curte şi deschise uşa locuinţei. Un parter care se vedea bine că nu mai fusese locuit de o jumătate de secol, întunecos ca o pivniţă, atât de murdar încât ar fi alungat şi un şoarece. În jur mirosea a umezeala şi a varză.

Mai sunt unele mici lucruri de făcut, anunţă pudinc Frau Feldbach, dar e foarte linişte aici.

Evident! Cele două ferestre dădeau spre un zid! Ai fi zis căe un adăpost antiatomic... Frau Feldbach nu-şi pierduse aplombul, vorbind întruna. Sandra bâtu în retragere până la maşină şi îşi luă la revedere.

După cinci minute, James se întâlnea cu ea în faţă la Sacher.

De ce m-ai pus sâ vizitez gaura aia de şobolani? izbucni Sandra.

Pentru „nevoia" mea, zise James voit-misterios.

Ea dădu din umeri.

M-am săturat de „nălucile" tale. Dupâ-masâ mâ duc la Schonbrunn. Apropo, am descoperit un nou magazin de decoraţiuni pe Kărntner Strasse. O minune! Am văzut ultimele creaţii. Printre care un pat cu baldachin din fier forjat pe care tare aş vrea sâ-l încerc.

Cu mine?

Dacănu eşti prea ocupat... Altfel Hans Dietrich ma va rezolva cu cea mai mare plăcere.

*

* *

Instalat la volanul Mercedesul sâu anonim, la trei case de imobilul în care locuia Hildegarde Feldbach, James asculta radioul ca să treacă timpul. Era posac. Sandra îşi luase zborul într-o maşină Porsche portocalie sa viziteze Schonbrunn cu fantele ei... Nu se ştia ce va face dupâ aceea, dar nu era exclus să încerce faimosul pat, la nevoie chiar în magazin.

Fantasmele i se risipiră brusc. Hildegarde Feldbach ieşise din imobil. Femeia făcu câţiva paşi şi urcă într-un enorm Merceders 600 negru - o maşină

de ministru - în care dispărea pur şi simplu. Un astfel de standard, pentru o simplă funţionarâ a unei agenţii imobiliare. Era ciudat...

James o urmări fără probleme. Tipa conducea ca melcul şi abia se vedea în maşină din cauza taliei sale mici. Femeia parcămaşina lângă Heidein Platz şi intră într-un imobil luxos. Dupâ două ore încă se mai afla înăuntru! între timp intraseră şi ieşiseră mai multe cupluri. Hildegarde arăta apartamentul unor oameni recrutaţi prin intermediul unor anunţuri date la mica publicitate.

James fu gata să se lase păgubaş. Dar femeia aceea era singura lui pistă. Trebuia sâ se agaţe de ea. Dimineaţă devreme o sunase pe Crista Shongau care nu avea nici o alta informaţie pentru el. Nimeni nu ceruse cadavrul lui Dieter Weizman iar ancheta celor de la Kripo ajunsese într-un punct mort din lipsa unor elemente concrete.

*

* *

Se făcuse cinci!

James nu mai rezista. Nu lipsise decât atât cât sâ-şi cumpere o specialitate vienezâ de la un chioşc, ca sâ nu moarâ de foame. Urmărirea aceea i se părea din ce în ce mai idioatâ. Probabil căDieter Weizman telefonase pentru o afacere imobiliară... Iar Mercedesul 600 se putea explica pur şi simplu prin existenţa unui amant bogat...

În sfârşit, Hildegarde Feldbach ieşi din imobil. Urcă în Mercedes, porni pe Opern Ring, apoi se îndrepta spre est. În curând lucrurile devenirâ cât se poate de clare. Femeia părăsea Viena pe autostrada A 4 care ducea spre est, cea pe care o folosea şi

James ca sâ ajungă la Bizen. Dupâ câteva minute, Frau Feldbach semnaliza şi apuca pe bifurcaţia care ducea la Schwechat, aeroportul din Viena!

James o lâsâ sâ ia puţin avans şi trase maşina în parcarea aeroportului. Apoi o reperă în hol, în faţa tabelei electronice care afişa sosirile. Dupâ care se îndreptă spre sectorul curselor internaţionale. James cercetă şi el tabela electronică.

În următoarea oră era prevăzută sosirea mai multor avioane. Unul dintre ele îi reţinu privirea. Era vorba de cursa OS 432 care venea de la Moscova şi Kiev...

Urcă la galeria de la primul etaj de unde vedea toată pista. Aşezată pe o banchetă, în faţa ieşirii, Frau Feldbach fuma nervoasă. Difuzoarele anunţară că avionul de la Kiev va avea o întârziere de o jumătate de orâ. Hildegarde Feldbach stinse imediat ţigara, avu o scurtă ezitare apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre bar.

Prin urmare, persoana pe care o aştepta venea de la Kiev.

James intră într-o cabina telefonică şi-l sunâ pe Bob March.

– Poate punem mâna pe lozul cel mare! jubila el.

„Lozul cel mare" apăru patruzeci şi cinci de minute mai: târziu. Era un bărbat corpolent îmbrăcat cu o şubâ, cu o faţa i colţuroasa, de culoarea unei chiuvete murdare, şi fruntea îngustă. Singurul lui bagaj era o valijoară-diplomat. Hildegarde Feldbach se repezi la el, se ridică în vârful pantofilor şi-i trase o sărutare de ventuza frecându-se de el. Până când

noul sosit o îndepărtă de el cu oarecare nervozitate şi porniră amândoi spre parcare.

James nu ştia cum arăta Vladimir Sevşenko, dar ar fi putut să fie chiar el. În orice caz, nu părea să fie vorba de un simplu client.

La întoarcere conduse necunoscutul. James se menţinu cu prudenţă la o distanţă de două maşini în spatele lor. Se întorceau la Viena. După ce ajunseră în centru, James pricepu imediat căse îndreptau spre imobilul în care locuia Frau Feldbach.

Nu-i mai rămânea decât să-l identifice pe necunoscutul sosit de la Kiev.

*

* *

Vladimir Sevşenko se afla în avionul care făcea cursa Kiev-Viena, îl anunţa omul de la CIA care tocmai primise lista pasagerilor de la „corespondentul" sau de pe aeroport.

N-au mai rămas decât semnalmentele.

Le vom avea în cinci minute, zise americanul. Kievul mi le trimite prin fax.

Bob March aprinse o ţigară şi se destinse. În sfârşit o veste bună! Biroul era plin de fum albastru când secretara aduse documentele pe care americanul i le întinse imediat lui James. O fotografie transmisă prin fax.

Este chiar bărbatul pe care l-am văzut cu Frau Feldbach, confirma James. Nu poate fi nici cea mai mică îndoială în această privinţa.

Bingo! fâcu Bob March.

Dacă vrei, zise James. Sevşenko era deci în legătură cu Dieter Weizman. Noi ştim căe un negustor de arme. A pârâsit Viena imediat după

asasinarea lui Weizman, efectuând o călătorie fulger. S-ar fi dus deci să primească noi dispoziţii. Şi, după toate aparenţele, s-a întors cu ordinul de a duce mai departe afacerea.

Şi, supraveghindu-l, vom ajunge la cel care îl va înlocui pe Weizman, conchise Bob March. Sau poate chiar la cumpărători.

E posibil, recunoscu James. Dar asta nu ne spune cine l-a ucis pe Dieter Weizman şi de ce?

Americanul înlătură obiecţia cu un gest al mâinii.

We don 'tgive a shit!w Noi căutăm informaţii precise, utilizabile la momentul potrivit pentru a face să eşueze aceasta tranzacţie. Acum avem o şansă să le obţinem...

James nu insistă. Părerea lui era că, atâta vreme cât nu se va găsi explicaţia morţii lui Weizman, riscau surprize dintre cele mai neplăcute. Dar de ce să-şi piardă timpul discutând? Viitorul va arăta cine a avut dreptate.

Situaţia nu mai e aceeaşi, zise el. Poate căWeizman ar fi colaborat cu noi, ceea ce nu mai e cazul cu Sevşenko.

Evident, admise Bob March. N-are chef să vadă milioane de dolari trecându-i pe sub nas... Deci trebuie să acţionăm fără ştirea lui. Şi să fim prudenţi...

Crezi? întrebă James ironic.

Am impresia căaltcineva a vrut să provoace eşecul operaţiunii, zise omul de la CIA.

Sârbii?

Posibil.

În cazul ăsta, vor încerca din nou, conchise James. Şi în măsura în care cred căparticipăm şi noi la această afacere toată lumea ştie căCIA îi ajută pe musulmanii bosniaci s-ar putea sâ ne aibâ şi pe noi în vedere în acţiunea lor de răzbunare.

Sârbii sunt greoi, îi auzi de la un kilometru, replică americanul. Cu experienţa pe care o ai...

James nu catadicsi sâ răspundă. Acest gen de frază suna ca un epitaf...

1) Ni se fâlfâie (n.a.).

CAPITOLUL V

Vladimir Sevşenko plimbă o privire agasată peste mulţimea flecară din elegantul restaurant al hotelului Saucer, cu pereţii tapisaţi cu catifea roşie. Era exasperat de baletul chelnerilor, de oglinzile vechi din jur, de lambriurile aurite şi mai ales de acei aristocraţi vienezi care îi aruncau priviri ofuscate din cauză cănu avea cravată la gât. Fârâ a mai pune la socoteală căera neras şi avea unghiile murdare...

Ucrainianul îşi plimbă privirea dispreţuitoare asupra mesenilor, gândindu-se la cele câteva milioane de dolari ascunşi în Elveţia, care făceau pui. Dupâ ani de zile în care nu câştigase decât câteva mii de ruble ca ofiţer GRU, acum era de-a dreptul uluit de sumele colosale care-i cădeau din cer, datorită traficului rentabil pe care-l practica Mafia ucrainianâ. Asta îi dâdea un sentiment de superioritate nemăsurata.

Nu mănânci nimic, Shatzie, zise tristă Sissi. Văzându-i paharul gol, chelnerul veni sâ-i toarne o porţie bunâ de coniac, din sticla de pe masa. Vladimir Sevşenko goli paharul dintr-o răsuflare.

Sticla era deja pe trei sferturi goală. Numai asta băuse de la începutul mesei.

Privi în jurul lui, măsurând prăpastia care îl despărţea de ceilalţi meseni. Probabil cănumai el purta sub pulover un revolver automat „Dragonov" încărcat cu gloanţe explozive. Nu era nevoie sâ tragi de douâ ori...

Apucă sticla şi-şi turnă singur în pahar. Avea impresia că pierde timpul şi era nerăbdător ca de a doua zi să reînceapă afacerile. El ar fi rămas în apartament, dar Sissi era moartă după restaurantele astea de lux.

Deodatâ, Vladimir Sevşenko avu chef sâ se distreze şocându-şi vecinii. Îşi aşează mâna pe coapsa amantei sale, împinse foarte sus rochia, şi bägă mâna între pulpe. Sissi abia avu timp sâ arunce şervetul peste mâna lui Vladimir. Chelnerul se uita ţinta la ei. Vladimir Sevşenko apucămâna lui Sissi şi o aşeza pe pantalonii lui.

Ce-ar fi sâ mi-o freci un pic? îi ceru el cu voce tare. Sissi se fâcu stacojie la faţă. Vecinii auziseră. Se aplecă la urechea amantului ei, cumplit de jenata.

O să-ţi fac asta acasă. Aşa cum îţi place ţie. Privirea aprinsă a lui Vladimir Sevşenko era aţintită spre o femeie tânăra aşezata în faţa lor. Ucrainianul se aplecă spre Sissi*

Ai vâzut-o pe putoarea aia? Sunt sigur căe în călduri! Nu vrei să te duci sâ-i spui sâ vină cu noi?

Sissi reuşi să ia un aer jignit. O mică orgie nu i-ar fi displăcut, dar cunoştea preâ bine societatea vienezâ.

E cu soţul ei, îi atrase ea atenţia.

Ei, şi! Pe ea o vreau, nu pe el.

Mă ai pe mine... se fandosi ea. O sâ-ţi fac tot ce vrei...

Sissi începea sâ fie cuprinsa de panică. De la o anumită cantitate de alcool, Vladimir devenea incontrolabil. La Kiev se ducea în localuri cu prietenii lui mafioţi şi putea sâ-şi permită orice. O dată se agăţase de o femeie de la masa vecina, bărbatul ei protestase şi doi dintre prietenii lui Vladimir îl trăseseră afară şi îl omorâseră în bătaie. În timp ce Vladimir o viola...

Ucrainianului îi era foarte greu sâ conştientizeze căla Viena nu era acelaşi lucru. O lăsă pe roşcata şi se întoarse la Sissi.

– Dă-ţi chiloţii jos! îi ordonă el.

Chiar în momentul acela chelnerul veni la ei şi-i întrebă cu o voce mieroasă:

Vreţi şi desert?

Vladimir Sevşenko ridică spre el o privire injectată de sânge şi glumeaţă.

Cum să nu! O fofoloancăzemoasâ...

Chelnerul reuşi sâ zâmbească şi se retrase, în timp ce Sissi comanda cu o voce ascuţita:

O îngheţată cu praline, Heir Ober...

Chiloţii! repetă Vladimir puţin mai tare. Dacă nu, ţi-i smulg...

Sissi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Dacăi se împotrivea, ucrainianul ar fi fost în stare sâ facă un sc'andal monstru...

Femeia se foi pe scaun şi reuşi şâ-şi împingă chiloţii mici de nylon negru de-a lungui picioarelor. Vladimir i-i smulse din mânâ şi-i puse cu calm pe masâ, lângă coşul cu pâine, sub privirile vecinilor...

Şi, imediat, îşi băgâ din nou mâna între coapsele amantei sale.

Sissi se încorda toată, ca atunci când simţi căte doare la dentist... Vladimir Sevşenco era vesel nevoie mare. Se simţea stăpânul lumii. Oamenii de la mese se uitau cu toţii în farfuriile lor. Ucrainianul rânji.

Haide, freacâ-mi-o!

Cu lacrimi în ochi, Sissi împinse masa şi se ridică.

Vino, vino!

Femeia adresă chelnerului un zâmbet de naufragiată.

Soţul meu nu se simte bine, ne întoarcem... zise ea.

Ieşiră pe uşa care ducea într-un salon mare şi pustiu. Cu ochii injectaţi de sânge, Vladimir o apucă pe Sissi de mână şi o trase spre una dintre canapele. Sissi se opuse din toate puterile.

Nu, vino acasă! Bitte!

Păi eu acum vreau sâ te f..., răspunse Vladimir Sevşenko cu o eleganţă rafinata...

Sissi simţea căîi fierbe creierul. Era imposibil să-i scoată din cap ideea asta fixâ! Ce ruşine! Deodată îi veni o idee, căci cunoştea la perfecţie hotelul.

Vino! îi zise ea. Cunosc un loc unde vom fi liniştiţi.

Şi îl trase dupâ ea pe culoarul din stânga. Galeria unde ' se aflau fotografiile tuturor personalităţilor care dormiserâ în acel hotel. Dupâ aceea urma o încăpere cu un biliard, ceea ce aţâţă

fantasmele lubrice ale ucrainianului. O apucă pe Sissi de coapse şi o ridică în sus ca pe un fulg.

Nu, nu! şopti ea. Sus!

Sissi arătă spre o scară care ducea la primul etaj, rezervat pentru dineurile private, accesul fiind barat de un cordon de catifea. Ea îl dădu la o parte şi urcă scările, trăgându-şi amantul după ea. În încăperea de sus se aflau câteva divane foarte joase, din catifea roşie. Epuizată, Sissi se lăsă să cadă pe unul dinte divane. În sfârşit, scăpase de scandal!

Înviorată, femeia se apucă să-i desfacă centura lui Vladimir Sevşenko, care se clătina în faţa ei.

Îi desfăcu şliţul şi îi luă în gură sexul violaceu. Vladimir Sevşenko scoase un mârâit de satisfacţie. Sissi se grăbea să-l satisfacă cât mai repede. Din păcate, ucrainianul profita de această râfâţare cu redutabila nepăsare a beţivilor, fârâ să pară căvrea să termine.

Deodată îşi smulse centura, ceea ce făcu să-i cadă revolverul şi pantalonii să-i alunece pe glezne. Bărbatul se lăsă să cadă în genunchi în faţa divanului. Mâinile lui enorme apucară coapsele femeii şi le desfâcurâ. Apoi o pătrunse apăsându-se cu toată greutatea.

*

* *

James nu vedea decât spatele ucrainianului şi mişcarea pendulară a feselor sale acoperite cu peri negri. Sissi gemea în cadenţă, pironită pe covorul roşu. James se trase înapoi. Îi supraveghea pe cei doi de la începutul serii. Când părăsiseră sala restaurantului, James crezuse căera vorba de o

întâlnire discretă şi îi urmărise. Dar nu era decât satisfacerea unui capriciu. Coborî încet treptele.

– Komm! Komm! implora Sissi. Ucrainianul era ca un metronom stricat. Cu maxilarele încleştate, bărbatul se mişca din ce în ce mai repede, nereuşind să-şi obţină plăcerea. Erau amândoi lac de neduşealâ dar nu se opreau. În cele din urmă se arcui, pătrunzând şi mai adânc, în timp ce reuşea în sfârşit sâ termine...

Imediat dupâ aceea căzu într-o parte şi adormi!

Sissi se ridica năucită, încercând zadarnic să-l scuture. Deja sforăia... Zări revolverul şi-l bâgâ în geantă. Apoi, de bine de rău, îi trase şi-i încheie pantalonii. Dar era imposibil sâ-l mişte din loc... Nu exista decât o singură soluţie. Scotoci în haina lui şi scoase un teanc mare de bancnote de o mie de şilingi, apoi se repezi pe scară în jos.

Palida la faţă de ruşine, Sissi se nâpusti în sala restaurantului. Masa lor fusese deja strânsă. Se repezi la chelner şi îi puse în mână cu fermitate trei mii de şilingi.

Îmi pare râu, zise ea, soţului meu i s-a fâcut râu. Va trebui transportat până la maşină...

Voi chema o ambulanţa, propuse el.

Nein, nein, fârâ ambulanţă...

Trei mii de şilingi se adâugarâ primilor...

Fu nevoie de cinci oameni şi de o cuvertura pentru ca Vladimir Sevşenko sâ poatâ fi purtat pânâ la Mecedesul 500... Nu se trezi. Sissi conduse maşina pânâ acasâ, coborî şi se repezi la parter. Doi dintre oamenii lui Sevşenko locuiau într-o garsoniera. Cecenii, foşti luptători, erau masivi ca

nişte stâlpi de beton. Se trezirâ mormâind şi reuşiră amândoi sâ-l urce pe ucrainian la amanta lui.

Pană la urmâ nu se înregistrase decât o singură pierdere: chiloţii râmaşi pe masa de la Sacher. Sissi adormi îmbrăcata, lăsându-şi amantul pe mochetă. Înainte însâ îi pusese la loc în buzunar ce mai rămăsese din teancul de bancnote, dar oprise zece mii de şilingi pentru emoţiile prin care trecuse.

' *

* *

Vladimir Sevşenko verifica cu grija cartuşele explozive din revolver. Cadou din partea unui „Spetnaţ", căci în comerţ nu se găsea aşa ceva. Făcea prea multe ravagii... Sissi îşi termină duşul, se înfăşură într-un prosop şi se proţâpi în faţa lui.

Ce bine-a fost aseară! se fandosi ea.

Aha... >

Montă încărcătorul cu un pocnet sec şi băgă arma la centură. Mai avea încă ochii injectaţi de sânge dupâ beţia din ajun...

La ce orâ plecâm? întrebă Sissi.

Vladimir Sevşenko nici nu clipi.

Tu nu pleci. Tu rămâi aici pentru mesaje.

Sissi aproape că bătu din picior.

De ce nu mâ iei niciodată cu tine? Vorbesc slovena... Şi pe urmă eu am preluat acel apel...

El dădu din umeri fârâ sâ răspundă, se ridică şi merse până la fereastră. Se temea de poliţia austriacă din cauza scandalului din ajun. Dâdu la o parte perdeaua şi cercetă strada cu privirea, chiar în momentul în care un Mercedes cenuşiu oprea puţin mai departe. Dar din maşină nu coborî nimeni... Şi asta îl alarmă. Nu-i plâcea chestia asta. După zece

minute de stat în faţa ferestrei, Vladimir Sevşenko câpâtâ convingerea căera supravegheat.

Fu cuprins de o furie oarbă şi se întoarse brusc.

Cu cine te-ai întâlnit în absenţa mea? întrebă el.

Sisssi se încorda toată, sigură de nevinovăţia ei.

Cu nimeni! De ce?

Ce, cu nimeni? Ai stat în casâ?

Nu, am lucrat, am arâtat apartamente...

Începu sâ-i enumere toate întâlnirile. El o privea pe sub sprâncene, ca un elefant gata sâ pornească la atac.

N-ai vorbit cu nimeni despre mine?

Sissi sari în sus indignată.

Bineînţeles cănu!

N-au venit copoii?

Femeia se aşează, simţind căn-o mai ţin picioarele.

Copoii! De ce să vinâ? Nu, bineînţeles. Dar de ce?

Vladimir Sevşenko se înfierbânta. El nu cunoştea decât situaţii simple.

Ai vorbit cuiva, pentru căsunt supravegheat, zise el.

Ucrainianul veni spre ea. Sissi nu avu timp sâ evite primul pumn care o lovi în maxilar. Avu impresia căîi sar toţi dinţii din gurâ. A doua lovitură de pumn îi opri urletul. Se poticni, gata sâ cadă, dar amantul ei o ridică. Cu o altă lovitură de pumn îi sparse arcada stângă, apoi continua s-o lovească ca un automat, cu detaşare, fârâ sâ-i pese de ţipetele ei.

Când credea căcineva îl minte, ucrainianul nu cunoştea decât o singura soluţie: sâ lovească pânâ când celălalt mărturiseşte sau crapâ...

Sissi reuşi sa se târască pânâ în spatele unei canapele. În momentul acela se auzirâ bâtâi violente în uşa de la intatre. Cu revolverul la spate, ucrainianul întredeschise uşa şi dădu peste faţa severa a unui vecin. Înţelegea germana cât să priceapă ce spune celălalt. Avertismentul era cât se poate de clar. Dacă tămbâlâul mai continua, locatarul avea sâ cheme imediat poliţia... Vladimir Sevşenko îi trânti uşa în nas.

Când reveni în camera, Sissi nu mai era acolo. Reuşise sâ se târască pânâ în sala de baie unde se încuiase. Vladimir Sevşenko ezita sa sparga uşa. Idiotul de adineauri ar fi fost în stare sâ-şî puna ameninţarea în practică şi nu era momentul sâ atragâ atenţia asupra lui. Termină cu îmbrăcatul, îşi luâ valijoara şi coborî la parter la Djokar şi Addi, gărzile lui de corp.

*

* 6

James lăsă câteva maşini între el şi Mercedesul 600. În oraş era uşor, dar ajunseră la canalul paralel cu Dunărea, în estul Vienei. Vladimir trecu dincolo şi preferă sâ se deplaseze pe malul nordic, în sens unic, traversând mai târziu Sudost Autobahn şi continuându-şi drumul spre nord. Cu puţin înainte de a ajunge la intersecţia de la Praterstrasse, Mercedesul începu sâ semnalizeze. James semnaliza şi el.

6

Mercedesul din faţa lui încetini. James trecu pe banda celor care coteau la dreapta.

Chiar în momentul în care se schimba culoarea semaforului, omul de la volanul Mercedesului schimba vitezele şi ţâşni tot pe drumul care mergea pe lângă canal. James nu putu să facăla fel, stingherit de alte maşini. Când reuşi sâ iasă dintre celelalte maşini, Mercedesul 600 dispăruse de mult. James merse mai departe, traversă Dunărea şi trebui sâ părăsească autostrada ca sa nu se trezească la dracu-n praznic. Ii pierduse pe Sevşenko şi gărzile lui de corp.

În timp ce se întorcea spre centru, furios pe el însuşi, îşi zise cănu mai putea încerca decât un singur lucru. Era un mare risc, dar era ori asta, ori nimic.

Era a treia oară când apăsa pe butonul soneriei de la uşa apartamentului în care locuia Hildegarde Feldbach. În momentul în care se pregătea sâ plece, uşa se întredeschise lăsând sâ se zărească un antreu întunecos.

Ce doriţi? întrebă o voce înăbuşita.

Frau Feldbech, bitte?

Da, eu sunt. Cine sunteţi?

James nu-i distingea decât silueta.

Sunt un prieten al lui Dieter Weizman, râspunse el. Trebuie sâ vorbesc foarte repede cu Vladimir Sevşenko.

Urmă o tăcere scurtă, apoi amanta ucrainianului zise Cu o voce nesigură:

Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Femeia vru sâ închidă uşa, dar James se opuse.

Ein Moment, Frau Feldbach. Ştiu căVladimir Sevşenko locuieşte aici. Este foarte important sâ mâ întâlnesc cu el. Legat de ceea ce i s-a întâmplat prietenului meu Dieter.

De data asta simţi căreuşise să câştige oarecare teren. Hildegarde Feldbach deschise larg uşa şi lumina din antreu se aprinse. James n-o mai recunoscu pe amanta lui Vladimir Sevşenko. Ai fi zis căavusese ghinionul sâ calce pe o mină. Toata partea de jos a feţei era un enorm hematom, care îi deforma maxilarul, strâmbându-i trâsâturile. Buza de sus îşi triplase volumul iar nasul semâna cu un cartof. În ciuda luminii slabe, femeia purta ochelari negri.

Cine eşti? îl întreba ea scoţându-şi ochelarii.

Nici ochii nu arâtau mai bine... Erau umflaţi şi pe arcada stânga avea o coajă mare de sânge.

– - Numele meu are puţină importanţă, zise James. Trebuie sâ vorbesc cu Vladimir.

Hildegarde Feldbach se uită la el ezitând. În altâ situaţie, nu i-ar fi spus nimic. Dar acum era copleşita de furie. O podidea plânsul când îşi vedea faţa desfigurată. Il ura pe ucrainian.

A plecat în dimineaţa asta în Slovenia, răspunse ea.

Unde?

La Bled. Sâ se întâlnească cu cineva.

Cu cine?

Cred că-l cheamă Tolman. Nikolas Tolman. Am vorbit cu el la telefon. Acum, pleacă.

*

* *

Nikolas Tolman! Ne învârtim în continuare printre cunoştinţe! exclamă Bob March. SOVA îl consideră unul dintre cei mai mari traficanţi de arme din Slovenia. Lucra cu Weizman. Recepţiona armele aduse la Maribor de Weizman şi le trimitea mai departe în Bosnia cu elicopterele. Poate căel l-a lichidat pe Weizman, ca sâ nu mai împartă comisionul. Ai grijâ pe unde calci...

Se poate conta pe sloveni? întreba James.

Bob March se strâmba.

Moderat. Nikolas Tolman are sprijinitori noi la Ministerul Apârârii. Dar am un om la Liubliana. Şeful Biroului I din cadrul amintitei SOVA. Comandantul Martin. E un pseudonim, nu-i cu cunosc adevăratul nume. Iată numărul lui de telefon.

James cerceta harta regiunii. Bled se afla la vreo treizeci de kilometri de frontiera austro-slovenâ. Nu departe de Klagenfurt. Era mai bine sâ se deplaseze cu maşina. Asta îi permitea sâ ia cu el revolverul.

Se uită la ceas şi vâzu căse făcuse unsprezece.

Aş putea sâ fiu acolo pe la sfârşitul dupâ-amiezii zise el. Dar nu voi putea sâ fac nimic altceva decât sâ-l supraveghez pe Sevşenko. Dacădau de el.

N-ar fi deloc rău, aprobă Bob March. Cu cât vom avea mai multe elemente despre acest caz, cu atât vom putea interveni mai eficace. Poate cădatorită acestei Hildegarde Feldbach l-am găsit pe înlocuitorul răposatului Dieter Weizman.

Sâ nu vindem blana ursului din pâdure, îl sfătui James.

Trec pe la hotel şi pe urmă plec în Slovenia.

*

* *

Pe pat găsi un bileţel: „Nu iau dejunul aici. S." James îl mototoli furios. Sandra îşi continua „idila" cu frumosul Hans Dietrich. Se gândise s-o ia cu el în Slovenia. De ciudâ sună la redacţia ziarului Kurier şi întreba de Crista Shongau. Şi avu norocul s-o găsească. Ii spuse căpleacă la Bled şi o întreba dacăauzise de Nikolas Tolman.

Îl cunosc! exclama ea. I-am luat un interviu. E consulul onorific al Liberiei.

Al Liberiei! zise James stupefiat. E negru?

Ba e alb ca noi doi! răspunse Crista râzând. E o combinaţie. Mi-ar plâcea sâ vin şi eu.

Ce te împiedică?

Ea râmase câteva clipe tâcutâ, apoi întreba:

Vorbeşti serios?

Bineînţeles. Dar plec imediat.

Nici o problema! Vino sâ mâ iei din faţa casei peste o jumătate de orâ.

James închise, îşi făcu valiza, lâsâ un bilet pentru Sandra şi coborî. Dupâ treizeci şi cinci de minute se oprea în faţa imobilului în care locuia Crista. Tânâra vienezâ îl aştepta pe trotuar, îmbrăcată într-o haina de piele neagră care îi cobora pânâ la călcâie. Aruncă geanta pe bancheta din spate şi urca lângă el.

*

* *

Autostrada E 66, aproape pustie, şerpuia printre culmile înzăpezite ale munţilor. Părăsiseră Viena de trei ore. Crista fuma ţigară dupâ ţigară, în timp ce vorbea cu aprindere despre meseria ei.

Nikolas Tolman e periculos, zise ea. Am fâcut o anchetă asupra lui. Are legaturi cu Mafia croată şi cu borfaşii sloveni. Falsul său statut de diplomat îi conferă o imunitate aproape totală.

În apropiere de Wolsberg începu sâ ningâ şi James se concentra asupra conducerii maşinii.

În curând ninsoarea deveni foarte abundenta îngreunând vizibilitatea. Şi pentru căo nenorocire nu vine niciodată singură, ceaţa invadâ autostrada, forţându-l sâ meargă cu zece kilometri la oră. Se uitâ la ceas. Înainte de miezul nopţii nu aveau cum sâ ajungă la Bled. Trebui sâ facăo deviere bruscă pentru a evita un camion care mergea cu cinci kilometri la orâ. Crista ţipâ de fricâ.

Hai să ne oprim! Puţin mai încolo e un „Rastplatz".

Conducerea devenea periculoasă şi James îşi zise că asta era ce mai buna soluţie. Lâsâ motorul sâ meargâ. Nu se vedea mai departe de un metru! La radio se transmitea muzica, înăuntru era cald şi dupâ câteva minute Crista suspina leneş.

Mi-e cald!

Îşi descheie haina lunga de piele şi James simţi cum îi creşte tensiunea arterială. Crista purta pe dedesubt un pulover care i se mula foarte strâns pe corp, sub care se vedea clar că nu purta sutien, şi o fustă mini care se oprea în partea de sus a coapselor...

Privirile li se încrucişară. Tânâra zâmbi. În ochii ei albaştri plutea o lumina tulbure. James lăsă ochii în jos şi vâzu căsânii se ridicau de parcăar fi alergat. Atmosfera era încârcatâ de electricitate. James puse mâna pe coapsa ei şi Crista suspina slab:

Stai! Mâ exciţi.

Drept răspuns, James se aplecă şi o sărută. Buzele tinerei femei se deschiseră primitoare, apoi Crista se retrase şi zise:

Uşurel, eu conduc jocul.

Limba ei începu sâ se joace încetişor cu a lui, dar îi îndepărtă mâna de coapsele ei. În schimb desfăcu toţi nasturii cămăşii lui James şi se aplecă gâdilându-i mameloanele cu o abilitate diabolică. Se juca cu nervii lui. James îi luâ mâna şi-o duse la el. Docila, Crista începu sâ-l maseze... Zăpada cădea din ce în ce mai deasă, izolându-i de lume. Totuşi Crista nu-l lăsa s-o mângâie, dar îi elibera sexul şi îl strânse între degete cu un zâmbet lacom.

Azi eu sunt la conducere, murmura ea... mai târziu va veni şi rândul tău.

Mai târziu, când ridică capul, James văzu căninsoarea încetase.

*

* *

Farurile luminară un hotel modern, stil cabana. Aici timpul era splendid. Se aflau la Bled şi erau orele zece seara. James se-ntoarse spre Crista.

Ştii unde locuieşte Nikolas Tolman?

Da. Vrei sa mergi acum la el?

Nu, doar sâ verific ceva.

Atunci hai sâ întoarcem şi apoi faci la stânga ca şi cum ai merge la Schloss.

La capătul unui mic lac, cocoţat pe un pisc, un castel medieval ca din basme domina localitatea Bled. Pe străzi nu era nici ţipenie de om. James urma instrucţiunile şi ieşiră din oraş urcând spre nord.

La dreapta, zise ea când ajunseră în cătunul Grimscice.

Un drum se întindea de-a dreptul peste câmp. După trei sute de metri, James zari o casă mare şi galbenă cufundată în întuneric, situată pe un promontoriu, net diferită de fermele din vecinătate. Opri la o oarecare distanţă şi observa cu atenţie casa. În faţa staţionau oprite patru maşini. Două Mercedesuri înmatriculate în Slovenia cu o placă CD, o maşina Golf şi Mercedesul 600 al lui Vladimir Sevşenko.

CAPITOLUL VI

James nu înţelegea nici un cuvinţel din ce spunea Shongau. Tânăra austriaca vorbea la telefon în slovena cu Nikolas Tolman din camera lor de la marele hotel Toplice. Soarele strălucitor se reflecta în apele albastre ale lacului. Locul acela dintre crestele muntoase era de-a dreptul paradisiac. În cele din urma ziarista închise telefonul într-o stare euforica.

Gata! îl anunţa ea. E de acord sa se întâlnească cu mine. Peste o oră la capela de la Blejski Grad(1>.

Ce i-ai spus?

Că fac o anchetă despre moartea lui Dieter Weizman. A pretins cănu ştie nimic, dar a acceptat sâ stâm de vorbâ. Ce vrei sâ-l întreb?

James ezita. Făcuse acest demers pentru a se lămuri mai

I) Muzeu (n.a.).

bine asupra personajului numit Weizman. Sperase căîl va primi la el şi că va da ochii cu Sevşenko. Puţin cam dezamăgit, o sfătui pe tânâra femeie: încearcă să afli cu ce se ocupa în acest

moment, dacă face deplasări. Fii prudentă. N-am să fiu departe, în caz că...

Crista zâmbi încrezătoare.

Oh, nu risc nimic, tot timpul e plin de turişti.

Seara trecută ajunseseră la hotel frânţi de oboseală şi înfometaţi, aşa căse culcaseră fara nici un fel de recreere erotică. Crista se sculase în zori şi când James deschisese ochii, ea era deja îmbrăcată. După un mic dejun îndestulător pentru un întreg regiment, tânâra femeie se machie. Apoi coborâră la maşină.

Blejski Grad se afla în nordul lacului, la un kilometru înainte de Grimscice. O cărare în pantă ducea pâna în parcarea deja plina de maşini. James porni pe nişte scâri de piatra interminabile care duceau la o mica esplanada ce domina lacul. Luase cu el revolverul extraplat. Pentru a ajunge la capela se plâtea modica sumă de trei sute de tolari. Din prima sală a muzeului, o scarâ îngustă de piatra ducea direct la capela.

Du-te, îi zise James tinerei femei.

James zâbovi în faţa scheletului unuia dintre foştii castelani, expus într-un sicriu deschis. Era lume puţina. Turiştii veneau mai ales pentru peisaj şi pentru Gasthaus.

După cinci minute de aşteptat în capelă, inima tinerei femei începu să batâ cu putere. În muzeu intraseră doi bărbaţi care nu prea aveau aerul unor amatori de artă. Două „animale" în gieci de peile, cu trăsături brutale şi statura de docheri. Cei doi se îndreptară direct spre scara, trecând prin faţa lui James fârâ sâ-i acorde nici cea mai mica atenţie.

Amândoi semănau perfect cu cei doi oameni care călătoreau cu Vladimir Sevşenko...

James porni pe urma lor şi ajunse la timp ca sâ-i vadâ deschizând uşa capelei.

Cu siguranţă cănu intrau acolo ca sâ se roage...

* *

Crista Shongau, aplecata peste balustrada de piatra care domina culoarul din mijloc al capelei, privea la miile de monede şi de bancnote aruncate de oameni pentru a le purta noroc. În acea veche capelă nu era nici o mobilă, totul fusese jefuit de comuniştii iugoslavi. Tânâra femeie se întoarse când auzi scârţâitul uşii.

Imediat simţi că i se pune un nod în gât când îi văzu pe cei doi bărbaţi care intraseră. Nu avu deloc timp sâ reacţioneze. Unul dintre ei se apropie şi întrebă:

Sie sind Crista Shongau?

Jawohl. Warum?

Bărbatul răspunse într-o germană aproximativă.

Şefu' a zis tu nu mai plictiseşti.

Însoţitorul lui o şi apucase în braţe, ridicând-o în sus ca pe un fulg. Crista scoase un ţipăt strident. Bărbatul se întoarse pe loc trecând-o pe tânâra femeie peste balustradă.

Apoi o aruncă în gol exact în momentul în care uşa se deschidea şi apârea James.

Strigătul tinerei austriece cazând de la o înălţime de trei metri îi sfredeli urechile. Cele două brute se întoarseră cu faţa la el ca doi buldogi. Unul dintre ei bombăni în germană:

Du, nicht frdlich?m

Amândoi veneau spre James. Dar când văzură ţeava revolverului îndreptată spre ei, gorilele se opriră brusc, mijind ochii surprinşi. Era clar că nu primiseră instrucţiuni pentru o astfel de situaţie. James alergă până la balustradă şi se aplecă peste ea, auzind gemetele tinerei femei. Crista zacea pe o parte, ţinându-se cu amândouă mâinile de piciorul stâng.

Cele două brute se repeziră spre uşă, James se întoarse şi ridică revolverul.

Cei doi se opriră în loc, masivi ca nişte menhiri. Deodată, în spatele lor se ivi o nouă silueta.

Vladimir Sevşenko, îmbrăcat într-o haină largă de piele apăru cu un aer plin de răutate. În mâna avea ditamai revolverul pe care îl ţinea îndreptat spre James. Situaţia se complica. Pe culoar se vedea un grup de turişti. Vladimir Sevşenko le striga fârâ să se întoarcă:

Geschlossen! Rnus!7

Nimeni nu mai insistă în faţa staturii lui impresionante. Se adresă oamenilor lui într-o limbă necunoscuta de James. Cele doua brute se strecurară în spatele lui şi dispărură. Apoi ucrainianul îşi îndrepta toata atenţia asupra lui James.

---

7 Tu nu mulţumit? (n.a).

închis! Căraţi-vă de-aici! (n.a.).

Serviciul de informaţii ilalian (n.a.).

Vedetă rapidă lungă de vreo douăzeci de metri (n.a.).

De ce tu mâ urmăreşti? zise el în germana. O sâ-ţi trag un glonţ în cap.

James simţi căomul din faţa lui ar fi în stare sâ tragâ fârâ nici o ezitare. Nu rezolvau nimic dacăse împuşcau unul pe altul.

Tu l-ai ucis pe Dieter Weizman? întreba el, sperând sâ-l prindă pe picior greşit.

Furia instantanee se zugrâvi imediat pe faţa ucrainianului.

Schweinehund! Putoarea aia de unguroaică care s-a cărat cu banii!

Revolverul lui mare tremura de furie.

Ce bani?

Ucrainianul îl străpunse cu privirea lui plina de viclenie, îşi recăpăta sângele rece şi zise:

Ce-ţi pasa ţie? Cine eşti tu?

Un prieten al lui Dieter.

Tu ai fost la idioata aia de Sissi ieri dimineaţa. Chiar credeai ca n-o sâ-mi spună? De ce mâ urmăreşti?

Hotârât lucru, proverbul canadian „femeia bâtutâ e o femeie fericita" era mai actual ca oricând.

Vreau sâ aflu cine l-a ucis pe Dieter Weizman.

Se amenințau în continuare reciproc. Lângă uşâ se adunaseră mai mulţi turişti. O voce spuse în germana;

Ce se petrece aici? Voi chema poliţia.

Faci parte din „sindicat"? întrebă Sevşenko. Era clar ca nu ştia ce să creadă despre James.

Da.

Atunci las-o baltâ. Carâ-te. Dacămai dau cu ochii de tine, îţi zbor creierii.

Îşi bâgâ revolverul în buzunarul hainei de piele şi se întoarse pe loc, dând la o parte oamenii ca sâ poată sâ iasâ. James se grăbi sâ-şi ascundă arma. Când ajunse la capătul de jos al scării, ucrainianul se afla deja în curte. James se repezi spre paznicul muzeului cu care voia sa ajungă la Crista.

*

* *

Spitalul din Bled, de pe Grajzka Uliţa, era sărac dar curat. Când James putu să intre în camera în care se afla Crista, doctorii tocmai terminaseră cu îngrijirea piciorului fracturat. Tânără femeie era încăpalida, dar.zâmbitoare, fumând pe ascuns prima ei ţigarâ de dupâ operaţie.

Îmi pare râu de tot ce s-a întâmplat, zise James aşezând un buchet de flori pe pat.

.De ce s-au repezit la mine oamenii aceia? întrebă ea cu calm.

Nu ştiam că Vladimir Sevşenko ştia că-l urmăresc, îi explică James. A vrut sâ mă descurajeze cu complicitatea prietenului sâu Tolman.

Cine e Vladimir Sevşenko?

Un traficant de arme ucrainian. Care avea legături cu Dieter Weizman.

Crista închise ochii cu o strâmbătură de durere.

Sper căvoi mai putea schia... Dar aici e atât de sinistru.

Voi face toate demersurile pentru a fi dusă cu ambulanţa la Viena, îi promise el.

Şi tu?

Eu mai am încătreabă. Nikolas Tolman mâ interesează foarte mult.

Îţi urez noroc, zise ea zâmbind. Vino sâ mâ vezi când te vei întoarce la Viena...

James reuşi să organizeze transferul ziaristei. Era ora prânzului. Porni spre Grimscice. Îşi lăsă maşina în colţul străzii principale cu Koroşka şi o porni pe jos spre casa galbenă. În faţa ei flutura un drapel liberian iar maşina lui Vladimir Sevşenko era tot acolo împreună cu celelalte două maşini ale lui Nikolas Tolman.

James se întoarse la maşina lui, căută un post de observaţie şi găsi unul la cinci sute de metri mai departe, pe drumul care ducea la Bled şi mai departe la şoseaua principala dintre Liubliana-Klagenfurt.

Vladimir Sevşenko nu-l mai interesa deocamdată. Venise la Bled ca sâ se întâlnească cu Nikolas Tolman. Trebuia sâ descopere rolul pe care-l juca acesta. Chiar dacăse ştia supravegheat, slovenul nu putea sâ facăpe mortul. O livrare mare de arme nu e o operaţiune care se poate improviza.

Trecu o oră. Apoi Mercedesul violet-purpuriu al lui Tolman apăru de pe Koroska. Trecu prin faţa lui şi James îl zări pe cel de la volan: un bărbat cu nas lung şi şapcă pe cap. Tocmai voia sâ pornească după el când apăru şi Mercedesul 600. Vladimir Sevşenko se afla la volan, unul dintre oamenii lui stătea în faţă iar celalalt pe bancheta din spate.

James aştepta puţin înainte de a porni dupâ ei. După douăzeci de minute se afla pe drumul spre Liubliana, la o distanţă bună de celelalte douâ maşini.

Datorită circulaţiei intense, putu sâ rămână în spatele lor fârâ probleme. Dupâ patruzeci de minute

intrau în oraş. Totul arăta de-a dreptul sinistru! Autobuze galbene cu burduf, şiruri de blocuri staliniste, oameni prost îmbrăcaţi. Fusese acolo cu vreo zece ani în urmâ şi constata acum cănimic nu se schimbase...

Cele douâ maşini pe care le urmârea intrară pe strada principală, Slovenska Cesta, trecură prin faţa hotelului Sion şi făcură la stânga, oprind într-o parcare situată la poalele vechii aşezări, un mic şi încântător oraş austro-ungar.

James parcă şi el în viteză şi îl zări pentru prima dată pe Nikolas Tolman. Înalt, slab, la fel de elegant pe cât de vulgar era Sevşenko. Cei doi bărbaţi plecară amândoi pe jos pe Krakrovski Nasip, drumul care se întindea de-a lungul unui canal. Nikolas Tolman avea în mână o valijoarâ-diplomat.

Ajunseră într-o piaţă mică dominată de o biserică roz şi intrară într-un imobil modern cu patru etaje, al cărei parter era ocupat de Ostereich Kommerz Bank.

James se instalâ în faţâ, într-un magazin de porţelanuri de unde putea sâ supravegheze banca...

Vânzătorul aproape că scosese pentru el întreaga colecţie de porţelanuri de Herrend, când îi văzu pe cei doi bărbaţi ieşind pe uşa băcii. Valijoara o purta acum Vladimir Sevşenko...

Parcurseră acelaşi drum în sens invers. Ajunşi în parcare, cei doi se despărţiră şi fiecare urcă în maşina lui. Pâna când să ajungă şi James în parcare, cele doua maşini dispărură pe Slovenska Cesta. Ar fi putut sâ-l urmărească pe Sevşenko, dar era convins că se întorcea la Viena.

Omul care trebuia urmărit era Nikolas Tolman. Bob March îi dăduse telefonul omului său din SOVA, serviciul de informaţii sloven. Se îndrepta spre strada Prazakova unde se afla ambasada americană şi biroul CIA.

*

' * *

Cu siguranţă căera cea mai mica ambasadă din lume. Lui James nu-i venea sâ creada. Un catarg cu drapelul înstelat era înfipt în mijlocul unui gazon năpârlit, în faţa unui imobil de beton cenuşiu, care adăpostea societatea Hertz şi o galerie comercială. Ambasada ocupa, modest, primul etaj.

Şeful biroului local nu era acolo şi James nu găsi decât o secretara care îi puse imediat la dispoziţie un birou. James îi telefona imediat lui Bob March.

– Mafioţii ăştia ruşi sunt nişte adevăraţi ucigaşi, zise americanul. Chicago nu e decât o grădiniţă de copii. Dar nu ţi-ai pierdut timpul... Trebuie sa aflăm ce pune la cale Tolman. Sunâ-l pe comandantul Martin.

La SOVA îi răspunse robotul. Un anunţ în engleză... James lăsa un mesaj şi numărul său de telefon. Acum nu mai avea altceva de făcut decât sâ aştepte. Telefonul sună după o oră şi James auzi o voce care vorbea perfect germana.

Sunt comandantul Martin. Vreţi să ne întâlnim?

Cât mai repede posibil, răspunse James.

Atunci peste un sfert de oră la barul Okrepcevalnika, pe Stări Trg, zise slovenul.

Barul se afla la o distanţă de zece minute de mers pe jos, pe una dintre cele mai drăguţe străzi ale vechii Liubliana. Un bar vechi, plin de fum şi de

clienţi veseli. Deschise uşa şi un bărbat de vreo treizeci de ani, tip play-boy macho, îi făcu imediat semn. James se apropie de el.

Sunt comandantul Martin, îl anunţă slovenul.

Probabil căîn armata slovenă se avansa foarte repede.

Comandară bere şi James îi explică problema. Slovenul îl ascultă jucându-se cu o brichetă Zippo pe care se afla ecusonul FORPRONU, oferită de un ofiţer din Batalionul de la Bihac.

Nikolas Tolman are un cont la Banca Naţionala Austriacă, îi spuse comandantul Martin. Avem un dosar mare despre el, dar e protejat de croaţi şi de anumiţi oameni politici de la noi. Vrei să mă informez despre vizita lui de azi?

E posibil?

Aşteaptâ-mâ aici.

Ostereich Kommerz Bank se afla la două sute de metri de-acolo. James se instala într-un bar şi privi la tineretul de aur al slovenilor... Comandantul Martin se întoarse peste douăzeci de minute zâmbitor.

A scos douâ milioane de dolari din contul lui, îl anunţă el. Anunţase banca din ajun.

Prin urmare, Nikolas Tolman îî luase locul lui Dieter Weizman.

Altceva? întrebă slovenul.

Ai putea sâ afli unde se găseşte Nikolas Tolman?

Voi încerca. Dar abia mâine voi şti. Ar trebui sâ te duci la Holiday Inn, am sâ te sun mâine dimineaţă acolo.

Ieşiră pe trotuar şi James îl întrebă:

Şlii cumva dacăNikolas Tolman a avut vreodată legaturi cu Dieter Weizman, cel care a fost asasinat la Viena?

Uneori, răspunse comandantul Martin. În urmă cu şase luni au fost asociaţi pentru o mica afacere cu arme. Weizman a cumparat un lot de rachete antitanc NORINCO de la chinezi, via Sudan. Rachetele au fost livrate la Maribor şi Tolman a asigurat transportul lor mai departe pânâ în Bosnia.

Totul se potrivea. Probabil ca Vladimir Sevşenko era reprezentantul „Cartelului de la Sevastopol" şi acum trata cu Tolman, dupâ dispariţia lui Weizman.

Cei doi dădură mâna şi se despărţiră. James porni cu maşina spre Holiday Inn, situat chiar în centrul oraşului vechi, stilat dar cam trist.

*

* *

Telefonul suna la zece fix. În receptor se auzi vocea calda a comandantului Martin:

Nikolas Tolman nu s-a întors la el acasâ, îl anunţă el. Se afla ia hotelul Triglav, la Koper, camera 129.

Te-ai descurcat foarte bine, recunoscu James cu admiraţie.

Am câţiva prieteni, răspunse cu modestie slovenul.

Unde vine Koper?

Pe malul Aciriaticii. Singurul port al Sloveniei. La vreo suta de kilometri de-aici.

Ce face acolo Tolman?

Koper e un port foarte activ şi foarte bine echipat. Face concurenţa portului Triest. Nikolas Tolman are acolo mulţi prieteni. Ar trebui sâ dai

târcoale pe la Adria-Shipping, îl sfătui el. E o companie în care a investii şi el. Prin intermediul ei a fost adus mult material medical rusesc, dest inat armatei ct. >ate. Asta ^ tot ce pot sâ fac deocamdată. Şi sa pun sub asculure permanenta telefonul lui Nikolas Tolman.

Grozav! zise James.

După zece minute părăsea hotelul. La ieşirea din Liubliana' începea o autostratănou-riouţă, care ducea spre Adriatica. Geva de vis pe o distanţa de cincizeci de kilometri. Dar visul se transformă în coşmar la Razdrto: un drum îngust cu viraje strânse, plină de camioane, şerpuind printre brazi acoperiţi de zăpadă. Coborârea spre Adriatica dura aproape o ora!

James găsi cu destulă uşurinţa hotelul Trighiv. Era singurul din Koper. O clădire modernă de trei etaje, situată la marginea drumului Care încercuia vechiul oraş. Maşina lui Tolman nu se afla în parcare. Spera sa nu fi trecut unul pe lângă altul...

Porni spre port. O zona imensa în nordul oraşului Koper. Zeci de hangare şi antrepozite, parcări pline de maşini coreene.

Găsi Adria-Shipping aproape din întâmplare, în anirepozitul cel mai apropiat de cheiul de debarcare. O clădire lungă de doua sute de metri cu un mic birou cu pereţi din sticla. Tocmai se încărcau vreo douăzeci de camioane înmatriculate în Bulgaria. James lăsa maşina puţin mai departe şi îşi continua drumul pe jos. Ocoli camioanele şi zări câteva maşini parcate în faţa biroului. Toate erau Mercedesuri.

Din poziţia în care se afla nu putea sa le vadă plăcile de înmatriculare şi se văzu obligat să se apropie.

Mercedesul violet-purpuriu se afla acolo, cu plăcuţa lui diplomatica. Tocmai voia să se îndepărteze-când una din ferestrele biroului se deschise şi cineva îi întrebă:

Cauţi ceva?

CAPITOLUL VII

James ridica capul. Cel care i se adresase era un t ip solid, gen docher. În spatele lui apăru silueta sveltâ a lui Nikolas Tolman, apoi încăun bărbat, cu părul blond pieptănat pe spate, cu nasul puţin coroiat. Pentru că James se mulţumea să zâmbească fără sâ răspundă „docherul" dispăru şi apâru pe una din uşi. Nu chiar ameninţător dar grăbit.

M-am rătăcit, îi zise James în germană.

Ce cauţi?

O companie care lucrează cu Italia, Triesle-Shipping.

Un nume pe care-l reperase în cursul căutărilor prin port.

„Docherul" păru căse mai îmblânzeşte.

Te-ai pierdut. E chiar în partea cealaltă.

Îl însoţi pe James până la maşină prefâcându-se indiferent, dar examina cu atenţie automobilul, mai ales placa de înmatriculare austriacă. James se îndepărtă furios. Nu-şi mai putea continua ancheta acolo. Trase maşina într-o imensa parcare plina de maşini coreene Daewoo şi supraveghe antrepozitul.

Spre sfârşitul zilei, fu alertat de duduitul puternic al unui motor. Pe lângă el trecu un camion,

apoi un altul, şi încă unul... camioanele defilară prin faţa lui împresurate de un nor de praf.

Un adevărat convoi.

La treizeci de metri dupa ultimul camion apăru Mercedesul lui Nikolai Tolman.

James porni în urmărirea lui. Convoiul se îndrepta spre Liubliana. Mercedesul lui Nikolas Tolman mergea încet în spatele camioanelor printre alte maşini. Multe dintre ele profitară de o scurtă linie dreapta pentru a se strecura între camioane, şi, curând, în faţa maşinii lui James nu mai rămase decât Mercedesul.

Deodată, Nikolas Tolman coti brusc şi depăşi dintr-o dată patru camioane.

James îşi zise ca Tolman îl zărise şi încerca să scape de urmărirea lui...

Nerăbdător la culme, James fu nevoit să aştepte o noua linie dreapta ca sâ pornească cu viteza înainte, atingând uşor o maşină care venea din sens invers. Dar Tolman luase un avans mare, reuşind sa depăşească mai repede camioanele. James se temea ca, după ce va depăşi toate camioanele, Tolman va accelera şi va dispărea de-a binelea. Dacă nu voia să fie urmărit, însemna că se îndrepta spre o destinaţe interesanta...

Concentrat asupra urmăririi, James nici măcar nu mai era atent la camioanele enorme pe care le depăşea, escaladând cu încetineala maiestuoasă colinele acoperite de brazi.

Deodată, Mercedesul lui Tolman coti din nou brusc şi depăşi cele trei camioane aflate în fruntea convoiului, profitând de o linie dreaptă mai lungă. Apoi claxona pentru a-şi semnala reuşita.

James apăsă pe acceleraţie şi execută şi el depăşirea. Nu mai avu timp să frâneze. Camionul din faţa lui deviase spre stânga, deplasându-se alături de cel care se afla în faţă, blocând ambele sensuri! James claxona furios şi abia zări, pe dreapta, alt camion ajungând în dreptul lui. Încetinindu-şi înaintarea din cauza camionlui care bloca stânga drumului, maşina lui James mergea acum cu aceeaşi viteza.

Deodată James tresări. Monstrul din drepta îşi devia deplasarea spre stânga! Ca să nu se lovească, James fu nevoit mai întâi să rotească volanul, şi cauciucurile „muşcarâ" din marginea drumului. Instinctiv, vru să încetinească. Un şuierat asurzitor de sirena fâcu inima să-i bata cu putere. În oglinda retrovizoare zări botul altui camion care mergea în spatele lui, împiedicându-l să iasâ de la strâmtoare.

Se afla într-o „cutie" în mişcare, închis între cele patru camioane! Cel din dreapta veni din nou peste el. Apoi totul se petrecu foarte repede. Ca să nu fie strivit de monstrul de patru tone, James fâcu la stânga. Roata din faţâ muşcădin marginea drumului şi volanul începu sâ-i tremure... Spera să se menţină astfel câteva secunde. Prea târziu. Camionul din spatele lui accelera şi izbi violent Mercedesul cu bara de protecţie din faţâ. Automobilul fu proiectat înainte ca o minge de biliard şi se rostogoli în râpa. James văzu apropiindu-se cu repeziciune un brad, încerca cu disperare sâ-l evite şi simţi un şoc înspăimântător. Capota se ridică în faţa parbrizului. Mercedesul se răsturna pe o parte şi începu să se rostogolească pe panta pânâ la şocul final, provocat

de lovirea de un alt copac după care se îndoi. Din motor râbufni imediat un miros de benzină.

James îşi pierdu cunoştinţa gândindu-se căva arde de viu...

*

* *

Oamenii din jurul lui vorbeau într-o limba necunoscută. Deschise ochii şi văzu printre brazi cerul albastru. Apoi zări faţa unui om aplecata asupra lui. Se şterse şi văzu căera sânge. Treptat, redeveni conştient. Îşi dădu seama căera întins pe pământ şi căîl durea tot corpul... Vreo şase persoane - bărbaţi şi femei - se agitau în jurul lui.

Vorbiţi germana? întrebă bărbatul.

Jawohl, zise James.

Ce s-a întâmplat?

Camioanele...

Bulgari ticăloşi! bombăni slovenul. Se cred la ei acasă! Acum sunt departe. Aţi avut noroc, maşina n-a luat foc. Altfel... Eraţi leşinat...V-am scos afară... Dacă n-ar fi fost centura de siguranţa...

James reuşi sâ se aşeze în capul oaselor. Era ameţit, îl durea capul, dar nu părea sâ aibâ nimic rupt. Se pipăi şi constată câ, printr-o minune, revolverul extraplat era tot la centură. Oamenii îl ajutară să se ridice în picioare. Ameţi. Simţi dureri în spate dar se ţinea bine pe picioare. Urcăpanta ajutat de salvatorii lui; unul dintre ei îi ducea geanta de călătorie.

Mergeaţi la Liubliana? îl întreba bărbatul care îl susţinea.

Da.

Va duc eu.

Dupâ doua ore, James se afla în camera lui de laHoliday Inn... În timp ce făcea un duş, îşi dâdu seama căţeava revolverului îi făcuse o vânataie enormă în zona abdomenului. Era plin de vânătăi dar centura îl protejase. Camionagii bulgari avuseseră intenţia sâ-l omoare. Ii mai răsuna şi acum în urechi claxonatul ironic al lui Nikolas Tolman. Traficantul era convins cănu-l va mai vedea niciodată.

Fusese hotărârea lui sau acţionase la ordinul lui Vladimir Sevşenko?

Imediat ce se simţi mai bine, James suna la Viena. Bob March ascultă relatarea celor întâmplate şi conchise:

Trebuie să mărim viteza. Nu mai poţi continua fără protecţie. Ne aflăm pe drumul cel bun şi nu am chef sâ vin la înmormântarea ta. Or, cu cât îi vom jena mai mult, cu atât vor deveni mai feroci. Voi lua imediat toate măsurile necesare pentru a primi întăriri.

*

* *

Ed Jones se uită bănuitor la firma localului Goulash Museum şi întrebă: în Austria se haleşte la muzee?

Nu e decât un restaurant, zise James. Aţi călătorit bine?

Grozav, răspunseră în cor cele doua „gorile". Air France ne-a oferit o haleala delicioasă. Washington-Paris în şapte ore. La Roissy, un tip de la Air France în haină roşie ne-a luat de mâna şi ne-a dus la legătura Paris-Viena. Altfel ne-am fi rătăcit de tot cu toate culoarele alea.

Şederea în afara Statelor Unite îi neliniştea totdeauna. Cu părul tuns scurt, cămăşi încheiate la gât, cravate în culori ţipătoare, costume prost croite şi încălţări butucănoase, Ed şi Matt nu se schimbaseră deloc. Chelneriţa în şort se uita la ei impresionată de statura lor. Două chintale de muşchi lipsite de sentimentalisme, cu o artilerie demnă de un mic crucişător lansator de rachete şi multă răutate faţâ de duşmanii unchiului Sam. Nu se temeau decât de un singur lucru: sâ nu se procopsească cu o scârboşenie de microb, de bacterie sau de virus...

Nu vom fi operaţionali mai înainte de mâine dimineaţă, îl avertiză Ed Jones. Puşcoacele vin prin valiza diplomatica...

Unde erau timpurile fericite când se puteau deplasa cu avionul înarmaţi pâna în dinţi!

Dar ne putem totuşi face utili, interveni Matt Hudson, căci avem micile noastre posibilităţi...

Destul ca să sugrume un rinocer.

Antrenându-se în mod regulat la şcoala FBI-ului şi practicând sporturile de lupta, Ed Jones şi Matt Hudson nu se temeau de nici un râufâcător. Nici măcar de ceceni. Matt întreba:

Cine sunt de data asta răii?

Un mic amestec, explica James. Ucrainieni, sloveni, ceceni şi bosniaci...

O-la-la! exclamă Ed Jones. Cine mai sunt şi âştia? Credeam căacum suntem amici cu rusnacii!

Nu cu toţi, îl corectă James. Matt Hudson făcu un efort considerabil de înţelegere.

Cam ca „veneticii" din Vietnam. Exista varietăţi diferite, dar în final sunt tot aceiaşi bulangii cu faţa de lămâie...

Se poate spune şi aşa, admise James. Dar din punct de vedere politic nu e corect. Sunt nişte fiinţe omeneşti.

Asta nu e cât se poate de evident, obiecta Ed Jones.

Deocamdata mâncaţi, îi sfătui James. Aici nu e decât gulaş. Specific unguresc...

Alesese acel restaurant sperând ca va apărea şi Crista, deşi se servea de cârje. Tânăra femeie nu făcuse decât o vizita fulger la spital preferând sa se trateze la ea acasa. James ii telefonase chiar în dimineaţa aceea.

Chelneriţa aştepta. Ed Jones îşi îndrepta curajos degetul spre unul dintre gulaşuri, neînţelegând nici o boaba din ce scria în meniu.

În ultimile douăzeci şi patru de ore, James analizase cu grija situaţia. Dupa spusele poliţiei austrice, Vladimir Sevşenko plecase din nou la Kiev, unde ducea un container plin cu mobila. Luase tot din galeria în care erau expuse creaţiile lui Claude Dalie. Mobilier pe care-l vindea de trei ori mai scump în Ucraina. Nu se încurca cu beneficii mici. Dumnezeu ştia când avea să se întoarcă! Singura pista rămăsese Nikolas Tolman.

Li se aduseră gulaşurile.

Dupa câteva înghiţituri, Ed Jones întreba curios:

Cu ce e făcuta chestia asta?

James se apleca peste lista de bucate.

Cu carne de cal. E foarte bună pentru sănătate.

Ed Jones puse furculiţa pe masă şi se îngălbeni la faţă.

Carne de cal! Glumeşti!

Isuse Cristoase! exlamâ Matt Hudson. Atunci şi al meu e la fel!

Mă tem că da, admise James.

Americanii se înverziră la faţâ. Împinseră farfuriile îngroziţi, întorcându-şi ochii de la gulaşul cu carne de cal. Ed Jones îşi recăpăta primul graiul.

E o scârboşenie! Ăştia sunt nişte sălbatici! La dracu! Chiar nu se găsea un hamburger normal? Sa nu spui la nimeni c-am mâncat porcăria asta...

*

* *

Trecerea frontierei austro-slovene avusese loc fârâ probleme, în ciuda armamentului important deţinut de cele doua „gorile", împrăştiat cam peste tot în noul Mercedes închiriat. Când descoperiră Blejski Grad, cei doi americani fâcură ochii mari.

Slut! exclamă Matt. Ai zice căe Disneyworld...

Traversară oraşul Bled şi-şi continuara drumul spre casa lui Nikolas Tolman. James era hotărât să meargă până la capăt. Pentru a-şi continua ancheta avea nevoie cu orice preţ de informaţii. Şi nu le putea afla decât de la Nikolas Tolman. Singura problema era căTolman ar fi putut sâ nu se arate foarte cooperant. Totul era să-ise arate bine care îi era interesul...

Între timp, James îi pusese la curent cu problemele pe cei doi americani. Cele douâ Mercedesuri ale negustorului de arme se aflau în faţa casei. Deschiderea u ii depindea de un con

digital Lockwood, pe care Matî se grâbi sâ-l inspecteze.

Chestia asta ţi-o deschid în două minute, zise el.

Nu încă, zise James. Mai întâi sunăm.

După câteva clipe, o femeie cu păr cărunt întredeschise uşa.

Herr Tolman? întreba James.

Nu e acasă.

Şi femeia ar fi închis uşa dacănu ar fi împiedicat-o umărul lui Ed Jones. Ceea ce-i permise lui James să propună cu amabilitate:

Il vom aştepta, dacăsunteţi de acord.

Din cauza elanului, americanul fu gata s-o strivească pe servitoare între perete şi uşâ. Speriată, femeia dispăru în graba mare pe un culoar. Nou-veniţii se pomeniră într-un hol somptuos, luminat de douâ candelabre enorme, de unde pornea o scarâ monumentala. Ed şi Matt se aşezară în douâ fotolii în stil gotic, învelite în catifea albastra, suspinând de plâcere...

Iar un împuţit de muzeu.

Câteva minute domni o tâcere deplină. Apoi pe scarâ apâru o silueta zveltâ: Nikolas Tolman. Stăpânul casei se adresa chiar de pe scară celor trei bărbaţi cu o voce tăioasă:

Cine sunteţi? Dacă nu răspundeţi imediat chem poliţia.

Holul nu era luminat. Tolman vedea doar trei siluete.

James porni în întâmpinarea lui şi îi răspunse în germană:

Herr Tolman, mi-ar face chiar plăcere. În felul acesta ai putea sâ dai explicaţii despre tentativa de asasinat...

Nikolas Tolman încremeni cu mâna prinsâ de balustradă, îl recunoscuse pe James. Acesta continuă cu un ton ameninţător:

Cât le-ai dat camionagiilor bulgari ca sâ mă arunce în râpă?

Slovenul nu-şi pierdu sângele rece.

Nu ştiu despre ce vorbeşti. Câfaţi-vâ de-aici.

Se prefăcu că vrea să urce scara.

Vocea tăioasă a lui Ed Jones îl opri.

Nici o mişcare!

Americanul îndreptase spre el un Colt impresionant.

Nikolas Tolman se opri şi zise:

Ce vreţi? N-am bani în casă...

Să stăm de vorbă, preciza James. Coboară.

Slovenul coborî cu o încetineala afectată. Când ajunse pe ultima treaptă, îl întreba pe James:

Cine eşti?

Probabil că ştii din moment ce ai vrut sa mâ omori, îi râspunse James. În schimb eu aş vrea sa ştiu de ce ai vrut sâ mâ omori.

Se vedea bine ca slovenul nu se aştepta la aceasta vizita.

Nu ştiu nimic despre acest aşa-zis asasinat, pretinse el cu o voce răguşită. Nu te cunosc. Despre ce vrei să vorbim?

Despre asasinarea lui Dieter Weizman, zise James.

Nu cunosc nici un Dieter Weizman.

James îi adresa un zâmbet rece ca gheaţa.

Aşa? Ed, trezeşte memoria adormită a lui Herr Tolman.

Cu o satisfacţie nedisimulata, Ed ridica arma, ţintind unul dintre candelabre. Detunătura cutremură geamurile, o ploaie de ipsos aurit murdari marmura holului şi un braţ al candelabrului căzu pe pardoseala, spărgându-se. Nikolas Tolman striga furios:

Eşti nebun!

Numai un pic stângaci, îl corecta James. Prietenul meu a vrut doar sa te sperie.

Asta e adevărat, întări Ed Jones, îndreptând arma şi spre cel de al doilea candelabru. Cu acelaşi rezultat.

În hol plutea mirosul înţepător al corditei. O uşa se întredeschise şi apăru capul speriat al servitoarei, dar Nikolas Tolman îi făcu semn sâ dispară.

Ar trebui să accepţi această convorbire, îl sfătui James. Altfel, holul asta îşi va pierde tot farmecul.

Ed avu timp sâ mai distrugă un foarte frumos vas smălţuit, aşezat pe o comoda, cu satisfacţia unui puşti. Era clar ca nu avea nici urmă de simţ artistic.

Nemişcat la capătul de jos al scării, Nikolas'Tolman părea transformat într-o statuie.

Opreşte, imploră el. Da, e adevărat, îl cunoşteam pe Dieter Weizman.

Aşa e mai bine, zise James. Unde putem continua această conversaţie?

Veniţi.

Tolman îi conduse într-un salon mare în stil rococo care mirosea a mucegai şi luarâ loc în jurul unei mese joase.

Cine l-a omorât pe Dieter Weizman? întreba James.

Nikolas Tolman îi aruncă o privire intrigată.

Îl cunoşteai?

Nu. Dar aveam cunoscuţi comuni.

Lucrezi pentru americani?

Toata lumea ştia ca Weizman cumpăra arme din banii daţi de CIA. Era deci posibil ca CIA să fie preocupată de dispariţia lui. Tolman câpâta curaj.

Nu ştiu cine l-a ucis pe Dieter şi pentru ce, zise el. Îţi jur. Nici nu ştiu măcar cu ce se ocupa acum. Când te-am văzut la Koper, am crezut cătu eşti ucigaşul. Câ lucrezi pentru sârbi. De aceea le-am cerut bulgarilor sâ-ţi dea o mică lecţie. Dacăaş...

Nu-şi termina fraza. James îi adresase lui Ed Jones o privire elocventă. Acesta se ridică cât era de lung - un metru nouăzeci! - şi se apropie de sloven. Îl prinse de gât cu degetele mâinii stângi şi cu dreapta apuca revolverul. Apoi lovi cu vârful ţevii în incisivii lui Nikolas Tolman care, de durere, scoase un strigăt deschizând gura. Americanul îi vârî ţeava Coltului în gură. Tolman începu să lăcrimeze. Ed se întoarse spre James, ridicând cu o încetineala calculata piedica armei.

Americanul puse degetul pe trăgaci. Nikolas Tolman se • afla la o fracţiune de secundă de eternitate.

O să se împrăştie peste tot, avertiză americanul. Şi să ştiţi căcreierul pătează.

Negustorul de arme scoase un gâlgâit greu de tradus şi Ed binevoi sâ retragă puţin ţeava Coltului.

Dă-mi drumul, gemu el. O sâ vâ spun tot.

Ed Jones îşi retrase arma cu delicateţea unei infirmiere care scoate termometrul din gura unui bolnav. Calmul lui era mai înspăimântător decât o furie zgomotoasă. Nikolas Tolman ştia din experienţă căare de-a face cu un ucigaş... Înghiţi de mai multe ori în sec şi zise:

Ok. Ştiu pentru ce a fost ucis Dieter şi am sâ vâ spun. Dar pe urmâ-mi daţi pace.

Mai e şi povestea cu camioanele, zise cu timiditate Matt Hudson. În privinţa asta am putea avea o mică discuţie amicală... Un picior rupt ţi s-ar părea echitabil drept compensaţie?

Nikolas Tolman se uită fix la american, încercând-sâ-şi dea seama dacăglumea şi trase concluzia ca vorbea cât se poate de serios. Tipii âştia doi îi inspirau o frică nebună, deşi nu trăia printre oameni blânzi. Legăturile cu mafioţii ruşi îl făcuseră sâ descopere violenţa în stare brutâ. Dar el nu era un ucigaş. Ci doar un om de afaceri ceva mai „special". Numai ca faţâ de afacerile normale, litigiile nu se rezolvau niciodată în faţa tribunalelor. În faţa acestor trei oameni trebuia sâ tragă de timp.

Te ascult, zise James.

*

* *

Am fost asociat cu Dieter într-o afacere, explică Nikolas Tolman. O livrare importanta de material medical pentru armata croată. Am negociat cu ruşii un preţ foarte competitiv.

Cine făcea legătura cu ruşii?

Dieter. Eu trebuia sâ mâ ocup de transport între Slovenia şi Croaţia.

Cine vindea?

Nikolas Tolman se scotoci prin buzunare, scoase un pachet de Lucky Strike şi-şi aprinse o ţigară cu o bricheta Zippo din aur masiv, fabricată special pentru el.

Vladimir Sevşenko.

De ce-a venit aici?

Dieter trebuia sâ-i înmâneze bani împreună cu o comandă fermă. Dar a fost asasinat înainte de a se întâlni. Sevşenko era furios. Noroc că Dieter îmi dăduse telefonul la care puteam sâ-l sun pe Sevşenko la Viena. La început, eu nu trebuia sâ intervin. Am sunat şi a venit imediat. Voia sâ ştie ce s-a întâmplat. Dacă înţelegerea mai era valabilă.

James asculta cu atenţie. Până acum Nikolas spusese adevărul. Toţi aceşti negustori de arme ştiau ca nu puteau sâ înfrunte un serviciu de informaţii cum e CIA. Colaborau, fâcându-şi uneori servicii reciproce.

– Şi?

I-am explicat ce s-a-ntâmplat dupa părerea mea... Eu şi Dieter nu suntem decât nişte intermediari. Dieter trebuia sâ-i înmâneze lui Budarenko la Viena douâ sute de mii de dolari.

De unde proveneau aceşti bani?

De la cumpărătorii croaţi. Restul trebuia să fie plătit la livrarea la Maribor.

Cine erau cumpărătorii?

Nu ştiu. Dieter trata cu ei.

Ce s-a întâmplat cu aceşti doua sute de mii de dolari?

Au dispărut odată cu Doina. Fata care trăia cu Dieter. Eu cred căea e cauza morţii lui Dieter.

Nu ea l-a ucis pe Dieter Weizman.

Nu, bineînţeles. Dar a fost în înţelegere cu asasinii.

Şi cine sunt asasinii?

Slovenul se uitâ la el că o privire compătimitoare.

Nu bănuieşti? Cei din KOS...

De ce ei?

Slovenul îndrepta un deget acuzator spre James.

Cine altcineva? Sevşenko îşi aştepta banii. Croaţii doar n-au să se fure singuri. Nu e prima data când sârbii „lovesc" intermediarii... Nu îndrăznesc sâ-i atace direct pe ucrainieni sau. pe ruşi....

James îl lâsâ sâ înghită în sec.

Ce-ai căutat la Koper?

M-am dus sâ previn un amic căînţelegerea era out. El trebuia sâ recepţioneze materialul.

Venea cu un vas?

Da

Care?

Habar n-am, numele nu se transmite decât în ultimul moment...

Şi cei care au dat douâ sute de mii de dolari?

Slovenul fâcu un gest plin de resemnare.

Se mai întâmplă. Ştiu şi ei foarte bine căDieter nu i-a luat cu el...

Era singurul punct indiscutabil din ceea ce spusese.

James insistă.

O cunoşteai pe această Doina? Dieter avea încredere în ea?

Când era vorba de femei, Dieter ar fi avut încredere şi-n dracu, zise slovenul rânjind. Nu ştia nimic despre ea... - Deci, femeia lucra pentru sârbi?

Evident. I-a anunţat când Dieter a primit banii. Acum probabil căe la Belgrad, la Puia sau în afurisita ei de Ungarie. Când te-am vâzut aparând la Koper, am crezut căfaci parte din KOS. Vladimir Sevşenko mâ prevenise căîi dădeai târcoale, căl-ai urmărit... Eu n-aveam de unde sâ ştiu cănu eşti de partea cealaltăDupâ toate aparenţele,*CIA se bucura de o pârere favorabila printre negustorii de arme. Nikolas Tolman prinse curaj şi supralicita:

Pot să-ţi jur cădaca pun puna pe putoarea aia de Doina...

Prin urmare, afacerea s-a stricat, conchise James.

În meseria asta renunţi imediat când într-o afacere apare ceva necurat, îi explica slovenul. I-am anunţat pe croaţi la Zagreb. Au pierdut douâ sute de mii de dolari, dar au sâ-şi revinâ.

Matt şi Ed se uitau la Nikolas Tolman ca doi dogi gata sâ sarâ. James se ridica în picioare.

Cred căne-am spus totul, Herr Tolman, anunţă el. Ne vom întoarce la Viena unde îmi voi face raportul.

Slovenul se lumina la faţă vizibil uşurat.

Părea cănu ştie ce să mai facă ca sâ-i fie pe plac. Deodată propuse:

Poate căvoi avea o informaţie despre persoana care l-a ucis pe Dieter. Mâine sau poimâine.

Femeie brunetă?

Da. Semnalmentele corespund cu cele ale unei ucigaşe sârbe. Pentru asta trebuie sâmâduc laLiubliana. Vă întoarceţi la Viena?

Pot sâ mai rămân câteva zile la Liubliana, zise James.

Merita, daca reuşea sâ rezolve misterul asasinării lui

Dieter Weizman.

– - Unde vei sta?

La Holiday Inn.

Perfect, te voi suna acolo.

Se scutura cu un zâmbet puţin cam forţat.

Totul n-a fost decât un şir de neînţelegeri, conchise el. Îmi pare sincer râu pentru povestea cu camioanele. Hai acum sâ bem un păhărel...

Tolman scoase câteva sticle dintr-un bar. Whisky Defender, votcă Moskovskaia şi coniac Gaston de la Grange. Sună şi servitoarea cu pârul cărunt se grăbi sâ-i servească.

James simţi cu plăcere în gura tăria votcii cu gheaţă. Ed şi Matt degustau whisky-ul Defender, încântaţi că regăsiseră o fărâma de civilizaţie... Iar Nikolas Tolman îşi pregăti un cocteil. Ciocniră toţi patru. Era emoţionant. După câteva minute de discuţii fârâ importanţă, Nikolas Tolman îşi conduse vizitatorii pânâ la maşina.

Doar ca nu le prezentă drapelul Liberian când se urcară în maşină!

*

* *

Pare OK, zise Ed Jones, acum puţin cam încurcat pentru cădevastase casa unui om atât de cooperant, în timp ce traversau oraşul.

Nu chiar, îl corectă James. A fâcut tot ce-a putut sâ mâ aburească, în ciuda poziţiei lui delicate. A vrut sâ mâ facăsâ cred căera vorba de o mică afacere cu material medical care a fost anulata. A vorbit de douâ sute de mii de dolari pe care Dieter Weizman trebuia sâ-i înmâneze lui Vladimir Sevşenko, fârâ sâ ştie căam aflat căa scos de la bancădouă milioane de dolari ca sâ-i înmâneze aceluiaşi Vladimir Sevşenko.

Ce vrea sâ însemne asta? înlrebâ Ed Jones care simţea căîl ia durerea de cap.

Trei lucruri, preciza James. Mai întâi că nu era vorba de o mică afacere, ci de una mare, care justifică avansul de douâ milioane de dolari. Pe urma, afacerea nu a fost anulată, ci a fost preluată de Nikolas Tolman. N-ar fi dat el doua milioane de dolari din propriii lui bani, doar ca sâ onoreze promisiunea răposatului Dieter Weizman. În sfârşit, nu e vorba de material medical, ci de arme. Arme grele livrate de „Cartelul de la Sevastopol". Dupâ toate aparenţele, Vladimir Sevşenko a plecat în Ucraina cu cele două milioane de dolari ca sâ pregătească livrarea. Tocmai cea pe care CIA are misiunea s-o împiedice.

Ed Jones tresări violent. Dacă s-ar fi aflat la volan, ar fi apăsat atât de brusc pe frână încât toţi ar fi ieşit prin parbriz.

Mother - fucker âsta e un mincinos împuţit, zise el cu indignare. Ne întoarcem sâ-i tragem un glonţ în ţeastă.

James îi domoli ardoarea.

N-ar servi la nimic. Tolman nu e decât un intermediar, ca şi Weizman. Deci, care poate fi

înlocuit. Noi trebuie sâ ajungem la comanditari, sâ încercam sâ blocâm afacerea pe latura asta.

Ajunseseră la intersecţia cu drumul care ducea la Liubliana. Dar în loc s-o ia la stânga spre Austria, James făcu la dreapta.

Nu ne întoarcem la Viena? întreba Matt Hudson.

James zâmbi nevinovat.

Acest simpatic Herr Tolman mi-a sugerat sâ mai rămân puţin la Liubliana. Nu ştiu de ce, dar cu siguranţă cănu ca să-mi spună cine e ucigaşa lui Dieter Weizman.

Crezi că va încerca sâ ne „dileascâ"? întreba Ed Jones.

Cinstit să-ţi spun, habar n-am. Dar am şi eu un motiv pentru a merge la Liubliana. Vreau sa mă întâlnesc cu un prieten din SOVA, comandantul Martin. I-a pus sub ascultare telefonul lui Tolman. Poate că dupa plecarea noastră, slovenul a dat unele telefoane interesante.

Isuse Cristoase! exclamă Matt Hudson cu admiraţie. Afurisit creier mai ai! Cred că colcăie de neuroni acolo înăuntru!

Păcat că nu putem să-ţi facem o grefă, suspină cu ipocrizie Ed Jones, care, de când citea Reader's Digest, se simţea plin de cunoştinţe...

Dupa câţiva kilometri, James se opri la o staţie de benzina şi sună la SOVA dintr-o cabinâ telefonică. Avu norocul sâ-l gâseascăpe comandantul Martin, îi spuse unde se afla şi slovenul propuse imediat:

Să cinăm împreună. Întâlnirea la Kirn. E un sat mic pe drumul spre Skopja Luka. Vei întreba de hanul Podpec. Cred căam lucruri interesante să-ţi spun.

CAPITOLUL VIII

Începea sâ se facănoapte şi Nikolas Tolman tot nu reuşise sâ-şi revină de pe urma vizitei celor trei bărbaţi de la CIA. Încă mai simţea între dinţi oţelul ţevii revolverului vârât în gură. Nu reuşea sâ se liniştească. Îşi trecu limba peste cerul gurii, zgâriat de ţeava Coltului. Tipii aceia doi erau ca eecenii lui Sevşenko, nişte maşini de ucis. Şi el se şi văzuse mort...

Strânse tare paharul cu coniac ca să nu-i mai tremure mâinile, apoi îl bâu cu înghiţituri mici.

Rememorâ convorbirea. Îşi zise căreuşise sâ limiteze mult stricăciunile. Şi că avusfese dreptate sa i se opună lui Vladimir Sevşenco. Când aflase de la Sissi ca agentul CIA era pe urmele sale, ucrainianul fusese cuprins de o furie oarbă. Voia sâ-l împuşte imediat ce se va arăta. Totuşi el reuşise sâ-l domolească şi sâ obţină un compromis: intimidarea brutala a ziaristei Crista Shongau. Dupa aceea ucrainianul insistase din nou.

– Acest tip trebuie eliminat, spusese el răspicat. Altfel îl vom avea în cârca noastră şi poate sâ ne facănecazuri serioase. Dacărămâne în circuit, stricăm înţelegerea.

Slovenul simţise cum îl trec sudori reci. Era cea mai importantă afacere din viaţa lui. Dacă totul mergea bine, avea sâ devină neînchipuit de bogat.

Acordul cu „Cartelul de la Sevastopol" prevedea cinci livrări, fiecare de aproximativ zece mii de tone de arme grele. Elicoptere grele MI 24, elicoptere de asalt MI 8, tancuri T.34- 85 renovate, tancuri grele de patruzeci şi patru de tone M.72, cu sisteme de arme modernizate, tunuri de 130 cu muniţii,

lansatoare de rachete IGLA, rachete sol-sol PL9, lansatoare de rachete multiple cu muniţii.

O cantitate de arme capabilă să răstoarne echilibrul de forţe în fosta Iugoslavie. Pânâ în momentul de faţâ, în ciuda livrărilor clandestine, musulmanii bosniaci nu dispuneau decât de vreo patruzeci de tancuri T.55 vechi, vreo douăzeci de tunuri, câteva elicoptere care abia erau în stare să zboare, vreo treizeci de lansatoare de rachete multiple şi foarte puţine rachete sol-sol. Pe când sârbii din Bosnia aveau trei sute treizeci de tancuri, printre care T.72, opt sute treizeci de piese de artilerie grea, elicoptere şi patruzeci de avioane de lupta.

Acest acord îi bucura nespus de mult pe croaţi, care aveau sâ recupereze, fârâ sâ plătească vreun ban, jumătate din acest armament!

Musulmanii bosniaci erau izolaţi. Orice livrare trebuia sâ treacă prin Croaţia, fie pe uscat, fie prin portul Split.

Dar lui Nikolas Tolman nu-i pâsa de asta. Totul va fi plătit în avans, înainte de debarcare, pentru totalitatea armelor.

Era ceva ameţitor. Fiecare livrare era plâtitâ de bosniaci cu şaptezeci şi doua de milioane de dolari, din care Nikolas Tolman avea un procentaj de aproape 20%, adică douăsprezece milioane de dolari! O adevărata sursă de îmbogăţire pentru el care care nu strânsese decât trei-patru milioane de dolari de la începutul războiului în Iugoslavia, dupa patru ani de munca grea.

La sfârşitul operaţiunii se va alege cu peste şaptezeci şi douâ de milioane de dolari, pe care nici

măcar nu va trebui sa-i mai împartă cu Dieter Weizman.

Dupâ ce totul se va termina, Tolman calculase că, plătind toate Cheltuielile, îi vor mai rămâne cel puţin cincizeci de milioane de dolari. Destul ca să ducăo viaţă fastuoasă pâna la sfârşitul zilelor...

Fireşte, aceste arme aveau să provoace mii de morţi şi aveau sâ aprindă războiul în Iugoslavia într-un mod care va face actualul conflict sa para un joc de copii. Dar asta nu era problema lui. Ceea ce-l atrăgea cel mai mult era faptul căera un deal curat: armele existau, mijlocul de livrare la fel, iar bosniacii aveau banii datorita sponsorilor lor.

Pregătea cu Dieter Weizman această afacere de opt luni şi nu avea intenţia sâ se lase vâduvit de roadele eforturi Hor sale. Deja fusese nevoit sâ dea din buzunarul lui cele doua milioane de dolari dispăruţi. Altfel Sevşenko n-ar fi continuat afacerea. Acest aconto modest trebuia sa dovedească buna credinţa a cumpărătorilor şi să achite primele cheltuieli: închirierea vaselor, pregătirea materialului, comisioanele pentru vameşi.

Când părăsiseră oraşul Bled ca sâ se ducăla bancă dupa bani, Sevşenko îi spusese care erau condiţiile lui. Agentul CIA trebuia sâ dispară. La Liubliana se vor despărţi. Daca agentul CIA îl va urmări pe el, va avea grijă sâ-l omoare pe autostrada care ducea la Viena. Dacăîl urmărea pe Tolman, atunci slovenul trebuia sâ-l lichideze.

Tolman acceptase şi soarta decisese. El fusese nevoit sâ-l lichideze pe intrus. Pentru ca prima tentativa eşuase, acum trebuia s-o ia de la început...

Numai cănu avea de gând s-o facădirect. Nu era bine sâ supere CIA. Trebuia sâ angajeze pe cineva, vina sâ cadă asupra KOS-ului. După al treilea pahar de coniac găsi soluţia.

Nu-i mai rămânea decât s-o pună în aplicare.

*

* *

Hanul Podpec semăna cu un decor de opereta naiv, cu băncile sale de lemn şi clienţii îmbrăcaţi în costume ca în filme. Era Iugoslavia profunda, un sătuc din mijlocul pădurii. Ed şi Matt făcură ochii mari de uimire. Patronul puse pe masâ o sticlă de şliboviţă.

Ne oferâ rachiul sau personal, explică comandantul Martin.

Matt şi Ed păliră. Alta oroare!

N-au totuşi whisky?

Numai căwhisky-ul încănu ajunsese pânâ acolo... Se resemnară sâ bea alcoolul acela extrem de tare. Ofiţerul de informaţii sloven era însoţit de o bruneta cu un decolteu pâtrat care-ţi lua vederea. Avea o gurâ mare şi ochii ei negri aveau o expresie incendiara. Slovenul pârea foarte bine dispus în timp ce-l asculta pe James povestindu-i întrevederea cu Nikolas Tolman.

A câştigat mulţi bani, remarcă el. Dar dacăa dat douâ milioane de dolari din buzunarul lui, înseamnă căe sigur că va câştiga de zece ori mai mult... A fost la Koper ca sâ se înţeleagă cu asociatul lui, Dagman Polica.

Acolo nu sunt vameşi? întreba mirat Ed Jones.

Ofiţerul de la SOVA zâmbi în faţa naivităţii americanului.

Vameşii sunt incluşi în cheltuielile generale, explica el. Aici au salarii foarte proaste.

Matt Hudson roşi brusc ca o domnişoara. Sub masă, coapsa tinerei Dragona Turjac, însoţitoarea comandantului Martin, se sprijinea de piciorul lui cu o insistenţă suspectă. Aşezată între cei doi bărbaţi, tinerei femei părea ca îi face plâcere să se afle la mijloc. În stânga îl avea pe Matt iar în dreapta pe comandant, care îi pipăia tot timpul coapsa. Matt se trase uşor într-o parte, fugind de contactul care îndemna la păcat.

Nikolas Tolman a dat multe telefoane după plecarea voastră, îi anunţa comandantul Martin.

Unde? în Ucraina? întreba James.

Nu. La Koper, la Puia, la Rijeka, în Croaţia.

Cui?

Îl căuta pe un anume Roberto. A sunat în baruri, cafenele, discoteci. Peste tot a lăsat mesaje în care îi cerea să-l sune.

Îl cunoşti pe acest Roberto?

Nu, mărturisi slovenul. Probabil căe un italian. Poate căasta nu are nici o legătură cu treaba voastră.

Li se aduse carne de pui piperată şi toţi o băgarâ în mâncare, cu excepţia lui Ed şi Matt, care ciuguliră doar câţiva cartofi. La sfârşitul mesei James înţelese de ce-l chemase comandantul Martin în locul acela uitat. Dragona, care semăna cu un vulcan gata sa irupâ, se pleca din ce în ce mai des la urechea lui, chicotind lubric. Slovenul se întoarse spre James.

– Dragona vrea s-o conduc acasă. Locuieşte pe-aproape. Sper ca nu aveţi nimic împotrivă?

Tânâra femeie era deja în picioare. Înainte de a pleca, ea îi aruncă lui Matt Hudson o privire care-l fâcu pe american sâ roşească din nou. Se vedea bine că ar fi tentat-o puţin exotism.

*

* *

În localul de dans Elite, aflat în portul Koper, Roberto Bari coborî de pe taburetul de la bar şi porni spre toaleta de la subsol. Se închise în cabina, scoase un pliculeţ de cocainã, îl desfâcu, îl puse în echilibru pe chiuveta. Luă apoi un pai subtilizat de la bar, îl vârî în nara stânga şi trase pe nas mica grămăjoară de praf alb şi strălucitor în câteva secunde. Apoi se sprijini de perete aşteptând ca drogul sa-şi facă efectul. Oglinda îi arâta imaginea unui cap de caprâ pe un gât de pui, şi-şi zise cănu era deloc frumos. Poate căasta şi explica sumele pe care trebuia sâ le plătească pentru o scurta felaţie administratã de o zdrenţâroasa dintr-un port al Adriaticii. Era tras la faţă, plin de riduri. Avea cearcane mari la ochi, o privire stinsă şi înfăţişarea unui om de cincizeci de ani. Totuşi abia împlinise douăzeci şi şapte de ani.

Problema era căavea toate şansele sâ nu mai împlinească douăzeci şi opt...

Născut la Bordighera, abandonat la vârsta de şapte ani, fusese luat de un „naş" din Mafia şi educat în spiritul ei. Primul asasinat l-a comis la şaptesprezece ani...

Cariera lui în rândurile Mafiei ar fi continuat fârâ probleme, daca în 1989 n-ar fi fost trimis dupâ droguri în

Croaţia. Într-un bar din Zagreb, Roberto întâlnise un croat întors din Australia care îl înrolase în Brigada 109 croata, o unitate „specială" având misiunea de a-i teroriza pe inamicii croaţilor - sârbi şi musulmani - în cel mai curat stil al ustaşilor.

Roberto Bari îşi mânjise mâinile de sânge până dincolo de coate. Execuţiile îndeplinite până atunci pentru Mafia erau jocuri de copii în comparaţie cu jocurile actuale. Trebuia să se strecoare în satele cu populaţie majoritară sârbă din regiunea Knin şi să masacreze, în modul cel mai atroce posibil, cât mai multe familii în cel mai scurt timp. Spintecau femei gravide, tăiau cu toporul bărbaţii după ce le scoteau ochii, le smulgeau limba şi părţile genitale. Copiii, inclusiv nou-născuţii, nu erau decât sugrumaţi.

După prima misiune, Roberto vomase o oră şi se pusese pe băut. La a doua, pe când era deja beat mort, nimerise peste o tânără care îl scuipase în faţă. Înfuriat la culme, Roberto îi smulsese sânii, bucăţicăcu bucăţica, cu cleştele.

Luni în şir trăise într-un univers de coşmar. Ziua dormea sau bea. La căderea nopţii, oamenii din Brigada 109 se înghesuiau în camioane şi erau duşi pâna la marginea satului care trebuia arat.

Roberto Bari, căruia îi plâcea să meşterească, pusese la punct un aparat de smuls ochii. Un fel de furculiţa pentru stridii, cu doi dinţi aflaţi la o depărtare bine calculata, terminată cu două spatule cu marginea ascuţită. Invenţia îi adusese admiraţia tuturor camarazilor.

După sârbi, venise rândul bosniacilor- Atrocităţile deveniseră o rutină. Roberto Bari săvârşise marea lui isprava la Gornavikuv, când

arsese de vii:, dintr-o singura lovitura, trei sute şaptezeci de sârbi... Puţin dupâ aceea, Brigada 109 fusese desfiinţată. Astfel de fapte începeau sâ creeze Croaţiei o imagine dezastruoasă.

Drept recompensă pentru bunele şi lealele sale servicii, Roberto Bari primise un paşaport croat. Se istalase în subsolul unei vile locuite de refugiaţi, în mahalaua din Rijeka, marele port croat la Adriatica, şi supravieţuise de bine de râu făcând pe traficantul pânâ în 1995...

Şi apoi, într-o zi, ieşind dintr-un bar, trei necunoscuţi deschiseseră focul asupra maşinii sale. Scăpase ca prin urechile acului, după o cursă disperata, omorând doi dintre agresori.

Sârbi!

Şeful statului-major al armatei coate, ca sâ se dezvinovăţească în faţa autorităţilor internaţionale, pretinsese că „Brigada 109" scăpase de sub controlul guvernului... Şi ca sa-şi dovedească buna credinţa, el dezvăluise numele câtorva criminali de război care nu erau croaţi, printre care şi cel al lui Roberto Bari...

Atunci începuse pentru el o viaţa rătăcitoare de om hăituit. Rareori se culca de două ori în acelaşi loc, bea mult, se schimba puţin şi slăbise în aşa hal încât arâta scheletic. Ca sâ supravieţuiască fâcea singurul lucru pe care ştia sâ-l lacâ: ucidea. Mici „contracte" prost plătite, care deseori prezentau multe riscuri. Nu mai avea decât o singura armă, care nu era de mare precizie şi avea tendinţa sâ se blocheze.

Mafia nu-l mai voia, croaţii nici atât.

Ajuns lâ capătul puterilor, Roberto acceptase în cele din urma propunerea oribila a unui traficant bosniac de organe. Instalat lângă Sarajevo, la Dobrinja, italianul mersese pâna la capătul ororii. Patronul lui era în înţelegere cu şefii lagărelor de prizonieri de unde putea sâ ia „materia primă". Sistemul era simplu. Preleva organe de la copii. Rinichii.

Ochii, inima. Dupa aceea, prin intermediul unor complici din Italia, gâsea cumpărători la Triest. Care plăteau foarte scump cumplitele lor achiziţii.

Un om se ducea sâ selecţioneze un copil dintr-un lagăr. Vreme de câteva zile, copilul era foarte bine hrănit. Era dus într-o ascunzătoare din Dobrinja, unde aveau grijă sâ-l linişteascâ ca sa nu fie stresat.

După aceea intervenea Roberto Bari.

Omora copilul lovindu-l cu ciomagul, ca pe un pui de foca. Apoi aştepta să-ise încredinţeze organele într-un container frigorific. Din momentul acela începea o cursa contra-cronometru pentru a ajunge la Rijeka în nouă ore, pentru ca organele sâ nu se altereze. Un traseu care în mod normal era străbătut în douâ zile şi jumătate, din cauza barajelor numeroase. Dar Organizaţia corupsese pe toţi cei care trebuiau corupţi. După ce ajungea la Rijeka, Roberto Bari lua feribotul spre Triest şi preda containerele celui care le aştepta. .

Rezistase patru luni, apoi nu se mai întorsese din ultima călătorie, pâstrând pentru el banii pe rinichii a doi copii masacraţi de el cu lovituri de ciomag...

De atunci se ascundea între Slovenia şi Rijeka. Ştiind ca nu va mai rezista mult, obligat sâ-şi schimbe în permanenţa locul, pus la index de zvonurile care circulau pe seama lui, Roberto gâsea din ce în ce mai greu „clienţi" şi ducea o viaţa de mizerie. Roata se întorsese pe bunâ dreptate şi era exploatat. Pentru ultimul contract nu obţinuse decât atât cât să facă plinul maşinii sale, un vechi Fiat 1600.

Roberto urcăîn bar, luă telefonul de pe tejghea şi forma numărul lui Nikolas Tolman. Roberto aflase despre trei dintre mesajele lui. Slovenul răspunse imediat, arătându-se neobişnuit de călduros.

Aş vrea sâ ne întâlnim, zise el. Unde eşti în momentul âsta?

Era o întrebare la care lui Roberto nu-i plâcea să răspundă.

La Puia, zise el. Dar nu rămân aici. Ne putem întâlni mâine la Rijeka. În port, în faţâ la Rijeka Banka, la prânz.

*

* *

James şi „păzitorii" săi rătăceau pe Slovenska Cesta dupa ce luaseră dejunul în oraşul vechi. Nici o veste de la Nikolas Tolman. Stabilise o întâlnire la SOVA cu comandantul Martin, care ţinea neapărat sâ-i arate instituţia.

Ajunseră în colţul străzii Stefanova. Cele şapte etaje ale imobilului alb care adăpostea Ministerul de Interne se ridicau chiar pe colţ. În mod ciudat, parterul era ocupat de magazine: o galerie de tablouri pe strada Stefanova şi un magazin de cadouri pe Slovenska Cesta.

James se prezenta la intrarea de pe strada Stefanova. Din păcate, comandatul Martin nu era acolo, dar îi lâsase un mesaj. Fusese chemat la Maribor şi nu putea să fie prezent la întâlnire. Dezamăgit, James îşi zise cănu mai avea de ce sâ întârzie la Liubliana. DacăNikolas Tolman nu dâdea nici un semn de viaţâ în cursul zilei de mâine, era hotărât sâ se reîntoarcă la Viena.

*

* *

Peste portul Rijeka se abătuse un vânt rece. Cafeneaua unde se adăpostiseră Nikolas Tolman şi Roberto Bari era pustie. Slovenul se uita la ucigaş cu un dezgust fâţiş. Neras, cu gâtul şi mai slab ca de obicei, italianul mirosea a sudoare şi a şliboviţa. Ochii lui erau într-o continua mişcare şi tresârea la cel mai mic zgomot.

Te va costa o suta de mii de mărci, îl anunţă Roberto Bari cu o voce nesigură.

Tolman dădu din umeri.

Nu te prosti. Altfel, plec.

Se prefăcu că vrea sâ se ridice. Roberto fu cuprins de panica. Nu avea nici cu ce sâ-şi achite băutura.

Bine, atunci cincizeci de mii. Zece mii imediat.

Nikolas Tolman nu avea chef sâ-şi piardă ziua în negocieri.

Îţi dau zece mii de mărci, zise el. Şi asta pentru căţin la tine. Dupâ ce faci treaba, mâ suni, îmi spui unde te afli şi eu te plătesc.

Roberto Bari se prefăcu căezita, dar în privirea lui era atâta panica încât Tolman râmase neclintit.

Va bene, zise el în cele din urmă. Dar vreau o mie de mărci imediat.

Nu. Cinci sute.

O mie.

De data asta slovenul simţi căRoberto nu va ceda. Scoase din buzunar un teanc de bancnote - mârci şi dolari amestecaţi - şi numârâ zece bancnote de o suta de mârci.

Lui Roberto îi tremurau mâinile. Se întorcea norocul. Tolman chema chelnerul, plâti şi se ridicâ.

Sâ-mi faci o treaba frumoasă pentru banii ăştia, îi zise el. Hai, ciao.

Ieşi fârâ sâ dea mâna cu Roberto. Slovenul cunoştea foarte bine povestea cu copiii ucişi cu lovituri de ciomag.

CAPITOLUL IX

Telefonul sună tocmai când James îşi termina micul dejun. Era Bob March care îi telefona de la Viena.

Am primit un mesaj de la SISME (I), îl anunţă el. Le trimisesem o nota în urma cazului Weizman. Au găsit-o pe Doina Udvar! La hotelul Danieli.

– - în Italia?

La Veneţia. Ocupa un apartament de două mii cinci sute de dolari pe zi şi face jaf prin magazine. E singură şi plăteşte peste tot în bani lichizi.

În dolari?

Nu. În lire...

Bine, zise James. Mâ reped în Italia.

Cu maşina se făcea în jur de patru ore.

Închise telefonul şi-l striga pe Ed Jones aflat în camera vecina.

Plecam la Veneţia, îl anunţa el.

Venice, California? întreba americanul plin de speranţa.

Nu, Italia.

Acolo unde sunt mlaştini?

Dar şi lucruri foarte frumoase, îi atrase atenţia James. Şi vom sta la cel mai frumos hotel din lume. Vâ aştept jos într-o jumătate de ora.

James coborî în holul mic şi pustiu. Un singur client sorbea o cafea în bâruleţul de alături. Cei doi americani apârurâ bosumflaţi. Perspectiva de a mai trece o frontieră cu toatâ artileria lor nu-i bucura câtuşi de puţin.

*. *

Roberto Bari pătrunse în garajul de la Holiday Inn, un subsol în care maşinile ajungeau prin intermediul unei rampe ce se întindea de-a lungul hotelului. Italianul dormise prost. Trăsese la hotelul Union, care era lipit de Holiday Inn, după ce sosise de la Rijeka pe la unu dimineaţa. În Slovenia se simţea totuşi mai în siguranţa decât în Croaţia, dar prea era chinuit de multe orori.

Examina parcarea. Nu erau decât vreo zece maşini. Scoase hârtia pe care era notat numărul maşinii... O găsi în rândul trei şi inspecta locul.

Clienţii veneau cu ascensorul, cum venise şi el, şi ieşeau cu vehiculul pe o uşă culisantă, comandată electric, care putea fi pusă în mişcare cu mâna din interior. Italianul reperă o nişa înconjurata cu saci de ciment şi se ascunse acolo. Din locul acela putea sâ supravegheze cele douâ ascensoare. Va aştepta ca „ţinta" sâ ajungă lângâ maşinâ şi sa fie ocupata cu descuiatul portierei. În momentul acela avea sâ tragă. În spate. Ceea ce oferea o garanţie maximă.

Zidurile din ciment vor amortiza zgomotul detunăturilor şi va fugi pe rampă. Pentru mai multă siguranţă, se duse pânâ la uşâ ca sâ-i verifice deschiderea. Dupa aceea se întoarse în ascunzătoare şi încârcăarma.

Trecură douăzeci de minute. Doi clienţi veniră sâ-şi ia maşinile. Roberto Bari începea sâ fie cuprins de panică.

Mai trecu un sfert de orâ. Murea de sete şi era leoarcă de o sudoare urât mirositoare. Beculeţul ascensorului începu sâ clipească. Uşile se deschiseră şi apăru un bărbat blond care corespundea cu semnalmentele date de Nikolas Tolman. Roberto Bari era un ghem de nervi. Cu profesionişt ii nu puteai să ştii niciodată...

Bărbatul ajunse în dreptul maşinii, supravegheat de italian. Acesta din urmă scoase uşurel arma din buzunar şi-şi ţinu respiraţia. Calculă în gând: douâ în spate şi dupâ aceea unul în cap. În felul âsta, Cristos sâ fi fost şi tot n-ar mai fi înviat!

În momentul în care se pregătea sâ tragâ, uşile ascensorului se deschiseră din nou. Băgă repede arma în buzunar şi simţi câ-l lasâ picioarele. Cei doi tipi care ieşiseră din cabina ascensorului aveau cuvântul „copoi" scris pe frunte... Nişte huidume cu privirea rece şi mobila, sub hainele cărora un ochi expert putea sâ distingă un armament superior puşcociului sâu. Simţi că i se face greaţa. Daca ar fi tras, acum ar fi fost şi el pe cale sa-şi dea duhul. Văzuse şi el oameni din ăştia la adunările Mafiei.

James, aşteaptâ-ne! striga primul în engleza.

Americani! Roberto Bari se ghemui în nişâ. Slava

Domnului cănu păreau bănuitori!

Cum e timpul la Veneţia? întreba al doilea în timp ce se urca în maşina.

Roberto nu mai auzi răspunsul. Maşina începea să manevreze. Evident, daca ar fi fost un erou, ar fi golit încărcătorul asupra celor trei bărbaţi şi i-ar fi lichidat mai înainte ca ei să se poată apăra. Dar se mulţumi sa se uite în urma Mercedesului şi sâ-l înjure cu jumătate de glas pe Nikolas Tolman! Ticălosul nu-i spusese ca ţinta lui avea doua gărzi de corp!

Fusese la un pas de a fi masacrat pentru nişte amărâte de o mie de mârci.

Imediat ce maşina ieşi din garaj, Roberto se nâpusti spre ascensor. Când ieşi pe strada Miklociseva, Mercedesul dispâruse de multa vreme. Alerga pânâ la maşina lui oprita nu departe de-acolo. Nu era prea îngrijorat. Un singur drum ducea spre Veneţia. Koper şi pe urma autostrada care ducea la Udine şi Veneţia.

La Veneţia însâ maşinile nu aveau voie sâ circule, ceea ce complica lucrurile. Se grăbi sâ iasâ din Liubliana, ajunse pe autostrada ce ducea spre Postojna şi apâsâ pe acceleraţie.

Abia la zece kilometri dupâ sfârşitul autostrăzii reperă Mercedesul blocat în spatele câtorva camioane... acum putea sâ meargâ liniştit pânâ la mare... Roberto Bari aprinse o ţigara, cu stomacul crispat de furie. Era nerăbdător sâ găsească un telefon ca sâ-i spună lui Tolman tot ce gândeşte despre el.

Agăţat de mânerul portierei, Ed Jones se înverzi la faţă. Americanul scoase o exclamaţie sugrumată

văzându-l pe James lansând maşina într-o depăşire pe muchie de cuţit, satul să mai respire fumul camioanelor.

Hold it, gemu el, căaltfel ajungem la spital. Aici oamenii sunt bolnavi la cap.

O maşină Alfa îi depăşi chiar pe ei care se aflau în depăşire cu un scrâşnet puternic de cauciucuri. În Statele Unite nu depăşeai decât dacăaveai un kilometru liber înaintea ta...

Matt Hudson suspină de pe bancheta din spate.

Asta e Salariul groazei. O sâ ajungem morţi.

James depâşea camioanele unul dupa altul, depăşit şi el la rândul lui de italieni deranjaţi la minte. Era un drum sinuos acoperit cu puţin polei.

Ed Jones murmură:

– r Dacă ajungem în afurisitul ala de oraş, o sâ mâ duc drept la biserică.

Dar nu eşti catolic, obiectă Matt Hudson, şi el înspăimântat.

N-are a face. Rugăciunea mea va fi transmisă...

Supliciul lor mai dură aproape o orâ. Nu râsuflară uşuraţi decât atunci când vâzurâ Adriatica, totuşi nu prea atrăgătoare cu valurile ei cenuşii. În faţâ se ghicea coasta italiana. Triest şi Veneţia.

Chestia asta chiar e o mare? întreba cu mirare Ed Jones. Ai zice căe un mic lac.

În sfârşit frontiera. Încăo repriza de spaimă pentru cele douâ „gorile", care se şi vedeau într-o temniţă italiană. Matt se destinse.

Gata, o să găsim iar mâncarea albilor! Italienii nu halesc cai. Ăştia au pizza.

Ah, o pizza! zise Ed suspinând.

Două ore mai târziu, James pătrundea pe bifurcaţia care ducea la aeroport din Veneţia. Hotărâse sa predea maşina, inutilă în acel oraş în întregime pietonal şi sâ ajungă în centru cu motoscaffo({). Se pomeniră toţi trei în faţa singurei vedete ancorate în faţa aeroportului. Dupa ce urcă la bord, Matt Hudson remarca, în timp ce parcurgea cu viteza laguna:

Seamănă cu Miami, mai puţin soarele.

Aici dârdâiai de frig. Dupâ patruzeci şi cinci de minute, motoscaffo pătrunse pe un mic canal care se întindea de-a lungul hotelului Danieli. Matt îi fâcu semn cu cotul lui Ed Jones.

Isuse Cristoase, o gondolă!

Când dădurâ cu ochii de holul somptuos şi faraonic al vechiului palat al dogilor, transformat în hotel, când văzură tavanele pictate, tablourile, draperiile, mobilele vechi, ramaseră muţi de stupefacţie, respectuoşi ca într-un muzeu.

Ne reîntâlnim jos peste o jumătate de orâ, zise James.

Dupâ ce vâzu unde era camera, care avea ferestrele spre

Canal Grande, la etajul doi, James coborî şi se duse la portar, ţinând în mâna două bancnote de o suta de mii de lire.

În ce cameră se află signorina Doina Udvar? întrebă el.

Apartamentul 32, signor, îi răspunse portarul băgând în buzunar cele douâ bancnote. În general coboară pe la nouă. În seara asta e invitată la o mare serata la Principele Quesquina.

James mai scoase o sută de mii de lire.

Trimite-i nişte flori împreună cu cartea mea de vizita, îi ceru el.

Portarul aruncă o privire la cartea de vizită.

Subito, signor(l).

James se duse la bar. De data asta CIA îl ajuta sâ facă curte unei femei frumoase...

*

* *

Găozar nenorocit! Era gata să mor împuşcat. Sunt TREI!

Roberto Bari era atât de înfuriat încât răcnea în cabina telefonică din faţa debarcaderului la care trăgeau motoscaffi. Când ajunsese la aeroport, nu mai găsise pe nimeni. Un hamal îi spusese cămotoscaffo care plecase cu James şi prietenii lui se va întoarce, pentru căasigura naveta pânâ la iiouâ seara. Nu-i mai rămânea decât sâ aştepte în frig.

N-am ştiut, minţi Nikolas Tolman la celalalt capât al I irului.

Ta va costa cincizeci de mii de mârci, îl anunţă cu lacealâ Roberto.

Slovenul amuţi. Pentru suma asta se extermina un sat. Întreg în Croaţia.

Nici vorbă! zise el.

Aşa! râspunse Robert plin de o furie reţinută. Ştii ce-am să fac? Am să mâ duc la tip şi-am sâ-i spun că trebuia sâ-l împuşc şi CINE mi-a spus s-o fac. Părerea mea e căar trebui sâ-ţi cauţi de-acum ascunzătoare... Hai, ciao, îţi urez o noapte plâcutâ.

Nu, stai, nu închide! implora Tolman. De acord! De acord!

Bene, bene, zise Roberto îmblânzit, dar m-am săturat de prostii. Aşa ca mâine dimineaţa virezi douăzeci de mii de mârci la American Express din Veneţia. Prestissimo. Altfel...

O voi face chiar mâine, promise slovenul.

Roberto Bari privi spre laguna. Sosea un motoseaffo.

Întrebă:

Cine sunt tipii ăştia?... Sunt din „sindicat"?

Mda, îl asigură slovenul.

Nu cumva sunt nişte copoi?

Nici pomeneala.

Roberto închise. Puţin îi pasa. Dar pentru copoi era mai scump pentru căera mai periculos. Acum nu mai avea decât sâ-şi îndeplinească contractul.

Motoseaffo trăsese la mal. Sări pe punte şi-l întreba pe pilot?

Unde i-ai dus pe tipii dinainte?

La Danieli. De ce?

Aşa, răspunse italianul. Haide, da-i drumul. Ştii unde e Commodorel

Chiar lângă Danieli, şi acolo e mult mai ieftin.

*

* *

Uşurel!

Ed Jones forţa cu tandreţe uşa apartamentului 32. O nimica toata cu trusa pusă la dispoziţie de către Divizia Tehnica. Holul imens de la primul etaj era pustiu. James pândise plecarea Doinei Udvar de la galeria care domina parterul. Descoperind în acelaşi timp aspectul fizic al unguroaicei. O brunetă splendida, foarte eleganta în rochia ei de seară, care

era aşteptată de un bărbat înalt, slab şi chel. După aceea urcase într-o gondola privată.

Gata! şopti Ed Jones.

Uşa înaltă se deschise fără zgomot şi cei trei bărbaţi se strecurară înăuntru. Dupa ce închiseră uşa în urma lor, James aprinse lumina. Ed şi Matt scoaseră acelaşi strigăt de stupefacţie.

Holly cow!

Era nemaipomenit. Capela Sixtină, dar cu mai mult lux! O încâpere lungă de peste zece metri, cu un tavan pictat pe şapte metri, două ferestre imense care se deschideau spre Canal Grande, tablouri vechi şi oglinzi superbe pe pereţi, fotolii aurite demne de Versailles, mobile veneţiene de epocăşi un buchet de flori enorm aşezata pe o măsuţă de televizor. Muţi de respect, cei doi americani sorbeau cu privirea acel decor de vis.

James intră în dormitor. Tavan pictat, lambriuri somptuoase, un pat mare din lemn. Haine de femeie împrăştiate peste tot.

Cei trei barbaţi începură sâ scotocească peste tot. Ed Jones descoperi sub patul mare o valijoară-diplomat din piele neagră, încuiata, cu iniţialele D. W. Matt Hudson supraveghea uşa în timp ce Ed ataca încuietorile, ajutându-se de un stetoscop pentru a auzi clinchetul rotiţelor. După treizeci şi şapte de secunde se deschise prima broască. A doua avea aceeaşi combinaţie. 176. Americanul deschise capacul şi fu gata să se sufoce.

Valijoara era plina de bancnote noi de o sută de dolari! Numai din colţul stâng lipseau ceva bani.

Isuse Cristoase, n-am văzut în viaţa mea atâţia bani! zise Ed Jones suspinând. Mâ întreb câţi or...

Ceva mai puţin de doua milioane de dolari, răspunse James.

Erau banii lu i Dieter Weizman. Minus ce cheltuise Doina Udvar.

Îşi continuării cercetările fârâ sâ mai găsească nimic altceva, apoi retraseră tot aşa cum veniseră. James se instală în barui fin ia parter. Era perplex. De ce venise Doina Udvar la Veneţia în loc sâ se ascundă în Ungaria? Părea foarte nepăsâtoare... Nu. ştia ce atitudine sâ aibă faţâ de ea. Trebuia s-o facăsâ vorbească. Nici acum nu era convins de vinovăţia ei în asasinarea lui Dieter Weizman. Totuşi cele două milioane de dolari erau acolo... Hotărî sâ aştepte rezultatul demersului sâu galant.

va duce dupa aceea la intrarea în oraş, acolo unde turiştii îşi parcau maşinile, şi va pleca cu autobuzul.

Termina de mâncat, plaţi şi se pierdu în mulţimea care aştepta vaporaşele, printre tarabele negustorilor ambulanţi, chiar în faţa hotelului Danieli. Revolverul îi atârna la centura, creându-i o senzaţie liniştitoare. Aici era la el acasă, în ţara lui.

* *

Herr Scott?

Vocea femeii de la telefon era ezitantă. Simţi cum i se accelerează pulsul.

Eu sunt, zise el.

Sunt Doina Udvar. Vreau sa vă mulţumesc pentru flori. Sunt splendide! Dar sunt încurcată, nu vă cunosc...

Nici eu! mărturisi James. Am trecut unul pe lângă altul în hol. Eraţi atât de frumoasă încât n-am putut sâ nu aduc un omagiu frumuseţii voastre.

Mulţumesc! zise ea. Ma faceţi sa roşesc. Nu ştiu cum sâ...

Acceptând invitaţia mea la dejun!

Ezitarea ei fu destul de scurta.

Veniţi să mâ luaţi din apartamentul meu, zise ea. Stau la numărul 32.

James închise plin de euforie. Poate ca va afla în sfârşit secretul morţii lui Dieter Weizman.

CAPITOLUL X

Strălucitoare!

Acesta fu singurul cuvânt care îi trecu prin minte lui James când o văzu pe Doina Udvar coborând ultimele trepte ale scării care ducea în hol. O silueta lungâ, sveltâ şi totuşi cu forme pline, şi nişte picioare interminabile care pareau şi mai lungi din cauza fustei mai mult decât scurte. O alurâ de regină.

Pâşi spre ea, îi luă mâna şi i-o sârutâ.

– Sunt James Scott.

Privirile lor se întâlniră. Ochii albaştri uşor migdalaţi erau veseli, pârul scurt foarte negru, iar buza foarte roşie părea un fruct tropical savuros. Purta un costumaş roz, vestă foarte lungâ şi fustâ foarte scurta. Bluza neagră lâsâ sâ se ghicească sânii rotunzi care se mişcau liber sub mătase. Părea stingherită, dar susţinu privirea lui James.

Unde mă duci? întreba ea cu o voce puţin forţalâ.

La Harry's Bar. La Cipriani. Acolo se poate'mânca cel mai bun orez din Veneţia.

Luam o gondola?

James zâmbi.

Nu, e la două sute de metri, pe Canal Grande. Sa mergem pe jos. După aceea, dacădoreşti, ne plimbam cu gondola.

Pârâsirâ hotelul urmâriţi de privirea complice a portarului.

James era uimit. Nu corespundea deloc cu genul de femeie pe care se aştepta sâ-l întâlnească, amanta unui negustor de arme. Între ea şi Hildegarde Feldbach era o depărtare de câţiva ani-luminâ. Doina Udvar semăna cu o tânăra de familie bună care vrea sâ se distreze. Nici o fârâmă de vulgaritate sau de provocare în felul în care mergea, nici în atitudine.

De-a lungul canalului era lume multâ. Porniră în direcţia pieţii San Marco. Ed Jones şi Matt Hudson părăsiră imediat taraba cu ilustrate şi porniră discret după ei.

E prima data când vii la Veneţia? întreba James.

Da, mărturisi ea. A fost unul dintre visele mele din copilărie. Nu-i aşa că e cel mai frumos oraş din lume? Dar dumneata?

Eu am mai fost de câteva ori, răspunse James, şi, intr-adevâr-, e un loc extraordinar. Uimitor e că poţi sâ întâlneşti aici o femeie atât de frumoasa singură. Cred că italienii te curtează cu asiduitate.

Doina se tulbura uşor.

Sunt în stare să mă apăr, răspunse ea. Am întâlnit şi italieni adorabili câre m-au dus la serate superbe.

Ajunseră în faţa geamurilor mate de la Hairy's Barr. Un chelner tacticos îi aşeza pe scaune de moleschin roşu. Doina comanda un Cointreau

triplu-sec. Apoi se cufunda în contemplarea pereţilor plini cu portretele unor celebrităţi.

Cinci minute mai târziu, Ed şi Matt îşi făcură şi ei apariţia şi se instalară la o masâ din apropierea lor, cu faţa spre uşă. James înfruntă privirea ochilor albaştri. Acum trebuia s-o facăsâ vorbească pe femeia care fugise cu douâ milioane de dolari.

De unde ţi-a venit ideea să vii la Veneţia? întreba el.

Doina gustă foarte puţin din pahar, savurând gustul alcoolului amestecat cu cel al sârii de pe marginea paharului. Nici măcar nu clipi, surâse, apoi zise cu o voce plină de blândeţe:

E o poveste ceva mai complicată.

*

* *

Roberto Bari dârdâia de frig pe podul de peste micul canal care trecea pein faţa hotelului Danieli şi se unea cu Canal Grande, chiar în faţâ la Cipriani. Vâzându-i pe cei doi ieşind de la hotel, italianul îşi zisese căsosise momentul.

O străduţă lega cheiul Marelui Canal de piaţa San Marco, permiţându-i sâ fugâ şi sâ se piardă dupâ aceea în mulţimea de turişti care mişunau în imensa piaţă. Străduţa era destul de îngustă ca sâ nu poatâ fi urmărit decât de un singur om.. Iar arma lui ar fi în stare sâ-i descurajeze pe eroi. Grâbea pasul ca sâ prindă din urmă cuplul când auzi în urma lui vorbindu-se englezeşte. Avusese destul sânge rece ca sa încetinească pasul şi să se lase depâşit. Erau cele doua „gorile" care escortau ţinta! încă o dată scăpase ca prin urechile acului! Acum nu mai avea ce să facădecât să stea ascuns. Dupâ ce

se asigura căţinta şi însoţitoarea luau acolo dejunul şi aveau sâ stea acolo o orâ încheiată, Roberto se hotărî sâ se ducă sâ-şi ia cele douăzeci de mii de mârci aconto de la American Express.

Asta avea sâ-i mai ridice moralul.

Pe drum se întrebâ cine era bruneta superbă care însoţea „ţinta". Şi ea părea căstă la Danieli. Nu era deloc bine sâ lase un martor, drept pentru care se hotârî să ceară instrucţiuni.

După douăzeci de minute ieşea de la American Express, după ce stătuse la coadă alături de turişti din toate ţările. Spumega de furie. Nu se virase nici un ban pe numele lui.

Încerca zadarnic să vorbească la telefon cu cel care îl angajase. Nikolas Tolman nu se afla la Bled şi telefonul lui celular nu funcţiona.

Roberto Bari ezita. Altădată ar fi lăsat totul baltă, dar avea o nevoie disperată de bani. Aici, la Veneţia, se simţea relativ în siguranţă. Dar când trecea din nou graniţa dădea din nou peste duşmanii lui. Mâncă un sandviş în mijlocul unui grup de tineri britanici şi se întoarse în ascunzătoare.

*

* *

Motoseaffo despica apele cenuşii ale lagunei, legânat uneori de valurile altei vedete. Doina Udvar stâtea întinsa leneş pe perne, cu fusta care îi descoperea acum pulpele aproape pânâ sus, şi contempla cerul. Era uluita de fabricile de sticla din Murano pe care tocmai le vizitase. Cumpărase o fructieră superba şi James putuse sâ vadâ teancurile de bani îngrămădite în geanta ei. Bancnote de o mie de lire pe care le dădea fără sa clipească.

Te vei ruina! zise el în glumă.

Tânăra unguroaică fâcu o mică strâmbătură amuzată.

Oh nu! Aici nu e chiar atât de scump şi sunt lucruri aşa de frumoase!

Se îmbarcaseră atât de repede încât cei doi americani nu avuseseră timp sâ-i urmeze. Dupâ ce admiraseră vitrinele din Murano, acum se întorceau la Veneţia care îşi aprindea luminile. Doina Udvar pârea ca se obişnuise cu James. Vorbeau în germană şi pârea căconsidera natural ca el sâ-i facăcurte. El o observa, căutând ocazia favorabila. Dâcăar fi atacat-o direct, existau toate riscurile ca ea sâ se sustragă şi nu va mai afla nimic nici despre moartea lui Dieter Weizman, nici despre afacerea pe care o pusese la cale.

Motoseaffo acosta lin la pontonul din fata hotelului Danieli. James o ajuta pe tânâra femeie sâ urce pe debarcader şi o conduse pânâ la apartament. Ea îl pofti înăuntru sâ-i ofere ceva de bâut, îşi scoase pantofii şi se agită în faţa barului.

Ce-ar fi sâ cinâm împreună? propuse James.

Am o altâ invitaţie...

Văzând aerul lui dezolat, ea adăugă imediat.

Cred ca pot s-o anulez! Dar nu vom cina târziu.

La restaurantul de la etajul patru, propuse James. Voi rezerva o masâ...

Când telefonul celular al lui Nikolas Tolman răspunse în sfârşit, Roberto Bari izbucni:

Gâozarule! Stranso! urlă el în receptor. Lovelele n-au sosit. Unde eşti?

Călătoresc, răspunse laconic slovenul. Banii au plecat, cu siguranţă cămâine îţi vor ajunge.

Vocea calmă mai potoli puţin furia italianului. Vântul rece îl făcu sâ se înfioare.

Dar tu'? Ai fâcut treaba? întrebă Tolman.

Disgraziato! exclamă Roberto. Tipul ăsta nu e niciodată singur. Iar acum are o femeie cu el. Una foarte frumoasa. O unguroaica.

Nikolas Tolman tresari. Nu-i venea sâ creadă.

O unguroaică! De unde ştii?

Am vâzut-o luându-şi cheia. Eram în spatele lor. Apoi am telefonat. Centralistul mi-a spus căo cheamă Udvar. Stă într-un apatament grozav.

Nikolas Tolman crezu căva face un infarct.

Ea l-a împuşcat pe unul dintre asociaţii mei, zise el. O „dileşti" şi pe ea! Ii tragi douâ gloanţe în burta din partea mea. Vreau sâ faci treaba în seara asta. Îţi mai dau încăcincizeci de mii de mârci.

Brusca generozitate a slovenului i se pâru lui Roberto deosebit de suspectă. Nikolas Tolman nu lâsâ timp de gândire.

Putoarea aia a şterpelit hârtii foarte importante, nişte contracte. A plecat cu valijoara amicului meu. Pe ea trebuie sâ fie inţialele D.W. Trebuie sâ pui mâna pe ele. Pentru asta îşi dau atâtea lovele.

Foarte frumos, răspunse Roberto Bari, dar mai sunt şi cele douâ „gorile".

Nikolas Tolman nu era dispus sâ stea la discuţii.

Te descurci! Eşti un profesionist, nu? Un mafioso.

Roberto Bari închise, apoi traversă piaţa San Marco şi se îndreptă spre Danieli.

*

Cina la lumina lumânărilor în restaurantul aproape pustiu de la Danieli, cu ploaia care biciuia

geamurile, luase un aer de marienbad. Ceea ce nu părea să-i displacă Doinei Udvar.

James o suprinsese de mai multe ori privindu-l cu o expresie tulburată.

Dacăar fi fost vorba doar s-o ducăla pat, n-ar fi avut de ce sâ-şi facăprobleme. Numai căera vorba despre altceva, şi se hotărâse sa încerce totul în seara aceea. Nu putea sa stea la nesfârşit la Veneţia, în timp ce o încărcătură mortală de arme plutea spre Iugoslavia. Pe de altă parte, informaţiile deţinute de Doina ar fi putut să-l ajute.

Bem ceva la bar? propuse el.

Nu jos, e prea mult zgomot, zise ea. Mai bine în apartamentul meu.

Coborâră douâ etaje. Pentru cărămânea în hotel, James le dăduse liber celor doi americani ca sâ se mai cultive şi ei puţin. Îşi lăsase chiar şi revolverul extraplat în camerâ. Danieli era un fel de cocon liniştitor şi luxos unde te simţeai în deplina siguranţa...

Doina aprinse lumina în salonul imens, se duse la bar şi începu sâ pregătească cocteilul ei favorit. Băuse şi la masa destul de mult şi ochii ei aveau o strălucire neobişnuita. Ji întinse lui James unul din pahare şi zise:

Pentru Veneţia!

Privirile lor se întâlniră câteva secunde, apoi ea traversă salonul, se îndrepta spre una dintre ferestrele monumentale care dădeau spre Canal Grande şi o deschise. James veni lângă ea şi-şi trecu mâna dupâ mijlocul ei. Doina păru că nu-şi dă seama. Aerul rece o fâcea să se înfioare, dar afară nu mai ploua. Coapsele lor se atinseră uşor şi tânâra

femeie îşi întoarse faţa spre el. În ochii ei albaştri se putea citi nostalgia.

Niciodată în viaţa mea nu am fost atât de fericita! zise ea suspinând. Am impresia cătrâiesc un vis.

Buzele lor se aflau la numai câţiva centimetri şi James doar apropie uşor capul ca ele sâ se atingâ. Doina pârea căasta şi aştepta. Urmâ un sărut lung şi romantic. Tânâra femeie se întorsese spre el şi corpul ei se sprijinea acum de James. Doina voia sâ faca dragoste şi nu ascundea asta. Atingând-o uşor cu pieptul, James simţi prin bluză sfârcurile întărite ale sânilor.

Deodată ea se înfiora şi se desprinse de el.

Mi-e frig, zise Doina.

James închise fereastra, apoi o luă de mânâ şi o duse în salon. Doina Udvar îşi trase mâna şi se aşează pe canapeaua mare din mijlocul încăperii.

Aşteaptă! zise ea cu blândeţe. Şi eu te doresc, dar e foarte plâcut sâ prelungeşti aşteptarea.

Ea fu cea^care îl sârutâ din nou, lungită pe jumătate pe canapea şi James se întreba dacănu cumva voia sâ facădragoste în acea încăpere cu farmec anacronic. Ca o prinţesa veneţiană din secolul al XVI-lea. Deşi lipsea confortul.

tâ

Treptat, flirtul lor romantic se transformă într-o îmbrăţişare pasionata, dezordonata. Descheiata la piept, cu pârul desfăcut, Doina se răsucea cu voluptate sub mângâierile lot mai precise ale lui James. Tânâra femeie îl dezbrăcă chiar ea, spre marea lui surprindere.

Pârea cănu se gândeşte decât la plăcerea lui, ca o prostituata docilă.

James, cu privirea fixa la uşa dormitorului, profita de clipa prezentă. Deodată nu-i veni sâ-şi creadă ochilor. Uşa înalta care despărţea salonul de dormitor se întredeschisese! Cu un scârţâit uşor. James se încorda tot. Doina îşi dădu seama căceva nu era în ordine, îşi retrase capul şi întreba cu o voce neliniştita:

Ce este?

Am auzit un scârţâit dinspre dormitor, zise el. Şi mi s-a părut că se mişcă uşa.

Ea zâmbi.

Probabil căs-a fâcut curent. Ferestrele nu se închid prea bine. Palatul acesta e foarte vechi.

Dar James era sigur că nu visase. Îşi zise cu amărăciune că, deseori, viaţa lui periculoasă nu-i dădea pace nici în momentele cele mai agreabile. Se ridică şi-şi trase repede pantalonii.

E ciudat, zise el. Nu cred căa fost curentul.

Dacă mai era încă în viaţă, după atâţia ani plini de riscuri, asta se datora faptului căniciodată nu neglijase nici cel mai mic indiciu suspect.

Traversă salonul pentru a ajunge la telefonul aşezat pe un mic birou de lângă ferestrele care dădeau spre Canal Grande, în partea cealaltă a încăperii, şi formă numărul camerei americanilor.

Nu-i răspunse nimeni.

Doina veni lângă James şi se lipi de el.

Ce faci?

Sun la recepţie, minţi el. Am impresia căe cineva în camera de alături. Poate un hoţ...

Trăsăturile tinerei femei se crispară de agasare, dar reveniră la normal la fel de repede. Era clar că, în ciuda recentelor evenimente din viaţa ei, Doina nu se credea în pericol în acel hotel de lux.

Nu e nimeni, zise ea. Ma duc să văd!

Şi se îndrepta cu paşi mari spre dormitor. James o prinse din urmă în mijlocul salonului.

Doina!

Nu avu timp sa spună mai mult. Uşa dormitorului se deschise larg şi apăru un necunoscut mic de statură, pipernicit, cu un gât lung şi slab ca de pui, cu trăsăturile crispate şi aerul ameninţător. În mâna dreapta avea un revolver.

Întinse braţul fără nici o vorbă şi îndreptă arma spre Doina care stătea în faţa lui James. Acesta, dintr-un reflex instantaneu, îi dadu un vânt tinerei femei, aruncând-o violent într-o parte.

Doina ateriza în patru labe lângă bar şi se rostogoli pe covor.

În acelaşi moment necunoscutul trase în James.

CAPITOLUL XI

Ucigaşul ochise capul. Asta îl şi salvă pe James. Simţi o arsură la tâmpla stânga şi se aruncă după unul dintre enormele fotolii aurite din salon. Doina, în patru labe, ţipând, se refugiase în spatele barului pe care se afla televizorul. James se rostogoli în spatele canapelei în momentul în care se auzi detunătura celei de a doua împuşcături. Glonţul lovi braţul unuia dintre fotolii, ricoşa şi nimeri în cea mai mare dintre cele trei lustre din cristal de Murano, provocând o ploaie de cioburi. Înţelegând căse afla prea departe, ucigaşul înainta spre James. Se vedea

bine că necunoscutul era foarte hotărât să-l lichideze.

Răsună a treia împuşcătură.

Uşa salonului se deschise chiar în acea clipâ, pocnin- du-se de perete, şi în încăpere apăru Matt Hudson. Din spatele lui se ivi şi Ed Jones, ţinând în mâna Coltul lui enorm.

Din cauza penumbrei, americanii nu vâzurâ imediat omul cu pistolul şi acesta avu timp sâ se retragă în dormitor şi sâ trântească uşa în urma lui.

James se ridica stupefiat şi încântat totodată.

Cum de sunteţi aici?

II urmăream pe acest avorton, zise Ed Jones, apropiindu-se cu precauţie de uşâ.

Aşteptă ca Matt să ia poziţie, cu arma lui Ingram, apoi se repezi în uşâ. Aceasta se deschise fârâ greutate. Camera era goala şi fereastra deschisa dâdea spre străduţa de lângă hotel. Ed Jones nu ezită nici o secunda. Trecu peste balustradă şi sări jos de la trei metri. Matt Hudson îl urmă imediat.

James se aplecă peste fereastră şi îi vâzu pe cei doi americani pornind în direcţii diferite. Doina Udvar se ridicase de jos. Tânăra femeie se uita la James înspăimântată şi stupefiata. Buzele îi tremurau. Apoi zise cu o voce tulburată:

Mi-ai salvat viaţa.

James se apropie de ea, o prinse de mână şi o duse la canapeaua pe care începuseră să facă dragoste.

Doina, îi zise el, trebuie sâ vorbim serios. Sâ-mi spui totul despre asasinarea lui Dieter Weizman şi

cele două milioane de dolari pe care le-ai luat cu tine.

*

* *

Roberto Bari se hotărâse instinctiv să fugă spre malul canalului, Riva degli Schiavoni. Mai întâi pentru căera mai inultă lume, apoi pentru căacolo avea o şansă să găsească o gondolă sau un motoseaffo pentru a fugi cât mai repede. Strâmbându-se de durere, italianul se îndepărta cât putea de repede de Danieli, cu revolverul cald încă vârât la centură, îşi luxase glezna când sărise de sus şi lacrimile îi curgeau de-a lungul orajilor. Îşi blestema stângăcia şi neşansa. Apoi, aproape că nu mai avea bani. Nu-i mai rămăseseră decât o suta de mii de lire. Şi asta nu însemna mare lucru în Italia.

Se opri câteva clipe pe marginea cheiului, ca să-şi tragă sufletul şi ca să caute un motoseaffo. Nu se vedea nimic. Doar ultimul vaporetto pentru Murano care pleca abia peste douăzeci de minute. Privi în urma lui şi inima începu să-i bată cu putere. Una dinte cele două huidume care se năpustiseră în apartament se apropia cu paşi mari. Şi urmăritorul lui nu şchiopată...

Cuprins de panică, Roberto Bari pătrunse pe o străduţa perpendiculara pe chei, comiţând greşeala să alerge şchiopătând uşor.

Asta îi atrase imediat atenţia lui Ed Jones care grăbi pasul. Când ajunse la intrarea pe străduţa îngusta şi pustie, Robert Bari se afla aproape la capatul celalalt. Italianul se întoarse şi, practic fârâ să ochiască, trase în direcţia americanului. Glonţul

ricoşa în zidul unei case. Ed Jones nu avu timp să riposteze: italianul dăduse colţul...

Americanul o luă la fugâ cu toată viteza, recuperând o parte din distanţă. Străduţa dădea într-o strada mai mare cu ■ magazine închise. Zâri în stânga lui silueta lui Roberto Bari care fugea şchiopătând.

În faţa lui, un pod trecea peste unul din canale, Rio dei Graci. De cealaltă parte, strada o pornea în mai multe direcţii. Dacăajungea până acolo, avea o şansa sâ scape.

În momentul în care intra pe pod, italianul se opri brusc. Un bârbat înalt mergea pe mijlocul străzii, venind spre el. Cea de a doua „gorilă".

Matt Hudson îl zărise şi el pe italian. Americanul strigă cât putu de tare.

Ed! E în faţa ta.

Strada era complet pustie. Doar doi îndrăgostiţi se sărutau într-un colţ, în umbra bisericii San Georgio dei Graci.

Roberto Bari nu ezită. Se repezi spre ei, o smulse pe fata din braţele iubitului ei, îi duse arma la tâmpla şi o lipi de el cu mâna stânga, servindu-se de ea ca de un scut.

Dacă vâ apropiaţi, o omor! strigă el în italiana.

Ed şi Matt nu vorbeau decât engleza, dar înţeleseră perfect. Ed Jones trecu podul liniştit, cu revolverul în mână. Matt ajunse lâng el. Amândoi erau siguri că italianul nu va trage. Cel puţin nu imediat. Un ostatic mort nu e de nici un folos...

Văzându-i venind spre el, Roberto Bari se trase lent înapoi pe lângă biserică. Mica piaţă se termina în fundătură, printr-un canal mic, perpendicular pe

Rio dei Graci. Roberto Bari se sprijini de zidul bisericii San Georgio dei Graci, cu mintea goala. Glezna îl înjunghia îngrozitor. Terorizată, ostatica stătea nemişcata.

Băiatul, încremenit, rămăsese ţintuit locului, sub portalul bisericii.

Ed şi Matt făcură câţiva paşi înainte, ajungând la aproximativ trei metri de ucigaş. Cu o voce calma, aşa cum fusese învăţat la şcoala FBI-ului de la Fort Worth, Ed Jones îi zise:

You should drop yourgun and leave this lady alone.8

Pentru american, pânâ la proba contrarie, toate femeile erau lady.

Dacă faceţi o mişcare, îi zbor creierii! strigă italianul cu o voce stridentă.

Cei doi americani îşi dădeau seama căera în stare s-o facă. În spatele lor, tânărul îi imploră:

Lăsaţi-l sâ plece, o s-o omoare!

Dar, pentru ca nici unul nu înţelegea limba celuilalt, dialogul nu era posibil.

Ed nici măcar nu răspunse. Secundele treceau. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. În noapte răsună lugubru sirena ultimului vaporetto care pleca spre Murano. Deodată fata suspină şi-şi pierdu cunoştinţa, alunecând încet de-a lungul corpului lui Roberto Bari care nu avu timp să reacţioneze.

Preţ de câteva secunde, revolverul italianului nu mai ameninţă femeia.

---

8 Ar trebui sâ laşi arma şi sâ dai drumul femeii (n.a.).

Când coborî privirea spre corpul căzut la picioarele lui, Roberto Bari era deja practic mort, dar nu-şi dadea seama. Două detunături răsunară aproape în acelaşi timp. Ed şi Matt trăseseră în cap. Aşa cum recomandă-toţi antrenorii în acest gen de împrejurare. Faţa lui Roberto Bari explodă împroşcând cu sânge în toate părţile. Cele doua gloanţe de calibru mare ii distruseseră cutia craniană şi plăcile osoase, împrăştiindu-i în jur conţinutul capului.

Tânârul ţipă îngrozit.

Ca o raţa sălbatica fârâ cap, Roberto Bari fâcu doi paşi înainte. Pe umeri nu mai avea decât un terci însângerat, dar încămai strângea în mână revolverul. Doar ca acum creierui lui nu mai putea sâ transmită ordine. O bună parte din materia lui cenuşie se afla lipita pe zidul bisericii San Georgio dei Graci.

Americanii nu aveau de ce să mai tragă.

Cu un plescăit înfundat, cadavrul ambulant se prăbuşi în apa neagra a micului canal. Ed şi Matt schimbară o privire elocventă. Era posibil ca împuşcăturile sâ fi alarmat carabinieri.

Let's go! zise Ed Jones.

Italianul se repezi la femeia leşinata farâ sâ le acorde nici o atenţie. Era convins că asistase la o reglare de conturi între mafioţi.

*

* *

Doina Udvar hohotea încetişor, cu mâinile încrucişate, repetând ca o placa stricata:

Nu eu l-am omorât pe Dieter! Nu eu l-am omorât pe Dieter!

James o credea. Cineva bătu la uşâ şi se duse sâ deschidă. În prag apâru Ed Jones.

S-a fâcut, îl anunţă el. Suntem afarâ.

James se întoarse la Doina şi o scutură uşor.

Doina, acum trebuie sa-mi spui adevărul. Nu avem mult timp.

Ea ridica spre James ochii împăienjeniţi de lacrimi.

Dar cine eşti? Cine sunt cei doi? Cine e cel care a vrut sâ mâ omoare?

Despe el nu ştiu nimic, dar cred căpe mine voia sâ mâ ucidă, răspunse James. Lucrez pentru o agenţie federala americană. Dieter Weizman lucra uneori pentru noi. Cine l-a omorât?

Doina îşi trase nasul, se ridică, se duse să-şi pregătească un cocteil, bau jumătate de pahar şi se întoarse puţin mai calma.

Nu ştiu. Mâ aflam în baie. N-am auzit nimic. Când am ieşit, Dieter zâcea mort pe culoar...

N-ai văzut-o pe femeia despre care a vorbit poliţia?

Nu.

N-ai citit semnalmentele'?

Nu, n-am citit ziarele, am venit imediat aici.

Nu ştii cine ar fi putut sa fie?

Nu.

Nu ştiai cu ce fel de afaceri se ocupa Dieter Weizman?

Nu. Nu-mi spunea mare lucru. Uneori ghiceam...

De exemplu?

Chiar în dimineaţa aceea a avut o înţâlnire. Ştiu pentru că l-am auzit vorbind la telefon. Prinz Eugen

Strasse, nr. 37. Chiar lângă hotelul Schwarzenberg. S-a dus acolo cu valijoara-diplomat.

Cea pe care ai luat-o cu tine?

Da.

Ştiai ce era înăuntru?

Am descoperit după moartea lui când am deschis-o. Bancnote de o suta de dolari.

Ce trebuia sâ facăcu ei?

Cred cătrebuia sâ-i dea cuiva cu care trebuia sâ cinăm împreună la Drei Husaren.

De ce-i dădea aceşti bani?

Ea dădu din umeri.

Nu ştiu.

Cine i-a dat banii?

Doina se mai lumina puţin la faţâ.

La asta pot sâ-ţi răspund. Dieter a dat un telefon înainte de a se duce la întâlnirea de dimineaţă. L-am auzit cerând pe cineva cu un nume arab. Al Mahadi, sau cam aşa ceva. Respectivul a venit la telefon şi Dieter l-a întrebat daca poate sâ vina. Celălalt i-a răspuns că da.

II cunoşti pe acest Al Mahadi?

Nu. Pot să mă duc sâ mâ spâl pe faţâ? Mâ simt îngrozitor.

James îi dâdu voie. Weizman primise douâ milioane de ddlari de la un anume Al Mahadi. Avansul în contul livrării de arme pentru bosniaci. Aceşti bani trebuiau înmânaţi lui Sevşenko care îi reprezenta pe cei care vindeau. Pânâ aici totul era clar.

Atunci cine îl omorâse? Nu Sevşenko care-şi aştepta banii. Nici Al Mahadi care tocmai i-i dăduse. Weizman nu făcuse nici o escrocherie... Doina, puţin

mai înviorată, reapăru mai înainte de a fi rezolvat misterul.

Ce s-a petrecut între momentul în care Dieter a primit aceşti bani şi cel în care a fost ucis? întreba el.

Nu mare lucru, răspuns ea. S-a închis în sala de baie cu valijoara. Când a ieşit de-acolo părea tulburat. A plecat din nou spunând cănu va întârzia mult. Într-adevâr, s-a întors după un sfert de oră. Presupun că a fost să telefoneze de la o cabină sau dintr-un bar. Făcea deseori asta.

Pe urmă cum era?

Ea ezită.

Nervos. Dar asta i se întâmpla destul de des. Îşi ştergea mereu ochelarii. După aceea...

Deci, n-ai nici un amestec în acest asasinat... •

Ea avu o mică tresărire.

Bineînţeles cănu! Ţineam la Dieter. Fireşte, nu era un bărbat frumos, dar era foarte bun cu mine, foarte vesel. Şi foarte îndrăgostit. În plus, îmi oferea o viaţa aşa cum nu mai cunoscusem niciodată. Sigur, ştiam căafacerile lui nu erau prea limpezi... Dar nu-mi cerea niciodată sâ mâ amestec.

De ce-ai fugit?

Ea îşi feri privirea.

Din mai multe motive. Ştiam căvoi fi interogată de poliţie, poate chiar arestată, şi asta mă speria. Pe urma, când am văzut banii, mi-am pierdut capul. Mi-am zis că voi trăi fericită pânâ la sfârşitul zilelor. Mi-am lâsat toate lucrurile şi am plecat. Am luat trenul până la Veneţia.

De ce Veneţia?

Faţa ei se luminâ.

Dintotdeauna am visat sâ merg la Veneţia. Dar nu puteam, costa prea mult. Atunci am hotărât să-mi îndeplinesc visul. Când am ajuns la Danieli - auzisem căera cel mai frumos hotel din Veneţia - am cerut cel mai frumos apartament. Schimbam zilnic bani la particulari, ca sâ nu atrag atenţia.

Se fâcu din nou tăcere.

James nu lămurise misterul asasinării lui Dieter Weizman, dar aflase cine plătea cumpărările de arme..

Ce vei face acum?

Mâ întorc în Ungaria!

Fusese strigătul inimii.

James se gândi la sutele de mii de dolari care se mai aflau în posesia ei şi insistă:

Ai putea sâ pleci mai departe. Sâ începi o viaţă nouâ.

Doina Udvar scutură din cap.

Nu, banii ăştia îmi provoacă acum oroare. Mi-ar fi în permanenţă frică. Prefer sâ mâ întorc la viaţa dinainte. Am trâit un vis frumos... Ţi-i voi da şi vei face cu ei ce doreşti.

Mie! De ce?

Un zâmbet palid luminâ faţa frumoasă a Doinei.

Doar n-am sâ-i las în dormitor! Adineauri mi-ai salvat viaţa şi mi se pare căacest mediu îţi este foarte bine cunoscut, înapoiazâ-i celui care i-a dat lui Dieter. Acel Al Mahadi...

Era o ipoteză la care nu se gândise...

Cum doreşti, zise el.

Voi pleca mâine, zise ea. O sâ mâ interesez ce avioane sunt. Vrei sâ rămâi aici în noaptea asta? Mi-e frică.

Cred că nu mai ai de ce te teme, zise James. Dar rămân cu plăcere.

*

* *

Un soare orbitor scălda pietrele vechi ale Veneţiei. James, care dormise pe canapeaua din salon, se trezise de multă vreme, dar Doina încămai dormea, frântă de oboseală. Coborî la portar ca sâ pregătească plecarea lui şi a Doinei.

După aceea, James luâ micul dejun cu cei doi americani, care îi povestiră cum îl lichidaseră pe ucigaş.

Am fost văzuţi, zise Ed Jones. Aş prefera s-o şterg.

Foarte bine, zise James. Închiriaţi o maşină şi întoarceţi-vă la Viena. Pe şosea nu există practic nici un control.

Şi tu?

Nu cred cămâ mai urmăreşte încăun ucigaş. Asta probabil căa fost trimis de Nikolas Tolman... Oricum, plec diseară la şapte la Viena. La o jumătate de orâ după ce decolează avionul cu care pleacă Doina.

Nu o iei şi pe ea la Viena? întrebă Matt Hudson ironic.

James nu catadicsi sâ răspundă.

*

* *

Aşezat la una din mesele de pe terasa cafenelei Quadri, din piaţa San Marco, cu telefonul celular lângă el, Nikolas Tolman începea să fie cuprins de panică. După ce se gândise îndelung, luase hotărârea sâ vinâ la Veneţia. DacăRoberto Bari

reuşise sâ facătoata treaba şi recuperase valijoara cu dolari, exista o mică şansă sâ nu fi reuşit s-o deschidă. Cel mai bine era să nu fie lăsată multă vreme în mâna lui. O va prelua în schimbul banilor promişi. Era douâ şi jumătate dupâ-amiaza şi Roberto Bari nu dăduse nici un semn de viaţă. Ştia căitalianul râmâsese fără bani...

Cumpârâ ediţia de dupâ-amiazâ a ziarului Corriere della Sera de la un vânzâtor dş ziare care trecea şi o deschise cu înfrigurare la pagina faptelor diverse. Dâdu imediat cu ochii de fotografia lui Roberto Bari. Fotografia era veche, dar faptele cât se poate de noi. Italianul fusese gâsit mort într-un canal, dupâ o încăierare cu nişte necunoscuţi înarmaţi. Având în vedere trecutul său, poliţia nu-şi punea prea multe întrebări în legătură cu asasinii lui. Restul articolului era consacrat carierei sale, acuzaţiilor crimelor de râzboi ale croaţilor şi mărturiei celor doi tineri care fuseseră martori la toată întâmplarea.

Nikolas Tolman împături ziarul, puse o bancnota de zece mii de lire pe masă şi se ridicâ, simţind un nod în gât. Daca victima lui identificase comanditarul, atunci era rău. Ticălosul de Roberto ratase ţinta... Faptul ca murise nu-i păsa nici cât negru sub unghie, numai că el, Nikolas Tolman va fi obligat sâ se dea la fund pânâ la noi ordine.

Ceea ce punea probleme, câci, dupâ dispariţia lui Dieter, el era acum go-between între cele două pârţi. Noroc căavea un telefon celular...

Se grâbi sâ ia un motoseaffo pânâ la aeroport, zicân- du-şi ca era mai uşor sâ ucizi nişte copii cu ciomagul decât un bărbat înarmat şi prudent. N-ar fi

trebuit sâ aibă încredere în ticălosul de Roberto. Acum CIA ştia căera amestecat în afacerea cu arme şi îl va face să plătească într-o zi pentru asta...

*

* *

Motoseaffo se legăna pe micul canal, în faţa hotelului Danieli. Doina îşi pusese ochelari negri pentru a-şi ascunde lacrimile. Nu ştia dacăva mai veni vreodată la Veneţia. James venea în urma ei cu valijoara plină de dolari. Tânâra femeie îşi păstrase zece mii, la cererea ei, pentru primele cheltuieli la Budapesta. James se întreba ce va face cu restul banilor... Erau destui ca să facă castelul de la Bizen ca nou.

Tentaţie demonică...

Urcară în ambarcaţiune. Se lăsa noaptea. În cabina erau numai ei doi. Afară, pilotul, încotoşmânat şi protejat de parbriz, nu se ocupa de pasagerii lui, preocupat de controlul numeroaselor balize care marcau canalul de trecere prin lagună.

Doina şi James erau cufundaţi în gânduri. Pe lângă ei trecu un alt motoseaffo şi valurile îi legănară puternic. Doina fu aruncată spre James şi mâna lui se pomeni peste sânul liber sub bluza de mătase. Restul se petrecu fulgerător. Sfârcul sânului se întări sub mâna lui James. Doina, în loc sâ-şi reia poziţia iniţalâ, îşi trecu un braţ dupâ gâtul lui şi-l sârutâ cu înfrigurare. O nouă zguduitură îi făcu să cadă pe spate şi James se pomeni pe jumătate culcat peste ea.

Când o femeie vrea sâ facă dragoste, ştie sâ se facă înţeleasa. Doina îşi strecură bazinul sub el, ondulându-se şi strivindu-şi buzele de buzele lui...

Nu schimbară nici o vorbă. James se uita cu coada ochiului la pilotul care îşi vedea de treaba lui. Zâri deasupra capului întrerupătorul şi stinse lumina din cabină. Imediat se pomeniră cufundaţi într-un întuneric deplin. Chiar dacăar fi întors capul, pilotul n-ar fi putut sâ vadâ nimic. Şi era plătit sâ-i transporte, nu sâ se uite la ei...

Întunericul o fâcu pe Doina sâ se dezlănţuie. Tânâra femeie se descotorosi de haina. James o simţea încercând sâ-şi depărteze picioarele ţinute de fusta strâmta. Erau complet lungiţi pe bancheta îngustă de moleschin, aruncaţi într-o parte şi în alta de mişcările ambarcaţiunii. Buzele Doinei păreau lipite de cele ale lui James, limba ei executa un balet îndrăcit, iar bazinul i se agita atât de puternic încât James îşi zise căajunsese deja la orgasm. Deodată ea îl respinse cu gesturi stângace şi zâmbi.

Se ridică, îşi trase fusta peste şolduri eliberându-şi astfel toată partea de jos a corpului... James zâri un chilot mic din dantela neagra şi ciorapi prinşi de un portjartier negru. Doina învăţase repede rafinamentul... Se debarasa singura de micul triunghi de dantelă care căzu pe podea.

Traseul nu dura decât douâzeci şi cinci de minute, nu aveau prea mult timp...

Corpurile lor se amestecară confuz şi James reuşi sâ se dezbrace parţial. Doina gemea întruna.

– Oh, vreau să mâ culc cu tine! Vreau sâ simt plăcerea!

Când simţi sexul tare pătrunzând-o, tânâra femeie gemu şi se arcui ca el să ajungâ cât mai adânc în ea. James nici măcar nu se mişcase, mişcările ambarcaţiunii îl scutiseră de un astfel de

efort. Doina era atât de excitată, atât de umedă încât aluneca în ea fârâ cea mai mică greutate. Cu picioarele ridicate, tânâra femeie se mişca într-una sâriitându-l mereu ca o nebunâ. Simţi căajunsese la orgasm atunci când îl muşcăde buză şi răsuflarea ei deveni rece.

Apoi reacţiona şi corpul lui, fiind scuturat de tresărituri care furâ gata sâ-l dea jos de pe ea. Râmaseră lipiţi unul de celalalt. Doina voia să profite de fiecare secunda a acestei îmbrăţişări pasionate.

Te simt, murmură ea.

James rămăsese în ea, excitat de această situaţie ciudată. Ar fi avut destula vreme sa facă dragoste la hotel... Când simţi că ambarcaţiunea încetineşte, James se dezlipi de ea şi-şi reluă o ţinuta mai decentă. Pentru Doina fu mai dificil...

Tânăra femeie arăta aproape convenabil însă în momentul în care motoseaffo se opri la debarcader. Intrară împreună în hol. În hol se înghesuiau vreo sută de pasageri de vârsta a treia, care veniseră sâ-şi aniverseze nunta de aur la Veneţia. Toţi erau din Lille şi se folosiseră de noile bilete combinate TGV-Avion ale sistemului Air France. Doina îl săruta şi îi şopti:

Voiam neapărat sâ fac dragoste cu tine. Pentru ca povestea mea fermecata sâ fie completa.

CAPITOLUL XII

> - Am verificat toate listele diplomatice şi am luat legătura cu Grenze Polizei, îl anunţă omul de la CIA. Era un diplomat cu numele Aii Al Mahadi. Era diplomat la ambasada Sudanului din Viena. Şi-a pârăsit funcţiile în urmă cu doi ani pentru a se ocupa cu afaceri private şi i s-a pierdut urma. Cei de la

ambasada Sudanului pretind că nu ştiu nimic despre el.

James, revenit cu o seara în urmă de la Viena, nu-şi putu ascunde surprinderea.

Un sudanez! M-aş fi aşteptat mai curând la un saudit. Bob March îşi aprinse prima ţigară a zilei şi sufla încetişor fumul.

Ştim de multa vreme căsaudiţii şi iranienii finanţeaza cumpărările de arme pentru musulmanii bosniaci. Or, Iranul şi Sudanul sunt foarte apropiate la nivelul serviciilor de informaţii. Poate căacest Al Mahadi e folosit ca un fel de paravan, pentru ca Iranul sa nu fie direct implicat într-o vânzare ilegala de material de război.

E posibil, recunoscu James. Pe de altâ parte, dupâ spusele Doinei Udvar, s-ar pârea ca a avut loc o altercaţie la telefon între Dieter Weizman şi acest Al Mahadi în ziua morţii sale. Poate că asta este explicaţia asasinatului.

Poate, admise fârâ entuziasm americanul. Dar nu asta e problema. Trebuie sâ-l găsim pe Al Mahadi, pentru a continua sâ „penetrăm" această operaţiune. Şi pentru a putea acţiona. Mi-e teamâ cănu vom putea împiedica tratativele financiare, dar trebuie sâ aflăm numele cargoului, itinerarul şi data livrării, pentru a-l putea intercepta. Probabil căvor folosi un vas cipriot, panamez sau liberian, pentru a încurca pistele. '

James îi dâdu dreptate.

Voi începe de la Prinz Eugen Strasse nr. 37.

Privirea îi câzu peste valijoara cu dolari.

Rămâne aici...

Americanul aruncă o privire stingherită spre acel bănet.

De acord, deocamdată, pentru că din punct de vedere administrativ pune probleme. Să văd dacăpot s-o trec la fondurile noastre secrete, dar nu vreau sa ajung în faţa unei comisii a Congresului pentru deturnare de fonduri... Eşti sigur ca nu vrei sâ-i iei?

James se ridica, blestemând etica moştenită de câteva generaţii de aristocraţi.

Cu dolarii ăia şi-ar fi putut acoperi castelul de la Bizen cu ţigle de aur.

u

Elko Krisantem aştepta la volanul Rolls-ului. Ed şi Matt veneau în urma lui într-un Opel Senator.

*

* *

La numărul 37 de pe strada Prinz Eugen se ridica un imobil trist şi cenuşiu, douâ corpuri de clădire despărţite printr-o curte. Patru scări. James începu cu curtea din stânga. Găsi numai nume germane. Nici pe celelalte scări nu avu mai mult noroc.

Se opri dezamăgit. Toate apartamentele erau locuite de austrieci. Cu excepţia unuia singur care purta sigla TWRA. Se întoarse la maşină şi sună la informaţii, întrebând dacă exista vreun abonat cu numele TWRA care locuia pe strada Prinz Eugen nr. 37.

Răspunsul sosi dupâ câteva secunde.

– Jawohl. Third World Relief Association. Abonamentul este pe numele preşedintelui, domnul Aii Al Mahadi.

Bingo! - cum ar fi zis Bob March.

Cum se prezenta situaţia? TWRA era o acoperire. Lucru frecvent. Un mijloc de transfer oficial al banilor în scopuri umanitare, în realitate însă pentru plata armelor. Iată de unde proveneau cele două milioane de dolari... Rolls-ul era prea bătător la ochi. Îl trimise înapoi şi se alătură celor doi americani.

Acum numai aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Două ore. Nimic. Nu voiau să telefoneze pentru a nu trezi bănuiala lui Aii Al Mahadi.

Deodată, contrastând cu gospodinele austriece, fiecare cu coşul ei de piaţă, o femeie eleganta coborî dintr-un taxi şi pătrunse în imobil. O brunetă înalta, de tip oriental. Avea fruntea lată iar părul, negru ca pana corbului, era pieptânal pe spate şi prins cu o broşa lunguiaţă. Avea o faţă osoasă şi un nas coroiat, puţin cam lung. Nu prea era frumoasă, dar avea un farmec excitant.

De umăr avea agăţata o geanta neagră din piele de crocodil. De altfel totul la ea era negru: taiorul sobru, ciorapii şi pantofii. Cu excepţia unghiilor lungi, care erau roşii.

Un impuls nesăbuit îl făcu pe James să coboare din maşină şi să intre în imobil pe urmele femeii.

O zări pe brunetă oprind u-se în antreul scării chiar acolo unde se afla TWRA.

Tocmai deschidea cutia de scrisori a organizaţiei umanitare. Femeia întoarse capul şi-l zâri.

James, fârâ să se piardă, apâsâ alt interfon pe butonul unui medic. Necunoscuta se îndrepta deja

spre sc^râ. James se întoarse la maşină destul de tulburat. După descrierile martorilor, bruneta aceea putea să fie asasina lui Dieter Weizman.

Dar de ce-ar fi ordonat Aii Al Mahadi uciderea omului cu care era în afaceri?

Mai trecu o oră. Apoi alt taxi se opri în faţa numărului 37 şi din el coborî un băiat cu un ten foarte mat, african sau oriental, slab, cu părul tuns foarte scurt, înfăşurat într-o şubă. Tipul intră în imobil cu un pas grăbit. Uşa se deschise după douăzeci de minute şi apâru femeia în negru însoţita de bărbatul în şubă. Probabil chemaseră un taxi pentru căacesta veni aproape imediat.

James porni cu maşina după ei. Taxiul îi duse până la hotelul Imperial. James coborî repede dupa ei şi-i văzu îndreptându-se spre sala de mese. Se instala într-un fotoliu din hol, prefacându-se că citeşte un ziar. Era intrigat. Masa la care se aşezaseră cei doi avea patru locuri. Poate căaşteptau pe cineva...

Avea să apară Vladimir Sevşenko sau Nikolas Tolman?

Până la urmă îşi făcu apariţia un bărbat scurt şi îndesat, cu un păr cărunt, cu un nas semit, îmbrăcat într-un costum destul de „obosit", care era însoţit de ceea ce părea a fi o gardă de corp. Când îl văzu, Aii Al Mahadi se ridică ca împins de un arc şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

James văzuse destul şi se retrase. Pe aleea laterală, chiar în faţa maşinii celor doi americani, staţiona un Mercedes cu o placă diplomatica. Ed Jones îi zise:

Din el a coborât o maimuţă...

În ochii americanului, tot ce nu era WASP 9 aparţinea regnului animal.

Singur?

Nu, cu o maimuţă mai mare, gen gardă de corp.

Duceţi-vă şi aruncaţi o privire în sala de mese să vedeţi dacăe acolo.

Ed Jones intră în hol şi se întoarse după câteva clipe.

Ei sunt, anunţă el. Stau la masâ cu clienţii noştri.

James îşi notâ numărul Mercedesului.

* *

E ambasadorul Bosniei-Herţegovina în Austria, îl anunţa Bob March. Nu e prima datâ când îl gâsim amestecat într-un deal de arme. Este mandatat de guvernul bosniac pentru acest gen de tranzacţii. Austriecii închid ochii.

Cercul s-a închis, conchise James. Îi cunoaştem pe cei care vând, pe intermediari, dintre care unul a murit, şi pe cumpărători. Mai rămâne de aflat de ce a fost omorât Dieter Weizman.

Americanul fâcu un gest care însemna cănu-i pasă.

Probabil cănu are nici o legâturâ cu problema noastră. Astfel de tipi au o sumedeneie de duşmani.

Printre care câteva femei brunete de tip oriental, zise ironic James.

Omul de la CIA nu-i aprecie umorul. Şi răspunse aproape tăios:

Deci, crezi căbruneta aceea e asasina? De ce?

---

9 While Anglo Saxon Protestant (n.a.).

O întrebare excelentă, recunoscu James, la care nu sunt în stare să răspund deocamdată. Dar sunt sigur căea este...

Urma o tăcere ceva mai lungă.

James îşi chinuise zadarnic mintea, nu reuşise să găsească motivul acestei crime. Dar era sigur căavea o importanţă capitală...

*

* *

Soraya Tadjeh avea de multă vreme un al şaselea simţ care îi permitea în general să simtâ primejdia. Născută într-o mare familie Khadjar10, ea avea douăzeci de ani în moment ul revoluţiei lui Kkomeiny, un Mercedes decapotabil, destule podoabe ca să deschidă o prăvălie de bijuterii şi un simţ ascuţit al supravieţuirii. Foarte occidentalizatâ, detestând tot ce semăna cu un molia, ducând o existenţa foarte liberă între Teheran şi Londra. Frumuseţea şi temperamentul focos o făceau să ducă o viaţă amoroasă foarte intensă, şi, dacăşahul n-ar fi murit, cu siguranţa ca ar fi fost una dintre favoritele lui...

În timp ce Teheranul era cuprins de răzmeriţa, logodnicul ei, strălucit general de paraşutişti, fusese prins de miliţiile khomeyniste şi împuşcat. O parte a familiei sale alesese exilul şi Soraya Tadjeh se pomenise singură în vila mare de la Shemiran, înarmată doar cu carneţelul de adrese. Subreta analfabeta pe care o maltrata din adolescenţa îi promisese un viitor foarte vesel: închisoarea din Evin, torturi şi violuri, apoi spânzurarea...

---

10 Fosta dinastie care domnea asupra Iranului (n.a.). r

Denunţul fusese deja trimis.

Soraya Tadjeh nu avusese nevoie de prea mult timp ca să înţeleagă căuniversul în care crescuse dispăruse pentru totdeauna.

Răsfoind carneţelul cu adrese găsise un început de soluţie. Numele unuia dintre proaspeţii ei amanţi. Un tânăr cu privirea înfrigurata, însufleţit de o mare ura împotriva americanilor şi a dinastiei Pahlavi...

Aii Babanian. Nu-şi ascunsese niciodată simpatia pentru mollai. Tânăra femeie începuse sâ-l caute cu febrilitate, găsind în cele din urmâ numărul de telefon de la biroul lui. O secretara, foarte mirată ca îi aude glasul, îi spusese că e în şedinţa şi îi dăduse adresa. În partea de jos a oraşului, dupâ " bazar.

Când a coborât din taxi, Soraya Tadjeh a descoperit un imobil bâtând în galben, înconjurat de sârmă ghimpata şi păzit de pasdarani bărboşi, zdrenţăroşi şi înarmaţi pânâ în dinţi.

Unul dintre ei încercă s-o împiedice să intre, pretextând cănu fusese convocată. Suspiciunea lui se transformase în mirare când Soraya i-a spus căvenise din proprie voinţă la Aii Babanian.

Pe culoarul jegos, vreo treizeci de persoane aşteptau în picioare, cu un aer abătut, unele cu urme de lovituri, altele cu cătuşe la mâini, toţi având o privire goală şi înspăimântată...

Soraya Tadjeh trecuse mândra prin faţa lor, condusă de un tânăr pasdaran cu un aer sălbatic, trecând pe scări pe lângă un molia cu turban negru şi puşcă Kalaşnikov. Dupâ aceea fusese nevoita sâ aştepe o ora aşezata pe o bancâ... În sfârşit apăruse şi Aii Babanian. Slab, frumos, neras, cu o cămaşă

fără guler, o pereche de pantaloni care nu mai aveau nici o formă, cu cearcâne la ochi.

Imediat ce intrase în biroul lui, Soraya îl sărutase prima. Cu mai multă înflăcărare decât pe vremea scurtei lor aventuri, pentru căatunci gâsea că-i miroase gura...

După sărutare, el o întrebase:

Ai necazuri?

Nu. De ce?

Ştii unde te afli? Aici e cartierul general al Securităţii. Căutam să-i identificam pe toţi duşmanii revoluţiei islamice.

Ştiu, răspunsese ea scoţând o hârtie din geantă. Iată o lista cu oamenii care va urăsc.

Aproape toţi prietenii părinţilor ei. Aii Babanian citise lista fără să-şi ascundă mirarea.

De ce faci asta?

Din două motive, răspunsese ea. Mai intâi deoarece cred ca revoluţia islamică este bună pentru aceasta ţara. Şi âpoi pentru tine.

Îşi lipise de el corpul parfumat şi se frecase de el pâna când bărbatul o posedase pe colţul biroului, în grabă. Fusese totdeauna îndrăgostit la nebunie de ea şi asta era pentru el un adevărat dar ceresc. Puse acest miracol pe seama marii sale pietăţi. Allah îl recompensa.

După ce-şi lăsase fusta în jos, Soraya Tadjeh se uitase ţinta în ochii lui. Telefonul sunase întruna şi el răspunse pânâ la urmâ.

Am venit să mâ pun la dispoziţia ta, îi explicase ea. Cred că-ţi pot face multe servicii.

Aii Babanian se convinse foarte repede de acest lucru. Revoluţia ducea lipsa de oameni ca ea, care

nu era considerată drept islamistâ. Totuşi, în ciuda bunâ voinţei sale aparente, trebuia sâ fie pusă la încercare.

Vei urma un antrenament intensiv, ordonase el. Aici, la Teheran, vei fi obligată sâ porţi voalul. Nu va trebui niciodată sâ vorbeşti despre relaţiile dintre noi.

Soraya Tadjeh respectase cu stricteţe tot ce i se ceruse.

Asta se întâmplase în urmâ cu doisprezece ani.

Aii Babanian devenise pivotul central al serviciului de informaţii iranian şi Soraya nu regretase niciodată hotărârea luată. Trăia ca înainte de revoluţie, nu ducea lipsâ de nimic, călătorea fârâ probleme în străinătate. În schimb, executa orbeşte tot ce-i cerea Aii Babanian, dezvoltând o trăsătură de caracter pe care credea că nu o are: cruzimea.

Fusese mai întâi pregătita pentru interogarea deţinuţilor. Cu faţa descoperita, pentru a o compromite definitiv. Apoi fusese obligata să asiste la spânzurarea unei femei tinere, membră a Mujahedinilor Poporului. Sângele rece al amantei sale îl impresionase pe Aii Babanian, care o afectase celei mai îndrăcite misiuni a ayatolahului Khomeiny, eliminarea fizică a duşmanilor revoluţiei refugiaţi în străinătate. Soraya urmase un antrenament intensiv în acest sens şi când s-a considerat căe pregâtitâ, i s-a indicat prima ţintâ, un fost colonel din armata şahului.

Tânâra femeie era supravegheată, fârâ ştirea ei, de o a doua echipă, pentru cazul în care s-ar fi răzgândit. Dar şefii ei nu putuseră decât sâ se laude cu ea. Soraya Tadjeh fusese stupefiata de uşurinţa

cu care îşi omorâse prima victimă. Il agâţase pe colonel la Londra şi acceptase s-o ducă la el acasă. Fâcuserâ dragoste. Dupâ ce adormise, tânâra femeie îi trăsese doua gloanţe în piept şi altul în ureche.

Urmaseră multe alte execuţii. Vreo douăzeci. Soraya Tadjeh căpătase un gust pervers să întruchipeze acest înger exterminator...

Pentru că opozanţii revluţiei islamice deveneau din ce în ce mai rari, Aii Babanian îi încredinţase misiuni mai puţin brutale dar la fel de indispensabile pentru republica islamică. Ca cea pe care o îndeplinea acum...

În timp ce asculta distrată discuţia dintre cei doi bărbaţi, Soraya lupta cu o nelinişte uşoara dar tenace. Bărbatul pe care-l văzuse la numârul 37 de pe Prinz Eugen Strasse, când se afla lângă cutia de scrisori, degaja ceva neliniştitor. Activităţile îndeplinite dezoltaserâ la ea acea capacitate de a „simţi" riscurile, dupa ceva impalpabil. Poate căar fi uitat de el dacănu i s-ar fi părut căîl zăreşte din nou la Imperial. Coincidenţa părea suspecta...

Un chelner aduse o sticlă de coniac pe o tava de argint. În timp ce umplea paharele ambasadorului Bosniei şi lui Aii Al Mahadi, Soraya Tadjeh se ridică şi se scuză cu un zâmbet.

– Mâ duc sâ dau un telefon.

Traversă sala de mese, se duse la toaletă şi râmase acolo câteva clipe. Dupâ aceea traversa barul şi salonul de ceai, ieşind pe uşa care dadea spre Dumba Strasse. Intorcându-se pe jos spre aleea laterala Kărntner Ring. Reperâ imediat Maşina Senator cenuşie cu doi oameni la bord. Se întoarse

în sala de mese pe acelaşi drum şi, după ce se aşezâ la masâ, îl întrebă pe ambasador:

Vi s-a acordat o protecţie la Viena?

Ambasadorul scutură din cap.

Nu, Stapo pretinde cănu are destui oameni.

Deci, în maşina de-afarâ nu se aflau poliţişti.

Îşi terminară coniacul şi ambasadorul plecă primul. Soraya Tadjeh şi Aii Al Mahadi luară din nou un taxi. În timp ce parcurgeau Kărntner Ring, Soraya Tadjeh întoarse capul şi văzu maşina cenuşie.

Suntem urmăriţi, îşi anunţa ea însoţitorul vorbindu-i în farsi.

Sudanezul tresâri.

Cine?

Habar n-am. Cred căerau şi dimineaţa acolo.

Ce facem?

Deocamdată nimic. Mă ocup eu.

Dar avem întâlnire.

Tânăra femeie se aplecă spre şofer şi ceru sâ oprească în colţul pe care îl formau străzile Walfisch şi Kărntner. Exact acolo unde aceasta din urmâ devenea pietonalâ. Coborârâ şi-şi continuarâ drumul pe jos pe Kărntner Strasse. Soraya văzu cu coada ochiului un bărbat coborând din maşina cenuşie şi pornind şi el pe strada pietonalâ.

Aii Al Mahadi şi Soraya merserâ mai departe fârâ sâ se grăbească. Priveau vitrinele. Apoi, la intrarea pe Weihburg Strasse, tânâra femeie găsi ceea ce căuta. Un taxi gol care tocmai adusese nişte clienţi în zona pietonalâ.

În treizeci de secunde se afla în taxi. Scăpaseră de urmăritor. Coborârâ pe Hammel Strasse, merserâ puţin pe jos, apoi luară un alt taxi.

Sosise ora întâlnirii.

*

* *

James încerca sâ-şi uite decepţia în faţa unei cafele expresso, la una din mesele cafenelei Sacher. Ed şi Matt o pierduseră pe bruneta misterioasa. A doua zi trebuia să ia totul de la zero.

Instinctiv, ridipă capul văzând un cuplu trecând pe micul culoar care lega intrarea pe Philharmonicstrasse cu marele salon al hotelului. Şi nu-i veni sâ creadă! Se repezi pe culoar, observând cuplul din spate. Un bârbat înalt în haină de blană însoţit de o femeie brunetă îmbrăcată într-o hainâ neagră de vizon...

Aii Al Mahadi şi însoţitoarea lui de azi-dimineaţâ!.

Cei doi se întâlniseră cu altcineva în marele salon pustiu.

Nikolas Tolman.

Acesta tocmai îi oferea un scaun femeii brunete, când ridică capul şi îl zâri pe James. Tulburarea lui fu atât de mare încât încremeni şi bruneta fu gata să se aşeze pe podea.

CAPITOLUL

Nikolas Tolman, cu inima bâtându-i cu putere, se aşează din nou pe scaun, în acelaşi timp cu Soraya Tadjeh. Aceasta îl zărise şi ea pe James. Tânâra femeie îl întrebă pe sloven cu o voce de gheaţâ:

Il cunoşti pe omul acela?

Lucrează pentru CIA. Cel puţin aşa mi-a spus. Soraya Tadjeh îşi impuse sâ rămână nepâsâtoare. Aii Al

Mahadi se fâcu cenuşiu la faţă. Asta nu era o veste bună. Cum de ajunsese CIA până la ei?

Povesteşte-mi tot, zise ea.

Nikolas Tolman avea mâinile umede de sudoare. Să fi făcut James Scott vreo legătură între el şi Roberto Bari?

nil

M-am pomenit cu el la mine acasă, la Bled, explica el. Îl urmărea pe Sevşenko şi era însoţit de o austriaca, o ziarista pe care o cunoşteam. Totul ar fi putut să fie foarte bine, reuşisem să-l îmbrobodesc, dar Sevşenko s-a purtat ca un idiot. Şi-a pus cecenii s-o agreseze pe fata şi am avut probleme. Am I încercat după aceea să mă debarasez de el, dar n-am reuşit.

Le explică capcana întinsa pe drumul dintre Koper şi Liubliana, apoi episodul veneţian şi reapariţia Doinei Udvar. Soraya îl asculta mestecând uşor în cafea.

Prezenţa unui om de la CIA pe urmele lor o îngrijora în cel mai înalt grad. Americanii tratau cu benign neglect afacerile cu arme pentru musulmani. Ordin venit de la Casa Albă. Faptul căse ocupau de aceasta afacere însemna cădetectaseră o prezenţă iraniană. Şi asta îi înfuria la culme.

Pe lângă asta, reapariţia Doinei Udvar ar fi putut să-l facă pe Nikolas Tolman să-şi pună anumite întrebări, la care era mai bine să răspundă imediat.

Ştii unde locuieşte acest american la Viena?

Nu e un american, e un austriac. Mi-a spus cum îl cheamă. James Scott. Are o reşedinţa foarte

frumosâpe lângă frontiera austro-ungarâ. Aici stâ deseori la Sacher.

Bine, zise cu calm iraniana. Mâ voi ocupa de el. Cum m-am ocupat şi de Dieter Weizman.

Nikolas Tolman îşi simţi sângele îngheţând în vine. Soraya Tadjeh se uita ţinta la el cu o privire rece de reptilă. Privindu-i faţa, slovenul îşi zise cătoatâ senzualitatea se refugiase în buza de jos, groasă şi cărnoasă, care contrasta cu buza de sus.

Tu l-ai...

Da, zise ea. Weizman era un informator al celor de la CIA. Am aflat asta'la timp. El le-a spus americanilor despre âceastâ afacere.

Nikolas Tolman primi şocul în plin. Weizman, cu care lucrase atât de des! Se gândi la cele douâ milioane de dolari dispăruţi.

Atunci şi banii, tot voi...

Nu, unguroaica lucra şi ea pentru americani. A plecat cu ei.

Nikolas Tolman înjura printre dinţi. Acum se lămurea totul. lata de ce bărbatul blond se întâlnise cu Doina Udvar la Veneţia.

Soraya Tadjeh îşi aşeza mâna calda cu unghii lungi peste mâna lui, ceea ce provoca o descarcare electrica de-a lungul coloanei sale vertebrale.

Îţi vom înapoia cele doua milioane de dolari pe care i-ai dat, promise ea. Daca nu i-ai fi dat lui Sevşenko, ar fi fost în stare sâ anuleze totul.

Aii Al Mahadi râmânea tâcut, şi se mulţumi doar sâ dea aprobator din cap.

Ea se uita la el cu un zâmbet strălucitor şi slovenul simţi cum se înmoaie.

Totuşi e destul de supărător, remarca el. N-o sa mai scăpăm de el.

Ba da, zise Soraya cu o voce calda. II voi ucide.

*

* *

Treci repede!

În faţa lor, Mercedesul lui Nikolas Tolman trecuse pe roşu la intersecţia străzilor Babenberger şi Getreidemarkt.

Ed Jones, la volanul maşinii cenuşii, avusese o mica ezitare. În Statele Unite nu se trece pe roşu. E o chestie aproape la fel de grava ca asasinarea preşedintelui.

Prea târziu! Valul de maşini de pe Getreidemarkt împiedica orice urmărire. Ed lăsa capul în jos plouat.

La ieşirea de la Sacher hotărâseră să-l urmărească pe sloven, pentru ceilalţi doi având deja un punct de unde îi puteau lua.

Cu atât mai râu, zise James. Vâ duceţi sâ vă ascundeţi pe Prinz Eugen Strasse şi staţi de veghe cu rândul. Mâine trebuie neapărat sâ se mişte. Sâ ne întoarcem la Sacher.

Întâlnirea dintre Al Mahadi şi Nikolas Tolman dovedea călucrurile avansau. Trebuia şi el sâ accelereze. Când se întoarse la hotel, o datâ cu cheia i se înmâna şi un mesaj. Telefonase Crista Shongau. Nu mai ştia nimic despre ea de când nu răspunsese invitaţiei sale la Goulash Museum, având încă probleme cu piciorul. O sună imediat. Tânâra femeie nu-şi ascunse bucuria.

Mâ temeam căn-am sâ te mai revâd niciodată! Mâ simt mult mai bine! încămâ mai folosesc de cârje, dar mâ i simt mai bine.

Destul de bine ca sa te iau la cina?

Cum aşa? zise ea mixată.

Dacănu te deranjează...

Sunt încântata! Televizorul' a început sâ ma plictisească. Treci pe la noua sâ mă iei.

Când ajunse în faţa imobilului ei, Crista îl aştepta pe trotuar, sprijinita în cârje, înfăşurată într-o capă neagră de catifea. Avea piciorul stâng în ghips. James o ajuta sa se instaleze în partea din faţă a Rolls-ului. Privirea ziaristei strălucea de o bucurie copilărească.

E prima oara când ies după... accident, mărturisi ea. Şi când urc într-un Rolls. Unde mâ duci?

La Schwarzenberg.

Grozav! Nici acolo n-am mai fost.

Crista se sprijini de el ca sâ traverseze curtea din faţa palatului Schwarzenberg şi sâ coboare treptele care duceau 1 la bar. Furâ instalaţi la o masa situată la marginea parcului cufundat în întuneric. Chelnerul aduse imediat sticla de şampanie şi umplu cele douâ cupe.

Ciocniră. Crista pârea căpluteşte pe un norişor. Decolteul pâtrat oferea vederea inaccesibilă a părţii de sus a sânilor ei splendizi. Purta o fustă plisatâ, foarte scurtă şi o centură latâ.

Terminară şampania mai înainte de a fi comandat masa şi James mai ceru o sticla.

Crista îşi golea mereu cupa cuprinsa de euforie.

Niciodată n-am mai băut o şampanie atât de bună, zise ea suspinând. La birou bem Sekt11.

James îi povesti ultimele aventuri în timp ce li se aducea supa de homar.

Chiar crezi căea e asasina lui Dieter Weizman? întreba ea. De ce l-a omorât?

Inca nu ştiu, mărturisi James. E...

Se întrerupse. Ochii tinerei femei, aşezata cu faţa la geamul care îi despărţea de parc, se uitau pe deasupra umărului sau cu o expresie intrigata şi îngrijorată.

James se întoarse brusc. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca privirea să-ise obişnuiască cu penumbra de afara, apoi zâri o silueta în umbra parcului, în picioare lângă peretele de sticla.

O femeie cu o hainâ de blanâ neagrâ şi o voaleta care îi ascundea faţa.

James avu impresia căprimeşte un pumn în stomac.

Se aruncă la podea fârâ sâ mai gândească. Chiar în momentul în care gaura.apărea în geam, exact la înălţimea la care se aflase capul lui câteva secunde mai înainte.

Un bărbat de la o masâ aflatâ în spatele lor scoase un strigat de durere şi-şi duse mâna la gât.

Din gât ţâşni un jet de sânge.

Urmară câteva secunde de tăcere în restaurant, apoi izbucniră strigăte ascuţite. Vecina rănitului urla ca o nebuna, stropită de sângele însoţitorului ei care i se prăbuşise în braţe. Şeful chelnerilor alergâ spre telefon strigând Polizei! Polizei! lames se ridică,

11 Vin spumos foarte apreciat în Germania şi Austria (n.a.).

scoase revolverul extraplat de la centură şi se repezi la uşa din fund a restaurantului care dădea spre parc.

Ieşi cu revolverul în mână. Fireşte, femeia dispăruse. Sau fugise prin parcare, sau era în parc.

Alese parcul, pornind în fugă pe aleea centrală. Nu se /edea nimeni, dar existau zeci de locuri în care se putea iscunde. Dacăucigaşa se afla acolo, atunci era ca şi prinsa, centru cănu mai exista alta ieşire. James începu sâ exploreze oate ascunzâtorile posibile.

Ajunse astfel în mijlocul parcului şi se opri, dându-şi >eama căconstituia ţinta perfecta pentru cineva ascuns dupâ în copac.

*

* *

Soraya Tadjeh, ascunsa după o balustradă de piatra, îşi ragea sufletul. Turba de furie. Dupâ ce plecase de la Sacher mpreunâ cu Aii Al Mahadi, se despârţiserâ. Vreme de două)re, iraniana tăiase orice posibilitate de urmărire, folosind nai multe taxiuri, sensuri unice, imobile cu două intrări.)upă ce capătă siguranţa ca nu era urmărita, tânăra femeie;e dusese sâ ia un Opel aparţinând TWRA-ului şi se instalase a pânda în faţâ Ia Sacher. Era hotărâtă sâ lovească cât mai epede posibil. Îl urmărise pe James când acesta se dusese;-o ia pe Crista, apoi se ţinuse după ei până la Schwarzenberg.

Fusese încântată de această alegere pentru călocul îi era cunoscut.

Dar ratase din cauza unui factor imprevizibil.

Acum îşi vedea „ţinta" apropiindu-se şi simţea ca revanşa nu va întârzia. Cu arma de care dispunea, un revolver Beretta 22 cu ţeava lungâ şi surdină, iraniana era sigură căputea să ochească de la douăzeci de metri... Strânse mânerul armei şi sprijini ţeava de balustrada de piatră ca sâ ţintească mai bine.

Deodată parcul fu luminat de fasciculul unui reflector. O maşină a poliţiei oprise în faţa restaurantului, cu girofarurile aprinse şi reflectorul începea să exploreze parcul. Soraya Tadjeh scoase o exclamaţie de ciudă. Poliţiştii aveau sâ înconjoare parcul şi sâ-l scotocească.

Nu putea sa rişte.

Se ridica încetişor şi porni spre fundul parcului, având grija sâ nu iasă din umbra marilor copaci.

Ajunse la o portiţă care dâdea în Prinz Eugen Strasse. Puţini ştiau de existenţa ei.. Ieşi din grâdinâ şi se îndrepta spre maşinâ.

Iraniana îşi zise cănu avea nici un interes sâ mai întârzie la Viena.

*

* *

– Kripo s-a hotărât sâ fac ceva, îl anunţă Bob March. Îl vor convoca pe Aii Al Mahadi, dar acesta încăse mai bucurâ de statut diplomatic. În plus, este preşedintele unui organism umanitar internaţional, susţinut de ţările arabe. Terenul e puţin minat.

James înjură printre dinţi. Înţelegea de ce ţar,a lui adăpostea atâţia traficanţi de arme.

Nu a fost identificată bruneta?

Nu.

Nici urmâ de Nikolas Tolman?

Nici urmâ.

Trebuie sâ ne bizuim doar pe noi, conchise James. Matt şi Ed stau ascunşi pe Prinz Eugen Strasse... Şi Hildegarde Feldbach?

Omul meu de la Stapo mi-a spus ca e la spital. Ne-am vârât nasul într-o afacere mare de tot care aduce bani la toatâ lumea. O afacere cu importante implicaţii politice...

Sună telefonul şi omul de la CIA răspunse.

E Ed Jones, anunţă el. Al Mahadi şi bruneta tocmai au plecat cu un taxi luându-şi bagaje cu ei.

O şterg, zise James. Mâ duc la Schwechat!

Din Rolls putea sâ ţinâ contactul cu Ed Jones care avea un telefon celular.

*

* *

Micul hol al aeroportului Schwechat era aproape gol. James se arătă mirat. Tabela electronica de afişaj indica clar căprimul avion pleca abia peste trei ore. Sudanezul şi bruneta în negru luarâ micul dejun la barul de la primul etaj. Amândoi erau foarte calmi. Nu se prezentaseră la nici un birou de plecare. Ed şi Matt bânUiiau prin hol. Avionul companiei Air France, venind de la Paris, tocmai aterizase şi pasagerii coborau în rânduri strânse. După noile aranjamente ale Spaţiului European, tot mai mulţi preferau compania franceză.

E o cursa care pleacă spre Cipru peste trei ore şi jumătate.

Priveşte! exclamă Ed Jones.

Bruneta tocmai se ridicase. Iraniana se îndreptă spre o cabină telefonică şi formă un număr.

Convorbirea dură patru- cinci minute, apoi se întoarse şi se aşeză lângă însoţitorul ei.

Cu siguranţă căîl reperase pe James, dar părea cănu e preocupată de aka. Ceea ce indica un extraordinar sânge rece..., După douăzeci de minute, Aii Al Mahadi se uită la ceas şi se ridică, îndreptându-se cu bruneta spre holul de unde plecau pasagerii. Mai trecură câteva minute şi un angajat al aeroportului se apropie de ei. Urmâ o discuţie scurtă, după care austriacul îi conduse la biroul de control şi dispărură din ochii lui James. Totuşi nu pleca nici un avion!

Unde se duc, fir-ar să fie? zise el uimit.

Deodată observară pe pistă un elicopter mare, de culoare albă. Înmatricularea lui nu era nici austriacă, nici germana, nici ungurească. Nu apărea nici un nume de companie. Cu o jumătate de orâ mai înainte aparatul nu se afla acolo. James o zări prin geam pe femeia bruneta şi pe Aii Al Mahadi îndreptându-se spre elicopter. Urcară şi elicea cea mare începu sâ se rotească...

Dupâ cinci minute aparatul decola şi se îndrepta spre est...

Cu siguranţă căse duc în Ucraina! exclama James furios.

James, care îşi notase numărul de înmatriculare al elicopterului, se repezi sâ-l sune pe Bob March. Aparatul devenise acum un punct mic şi negru. Asasina prezumtivă a lui Dieter Weizman îi scăpase şi nu putea să ştie dacăo va mai revedea vreodată.

*

* 12

---

12 *

E un aparat închiriat, îl anunţa Bob March. De o companie privata: ADC Helicopter Service, creată la Monrovia, în Liberia, în 1992. Încercam sâ aflăm cui aparţine.

Unde se ducea?

Planul lui de zbor indica Budapesta. Stapo tocmai verifică.

Bob March se apuca sâ fumeze ţigară după ţigară. Era şi el furios. Ajungeau încăo datâ într-un punct mort. Vreme de patruzeci de minute, în biroul omului de la CIA nu se auzi decât pocnetul repetat al capacului brichetei pe care americanul îşi vârsa nervii. În sfârşit sunâ şi telefonul. Bob March ridica imediat receptorul şi închise înciudat.

Nu sunt la Budapesta... Ori s-au prăbuşit pe drum, ori...

Sunt în altă parte, continuă James.

În schimb, reluă americanul, am obţinut de la Grenze Polizei identitatea brunetei. O cheamă Soraya Tadjeh, născută la Tabriz la 1 octombrie 1958, de naţionalitate iraniana şi dispune de un paşaport al serviciului de informaţii iranian. Nu are dosar la poliţie.

Aveai dreptate în privinţa Iranului, recunoscu James. Parcă îmi vine sâ-i fac o vizita ambasadorului Bosniei. Nu se ştie niciodată.

Bob March suspina.

Asta n-o sâ ducăla nimic. Dar pot sâ-ţi obţin imediat o întâlnire...

Ambasadorul Bosniei-Herţegovina veni spre James, afabil şi zâmbitor, şi-l invita să ia loc într-un fotoliu aurit, imitaţie stil Ludovic al XV-lea.

Ambasadorul Statelor Unite mi-a cerut sâ vâ primesc, precizâ el. Ştiu pe cine reprezentaţi şi sunt fericit s-o fac. Cu ce vâ pot fi de folos?

James se uită atent la el. Era într-adevâr omul pe care-l văzuse la Imperial împreună cu Aii Al Mahadi şi Soraya Tadjeh.

E o problemă delicată, zise el. Cu puţin timp în urmâ, aici la Viena a fost asasinat un om care lucra cu noi. Un anume Dieter Weizman.

^ ¡

Intr-adevâr, am auzit, confirma ambasadorul. Probabil că e vorba de o crimă a ceknikilor. Dieter Weizman organizase mai multe operaţiuni umanitare în sprijinul copiilor din Sarajevo. De ce-mi vorbiţi de acest asasinat?

Avem motive sâ credem căel a fost comis de cineva pe care-l cunoaşteţi.

Ambasadorul încremeni, privirea iui deveni rece şi plina de o stupefacţie autentică.

Pe care-l cunosc? Dar cine?

Femeia cu care aţi luat dejunul la Imperial împreună cu Aii Al Mahadi. Doamna Soraya Tadjeh. Bosniacul, după câteva clipe de tăcere stupefiata, izbucni într-un râs zgomotos care nici măcar nu suna fals.

Doamna Soraya Tadjeh! Dar este una dintre susţinătoarele noastre cele mai fidele! Lucrează la Ministerul iranian al Informaţiilor şi face mari eforturi ca sa ne obţină un ajutor financiar.

Şi domnul Al Mahadi?

Ambasadorul nu se tulbură.

El este preşedintele unei organizaţii umanitare care vine în ajutorul bosniacilor, Third World Relief

Association. Ea strânge fonduri pentru Bosnia din mai multe ţâri şi organizează programe umanitare. Şi el se străduieşte foarte mult pentru noi.

Nu se ocupă de arme?

Ambasadorul se întunecă la faţâ.

Ne aflam sub embargo, domnule Scott. Un embargo nedrept, dar îl respectam. Domnul Al Mahadi şi doamna Tadjeh se ocupâ exclusiv de probleme umanitare. Şi e de neconceput ca ei sâ facă vreun rau unuia dintre prietenii noştri.

James îl observa cu atenţie pe diplomatul bosniac. Nu- şi făcea nici o iluzie în privinţa armelor. Nu avea de gând sâ mărturisească. Dar cu siguranţă căîn privinţa rolului pe care îl juca Soraya Tadjeh era sincer. Ceea ce fâcea misterul şi mai adânc.

Ambasadorul se ridică, dându-i de înţeles că audienţa se sfârşise.

* *

Bob March fâcu să dispară discret sticla de whisky, care îl ajuta sâ înfrunte discuţiile furtunoase cu ambasadorul, în momentul când James pătrunse la el în birou. Americanul schiţă un zâmbet.

Presupun cădrâguţul de ambasador bosniac nu ţi-a spus nimic.

Nu mare lucru, mărturisi James.

Ei bine, eu am noutăţi, îi anunţă omul de la CIA. A fost găsit elicopterul. Am pus sâ se ia legătura cu toate aeroporturile din regiune şi am aflat căa fost reperat de radarele ungureşti. A aterizat la Maribor, în Slovenia, unde şi-a lâsat pasagerii.

Şi ce s-a întâmplat cu ei?

Nu se ştie... Dar mai e ceva. Am identificat proprietarul companiei care l-a închiriat: Nikolas Tolman. Respectivul a dispărut şi el.

Urmâ un moment de tăcere.

Ce facem? întreba James.

Americanul ridică spre el o privire descurajată, apoi aprinse ultima ţigara din pachetul de Lucky.

Această plecare era pregătită, zise James. Faptul căşi-au dat atâta osteneala sâ le pierdem urina, asta înseamnă ceva.

Bineînţeles, recunoscu Bob March. Numai cănu sunt ghicitor în stele, aşa cănu ştiu ce-ai putea sâ faci.

Am o idee, zise James. Înainte de a urca în elicopter, Soraya Tadjeh a dat un telefon dintr-o cabina de pe aeroport. S-ar putea sâ aflam ceva dacăconsultam lista apelurilor telefonice din această cabină, în spaţiul de timp respectiv. Cred cănu e ceva imposibil.

Americanul se uita la el uluit.

Chiar crezi în chestia asta?

Da.

Voi vorbi cu cei de la Stapo, nu mâ pot refuza. Dar nu vom obţine decât numerele, nu şi conţinutul convorbirilor.

Totuşi sâ verificam, insista James.

N-o sâ meargă foarte repede...

Cu atât mai râu, zise James. Asta înseamnă că iar nu ma pot întoarce la Bizen.

Nu era chiar o catastrofă. Se întâlnea cu Crista Shongau la ciriâ. De data asta la Sacher, ţinând pumnii pentru ca nici un eveniment neplăcut sâ nu le mai tulbure întâlnirea.

*

* *

Crista Shongau gâfâia ca o înecată, lungită pe sofaua portocalie din apartamentul lui James, ţinându-şi piciorul în ghips bine proptit. Agăţată cu ambele mâini de spetează, tânăra femeie se arcuia cât putea mai mult pentru ca James s-o poată pătrunde cât mai adânc. Când simţi că el nu se mai poate abţine, Crista îl implora se se mişte şi mai repede şi atinse orgasmul o data cu el.

De patruzeci şi opt de ore, James recupera timpul pierdut.. Nu ieşeau din apartamentul lui şi Crista, ca o buna sportiva ce era, se străduia sâ scoată din el cele mai mici fărâme de plăcere.

James ridică în cele din urmă receptorul telefonului. Trebuia totuşi sâ se gândească şi la lumea exterioara. CIA nu-l plătea doar ca s-o facăfericita pe Crista Shongau.

Pânâ la urma o sâ cred căai geniu, zise Bob March.

De ce? întreba James care încă mai era puţin buimăcit de plăcere.

Am obţinut lista. Nu e lipsita de interes, dar nu pot vorbi la telefon. Vino la mine.

Recreaţia se terminase.

*

* *

Bob March îi întinse lui James o listâ lungâ de aproape un metru, cu toate numerele apelate de la cabina de pe aeroport în intervalul- de timp respectiv. Un singur număr era subliniat cu verde: 00.90.212 1557605. James gândi cu repeziciune.

„90", înseamnă Turcia. Nu?

Right, confirmă Bob March. Iar „212" înseamnă Istanbul.

Istanbul. Numele acesta nu-l lăsa niciodată indiferent. Acolo îndeplinise prima lui misiune cu ani în urmă. Un oraş care îi plăcuse totdeauna, din cauza contrastelor sale, a parfumului de Orient, o-răspântie şi un furnicar. Una dintre cele mai recente misiuni ale sale se terminase pe marele pod de peste Bosfor care unea Europa cu Asia.

E clar, zise el trecând în faţa harţii prinse pe perete. Sevastopol e aici, continuă el arătând pe hartâ. Iar Iugoslavia aici. Între ele, singurul punct de trecere obligatoriu este Istanbulul şi Bosforul. Din Ucraina, armele nu pot să treacă decât prin Istanbul.

Ai dreptate, recunoscu americanul. Dar nu ai decât un număr de telefon.

DacăSoraya Tadjeh a sunat la Istanbul, înseamnă căacolo s-a dus! zise răspicat James. Datorita acestui număr, avem o şansă sâ ajungem la ea.

E totuşi cam puţin, insistă americanul.

Lui James îi veni deodată o idee.

Da-mi o orâ, zise el. Hotărâm dupâ aceea.

*

* *

Birourile companiei Adria se aflau pe Ring, nu prea departe de Bristol. James se adresă unei tinere slovene.

Aş vrea să ştiu dacă există curse între Slovenia şi Turcia.

Funţionara tastă pe clapele computerului.

Douâ curse pe săptămână care pleacâ-joia şi duminica de la Liubliana spre Istanbul. Cursa 1654 şi

1656, decolarea la orele optsprezece, sosirea la Istanbul la orele douăzeci şi unu şi zece.

Două pe săptămână? zise James surprins.

Funcţionara zâmbi.

Da. Facem multe afaceri cu Turcia. Vreţi un bilet?

Nu, mulţumesc, zise James.

Ii venea sâ danseze! Iatâ de ce Al Mahadi şi Soraya Tadjeh luaseră un elicopter de la Viena - ca să nu piardă avionul de Istanbul.

După zece minute se afla din nou la ambasada americana.

Poţi sâ procuri lista pasagerilor cursei Liubliana-Istanbul de joia trecută? îl informă el pe Bob March după ce-i povesti ce descoperise.

Trimit un fax la Liubliana, zise omul de la CIA, de data asta fârâ sâ mai ezite.

*

• * *

Bingo!

Sosise lista cu pasagerii cursei Adria 1654. Trei nume erau haşurate cu roşu: Aii Al Mahadi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman. Toţi la clasa I.

La Istanbul se vor dezlega iţele acestei afaceri cu arme, conchise James. Trebuie mers acolo dacă vrei sâ-i împiedicăm.

No problem! zise Bob March. Dar o sâ coste şi mai mulţi bani. Trebuie sâ cer un supliment de la Langley.

James îndreptă un deget spre seiful din perete.

Nu e nevoie. Ai acolo destui bani ca sâ mă trimiţi sâ fac de zece ori ocolul pământului cu Concorde.

Americanul se întunecă la faţâ.

Nici nu te gândi! încalcă regulile.

Ba chiar mă gândesc, replică James. Doar n-o sâ le dai foc? Şi nu i-am obţinut din livrări de arme unei ţâri duşmane.

OK, zise americanul resemnat. Ia cât îţi trebuie. Nu ştiu ce-o sâ spunem pe urmâ. O să-ţi fac legătura cu oamenii noştri de la Istanbul. Pâcat căMatt Hudson şi Ed Jones au plecat.

Îl voi lua cu mine pe Elko, zise James. Va fi încântat.

Ai grija pe unde calci, îl sfătui americanul. Avem doi-trei tipi foarte buni în Turcia. Te vor ajuta.

•- Ai putea sâ-l contactezi din nou pe Boris Nicolaievici? Cred căare informaţii proaspete. Acum ar fi foarte preţioase pentru noi.

Voi încerca, promise americanul. Dar acolo sâ nu aştepţi vreun ajutor din partea turcilor. Nu vor sâ fie împotriva bosniacilor.

Bob March deschise seiful. Scoase valijoara-diplomat plină de dolari, lua zece teancuri de zece mii de dolari şi le puse pe birou.

Îţi ajung? întreba el cu o fărâmă de ironie.

Până atunci nu mai fusese niciodată finanţat de adversar.

James era nerăbdător sâ ajungâ la Istanbul.

CAPITOLUL XIV

Prin strâmtoarea Bosforului trecea maiestuos un petrolier enorm, lung de aproape o suta cincizeci de metri, cu un vas- pilot mic de tot lângă unul din flancuri, ca un peştişor agăţat de o balenă. Petrolierul trecea la câţiva metri de fereastra apartamentului sau. James avea impresia căaproape

ar fi putut sâ atingă coca neagra dacăîntindea braţul!

Hotelul Ciragan, amenajat într-un vechi palat otoman, se întindea de-a lungul braţului de mare, în faţa parcului Yldiz, cu câteva sute de metri înainte de Bogazisi Kprrusu, marele pod de peste Bosfor, care lega Europa de Asia.

Bătăile din uşâ îi întrerupseră contemplarea. Deschise şi în faţa lui apărură doi bărbaţi. Unul masiv, cu mustaţa groasâ, nas coroiat, şapcă, ochi mici şi râzători, o giacăde piele care îi acoperea o burtă rezonabila - înfaţişarea unui turc. Celălalt - înalt, slab, elegant, ochi albaştri, pâr cenuşiu tuns foarte scurt, un costum bine croit - avea aerul unui militar în civil.

Acesta din urmă îi întinse mâna.

James? Sunt John Brown.

Reprezentantul CIA ia Istanbul. James vorbise cu el la telefon dupâ ce sosise de la Viena, dar nu şi-l închipuia astfel... John Brown se întoarse spre bărbatul care îl însoţea şi îl prezentă cu un zâmbet călduros.

Prietenul meu Zeynel Sokik. Lucrează la MIT(1) şi e un tip de toata isprava.

De la sosirea lui, James le ceruse celor de la CIA sâ-i găsească numele şi adresa corespunzătoare numărului de telefon la care sunase Soraya Tadjeh din cabina de pe aeroportul Schwechat. John Brown îi propusese sâ se întâlnească la cină. Şi, pentru că sosise pe la începutul dupâ- amiezii, James nu mai avusese timp decât sâ se instaleze în acel hotel cu lux sofisticat.

Elko Krisanten, în al nouălea cer pentru căse afla din nou în oraşul sâu natal, plecase deja sâ-şi întâlnească amicii care mai erau în viaţâ şi sâ-şi revadă vechiul taxi, care cu cinci ani în urmâ încă mai era.în serviciu...

La Istanbul ploua, cerul era cenuşiu şi un vânt rece bătea dinspre Anatolia. De la ultimul popas făcut acolo de James, oraşul se mai mărise, cuprinzând acum unsprezece milioane de locuitori.

Fireşte, parfumul Orientului stăruia în continuare pe străduţele înguste ale Stambulului, la sud de braţul de mare numit „Cornul de Aur". Acolo bătea me^eu inima Turciei tradiţionale, într-o amestecătură de căsuţe din iernn, moschee otomante cenuşii, prăvălioare, hoteluri îndoielnice pentru călători fârâ bagaje şi nenumărate magazinaşe împrăştiate în jurul Marelui Bazar acoperit, Kapali Cargi, Mecca argintăriei.

!) Mitli Istihradale Teykilati (serviciul turc de informaţii).

a bijuteriilor, a covoarelor, oferite de negociatori poligloţi. De la bijuteriile cartierului Beyazit - Sfânta Sofia, Moschea Albastră, Topkapi - coborau spre port numeroase străzi, toate asemănătoare, cu încâlceala lor de fire electrice care atârnau pe faţadele caselor, trotuarele desfundate, gropile şi hamalii cârând greutăţi de douâ ori mai mari decât greutatea lor.

Totul se pierdea în portul Kumpaki, exact înainte de podul Galata, pe unde treceau succesiv vapoare enorme, îndreptându-se spre alte pârţi ale oraşului.

O sumedenie de blocuri cenuşii acopereau acum colinele altădată goale, pe ambele maluri ale Bosforului. Autostrăzile, altădată în plin câmp, deveniseră căi urbane şi circulaţia era din ce în ce mai intensă.

Aici, la Ciragan, îţi imaginai cu greu acel furnicar pestriţ, mirositor, unde se amestecau minijupele şi voalurile negre ale exilatelor iraniene.

John Brown sedase din buzunar ceva care semăna cu un borcânel de dulceaţă şi i-l întise lui James zâmbind.

Iatâ un dar de bun venit. Îţi cunosc reputaţia. Padişah Macunu. Balsamul sultanului. O linguriţă seara şi vei putea sâ faci faţâ toata noaptea celor mai lubrice creaturi...

Zău căera mai turc decât turcii! James puse politicos borcânelul de-o parte. Ar fi preferat informaţia pentru care venise la Istanbul.

Sâ mergem, propuse John Brown. Mi-e foame.

Maşina lui, o Tempra veche, de un roşu aprins, puţea a tutun şi era în aşa hal încât îţi venea sâ te întrebi dacăera chiar atât de veche sau nu fusese deloc întreţinută.

Mergem la Somdan Park, zise americanul, restaurantul preferat al lui Zeynel.

Turcid zâmbi în tăcere; încănu pronunţase nici un cuvânt.

*

* *

Te-ai fi crezut la Viena! Somdan Park era un loc luxos şi discret luminat, porţelanuri delicate şi clienţi de calitate. Oameni de afaceri, politicieni, ziarişti, însoţiţi de femei frumoase. Sokik era la al doilea

pahar de coniac. În timp ce treceau la clătitele cu peşte, turcul se aplecă spre James şi zise:

– <- L-am identificat pe abonatul care are numărul respectiv de telefon, anunţa el.

James se opri din mâncat.

Bravo. Cine e?

Turcul scase un cartonaş din buzunar şi i-l întinse lui James care citi: „Nami Okdu. Atakoy 9. Kisim B 20. Blok 1248".

Văzându-l pe James că nu înţelege nimic, turcul zâmbi.

E o adresă ceva mai complicată, dintr-un cartier nou, Atakoy. Lângă aeroport. Kisim corespunde unui lot de case. Imobile foarte urâte, toate asemănătoare, construite ca sâ se poată face faţâ suprapopulaţiei. Unui străin îi este foarte greu să se orienteze. Va trebui sâ te ducăcineva acolo.

Am venit împreună cu un turc, preciza imediat James.

În cazul âsta, nu e nici o problemă.

Ce ştii despre acest Nami Okdu?

Nimic! mărturisi Zeynel Sokik. Am cerut numele abonatului, ceea ce este un demers banal, apoi m-am uitat în fişierul informatic. N-am găsit nimic despre Nami Okdu. E un turc cu care n-a avut nimeni probleme, instalat acolo de doi ani, dupâ abonamentul la telefon. Ca sâ aflăm mai multe, ar trebui sâ fac o ancheta. Am vrut sâ-ţi vorbesc despre asta înainte...

Există o implantare iraniană la Istanbul?

Agentul MIT zâmbi.

Trăiesc aici aproape un milion de iranieni, dar sunt împrăştiaţi în oraş. Nu exista un cartier specific

iranian. Consulatul lor de pe Ankara Caddesi, chiar în centrul cartierului Beyazit, este foarte activ şi-i supraveghem. Dar Nami Okdu nu se află pe listele cu cei pe care îi bănuim căaparţin serviciului de informaţii iranian. Iranienii de-aici se ocupă mai ales cu o intensă propagandă islamistâ. Toate femeile cu voal negru, corbii, pe care le întâlneşti pe strada, sunt iraniene şi strică imaginea Turciei.

James puse în buzunar cartonaşul cu adresa. Nu era prea încurajant, dar avea măcar o pistă. Faptul căSoraya Tadjeh sunase la acest număr exact înainte de a pleca spre Turcia, nu era o simpla coincidenţa. James scrise şi el pe un cartonaş numele celor trei - Aii Al Mahadi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman - şi i-l dădu lui Zeynel Sokik..

Ai putea localiza aceste persoane sosite de la Liubliana cu avionul companiei Adria în urma cu trei zile?

Dificil, mărturisi Zeynel Sokik. Nu cerem adresele celor care nu sunt supravegheaţi în mod special. Aş putea încerca cu fişele hotelurilor. Dar asta ar putea sâ dureze un timp...

Li se aduseră languste fripte şi conversaţia aborda subiecte mai uşoare. Omul de la MIT fâcuse tot ce putuse. Deodată, John Brown îi fâcu semn cu cotul lui James.

Uitâ-te la grupul care vine!

James ridica capul şi zâri trei bărbaţi, trei turci, însoţind douâ blonde somptuoase, cu ochi imenşi şi înfâţişâri trufaşe. Aveau aceeaşi coafură, cu cărare pe mijloc şi parul căzân- du-le pe umeri. Se machiaserâ la fel, conturându-şi bine gura mare şi roşie.

Gemene.

Amândouă purtau nişte taioare cu un aspect aproape militar- unul negru, altul roşu. Pomeţii proeminenţi, ochii uşor prelungi şi ceva vag îl fâcu pe James sâ se gândească căerau rusoaice.

Sunt cele mai frumoase prostituate din Istanbul şi cele mai scumpe, îi explică John Brown, Svetlana şi Marina. „Lucrau" la Hotel d'Angleterre din Odesa. Un client turc, membru al mafiei din Crimeea, le-a adus la Istanbul acum un an. De atunci au devenit cochetele oraşului. Cei care le însoţesc în seara asta sunt doi politicieni şi un fost ministru. Cer cinci mii de dolari pe seară şi nu se despart niciodată...

Cum îşi recrutează clienţii? întrebă James.

Bat cazinourile şi toată lumea le cunoaşte, explică americanul. Când vreau sâ recompensez un prieten, astâ constituie un cadou frumos. Nu-i aşa, Zeynel?

Zeynel Sokik lâşă ochii în jos cu modestie.

Ca să sărbătoreasca probabil sosirea acestor fiinţe care aveau toate calităţile sâ te bage în pâcat, John Brown comandă o sticlă de şampanie. Când sări dopul, Svetlana şi Mariana privirâ imediat spre hiasa lor. Cea cu taior negru luă o ţigară Lucky Strike, ţigările preferate ale ruşilor, din pachetul de pe masâ, o puse într-un ţigaret şi o aprinse cu un gest foarte romantic.

Privirea ei aluneca spre ochii aurii ai lui James, căutând pe cine sâ „devoreze".

Dacăvrei sâ încerci pomada miraculoasă, e foarte simplu, îi propuse John Brown.

James refuză şi cina continuă. Fârâ alt fapt notabil. La cafea, Zeynel Sokik propuse:

Haideţi sâ bem ceva la mine. Stau pe-aproape.

Fâcurâ totuşi patruzeci de minute! Mai întâi pentru a merge de-a lungul Bosforului, printre mulţimea obişnuită a taxiurilor galbene, apoi pentru a urca aproape până la autostrada care ducea la podul Fateh Sultan Mehmet.

Zeynel Sokik locuia într-o casâ moderna, pe o stradă liniştită din cartierul Etiler. În mijlocul unei grădini în care i se plimbau trei câini enormi cu blană albă, de o mare f ferocitate faţă de străini. Turcul, ca să le arate cănu mai era un ţăran anatolian, le aduse o sticlă de coniac franţuzesc. Apoi ridică paharul şi-i zise lui James:

Serefinize!13

După aceea îl duse pe James într-un birou şi deschise un dulap blindat. Înâutru era un adevărat arsenal de revolvere şi câteva puşti de asalt M.16.

Ia ce-ţi trebuie, îi propuse Zeynel Sokik. Oamenii pe care îi urmăreşti sunt periculoşi. Nu vreau să ţi se întâmple ceva la Istanbul.

Ca de fiecare dată când călătoarea cu avionul, James fuse; nevoit sâ renunţe la revolverul sau extraplat. Alese un revolver Sig cu paisprezece gloanţe, foarte uşor şi pe care îl ţinea bine I în mânâ. Şi douâ cutii cu cartuşe. Turcul vru sâ-i mai dea douâ, \ dar James refuzâ. Doar nu era bâtâlia de la Groznîi.

Când se întoarse în salon, John Brown zise ironic:

Istanbulul e un oraş cât se poate de sigur. Dar poate I că nu şi pentru tine.

---

13 în onoarea ta. Echivalentul lui „în sănătatea ta" (n.a.).

Zeynel Sokik scrise câteva cuvinte pe o carte de vizită, | se semnă şi puse o ştampilă violetă.

Dacăai probleme cu un poliţist, aratâ-i asta, îl sfătui el.

James vâzu căavea titlul de doctor. Nu se aştepta. John

Brown izbucni în râs.

În Turcia trebuie să ai tot timpul o ţidulâ la mânâ... Iar poliţaii sunt nervoşi.

Oraşul era supravegheat de nenumăraţi poliţişti în uniforme albastre şi şepci albe. Toate marile hoteluri aveau uşi magnetice şi în holul de la Ciragan se aflau vreo şase 1

gardieni în civil. PKK-ul şi DEVSO-ul14 nu-şi rataseră niciodată ţintele, încercând sâ destabilizeze regimul.

După al doilea pahar de coniac, James şi John Brown îşi luararamas bun de la turc.

În timp ce coborau serpentinele care duceau pe malul Bosforului, omul de la CIA zise:

Zeynel e un tip de ispravă. Cunoaşte mulţi oameni şi e un om de teren... Prin anii optzeci a condus un comando secret antistângist care a anihilat o sumedenie de tipi. PKK- ul a fixat o recompensa pentru lichidarea lui.

Ajunşi la Bebek, pe malul Bosforului, în loc s-o ia spre sud, omul de la CIA se îndrepta spre nord.

O sâ bem un pâgârel la cazinoul Tarabaya îl anunţa ei. E la zece minute de aici.

Cazinoul, care fâcea parte din hotelul Tarabaya, situat la marginea drumului care se întindea de-a lungul Bosforului, nu avea decât o singura sala

14 Partide extremiste şi marxiste (n.a.).

mare, care puţea a tutun şi arăta destul de mizerabil. Jocuri mecanice, câteva mese de Black Jack şi de ruletă. James zări imediat la una dintre ele pe gemenele din Odesa. Cea cu taiorul negru stătea pe scaun şi juca. Cea cu taiorul roşu rămăsese în picioare şi privea.

Aşa îşi toacă tot câştigul, zise John Brown.

Se instalară la bar. James ceru o votcăiar John Brown un whisky 011 the rocks.

După câteva minute, geamâna în taior roşu pârâsi masa de joc şi veni la bar.

Hello! îi zise ea lui John Brown. Faci cinste cu un pâhârel?

Bucuros, răspunse americanul. Eşti Svetlana sau Mariana?

Mariana.

Văzuta de aproape, James îşi zise că era şi mai frumoasă cu ochii ei imenşi şi plini de nostalgie şi pielea foarte albă care contrasta cu roşul intens al buzelor. Vesta, încheiată pânâ la gât, era bombată de doi sâni cu siguranţa opulenţi. Comandă un cocteil pe care-l bău pe nerăsuflate. Apoi îl cercetă cu privirea pe James.

Nu te-am văzut niciodată, zise el. Engleza ei era cam vagă, dar o puteai înţelege.

Nu locuiesc la Istanbul, răspunse James. Cealaltă soră geamănă veni şi ea lângă ei şi comandă aceeaşi băutură. Era trasă la faţâ şi fuma cu nervozitate. Schimbară câteva cuvinte în ucrainianâ, apoi Mariana i se adresă lui James cu un zâmbet încântător:

Ne ducem la Cazinoul de la Swiss Hotel. Veniţi? Refuzară politicos şi rusoaicele plecară fârâ sâ mai spună nimic.

Le cunoşti bine? întrebă James.

N-am avut niciodată posibilităţi ca sâ le am, dar deseori le-am fâcut altora cadou, pentru serviciile aduse...

„Pâcat cănu mâ pot ajuta sâ-l găsesc pe Aii Al Mahadi", îşi zise James.

această zonă nu existau ape teritoriale turceşti. Apele internaţionale ţineau pânâ la mal. Prin urmare, navele ancorate nu erau supuse nici unui control din partea autorităţilor mrce, nu plăteau taxe portuare şi rămâneau acolo cât timp doreau...

Unele aşteptau să fie închiriate, altele, abandonate de armatorii lor, putrezeau pe loc. Din când în când, unul dintre ele, ros de rugina, se ducea fără zgomot la fund, iar echipajul trecea clandestin frontiera. În Bulgaria, Grecia, Iran, Irak, Siria sau Rusia; nu trebuia decât sâ alegi...

Aplecat peste o hartâ, alături de James care conducea maşina Ford închiriată, Elko Krisantem făcea pe ghidul.

Luaţi-o la dreapta, zise el. Pe Strazbourg Caddesi.

Părăsiră malul mării şi se îndreptară spre o adevărată pădure de blocuri modeste de vreo cincisprezece etaje, cu un aer trist, care se întindeau pe câţiva kilometri pătraţi, de o parte şi de alta a unei linii ferate. Nici un magazin, nici un spaţiu verde...

Şiruri de blocuri din beton brut, cât vedeai cu ochii: cartierul Atakoy. Fiecare imobil putea fi

identificat dupa o litera şi o cifră scrise cu vopsea neagră pe faţadă.

Un adevărat univers concentraţionar. Puţin mai la vest începea aeroportul Yesilkoy. După un bloc apăru o moschee modernă cu două minarete.

Opriţi aici, zise Elko.

Dădu fuga până la moscheea aflata în reparaţie şi se adresă unui negustor de flori ambulant care stătea pe vine în spatele unui microbuz.

■- Acolo e, zise Elko revenind la maşina. De dOuă ori la stânga şi apoi la dreapta.

Pătrunseră şi mai adânc în pădurea de blocuri turn din beton... În sfârşit, Jameş zări un imobil de cincisprezece etaje pe faţada căruia era scris cu vopsea neagră B.20. Blocul semăna cu toate celelalte, cu o mică parcare în faţă şi un chioşc închis. Se opriră puţin mai departe, lângă un negustor de legume instalat la o intersecţie. Începuse să plouă. Avionul Airbus al companiei Air France cu destinaţia Paris decola cu un zgomot asurzitor şi trecu pe deasupra capului lor.

Elko, du-te să vezi, întrebă James.

Turcul coborî din maşină. Giaca de piele şi blugii îl făceau să se încadreze perfect în acel peisaj.

Elko reveni peste câteva minute.

Nami Okdu locuieşte la parter, în fund la dreapta, zise el. Am auzit muzica. Ce facem?

Ardea de nerăbdare să dea buzna în apartament, dar James îi potoli înflăcărarea.

Aşteptăm, zise el.

Se instalară în parcare, de cealaltă parte a străzii, supraveghind intrarea blocului B.20.

*

* *

Era aproape opt şi toate blocurile păreau căse goliseră. Din ele ieşiseră valuri de oameni pentru a se îndrepta spre locurile lor de muncâ.

James se întreba dacă o va vedea apărând pe Soraya Tadjeh. Cine era acest misterios Nami Okdu? Putea să fie doar un „releu" telefonc, caz în care ar fi aşteptat degeaba.

James se simţi cuprins de descurajare. Nici măcar nu ştia cum arata acest Nami Okdu.

O femeie ieşi din imobil, trâgând dupâ ea o maşină de copil, urmata de doi bărbaţi. Unul, destul de tânăr, avea o barbă neagră în formă de colier, un păr vâlvoi, un nas gros şi o cămaşă fârâ cravată. Celălalt era mult mai înalt, mai curând elegant. James simţi inima bâtându-i cu putere.

Era Aii Al Mahadi, sudanezul de la Viena.

CAPITOLUL XV

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre parcarea blocului. Bărbosul urcă la volanul unei Renault vechi şi manevră cu o încetineală de melc pentru a ieşi din parcare, ceea ce-i permise lui James să ia avans.

Una după alta, cele două maşini ajunseră pe Kennedy Caddesi, drumul care trecea pe malul mării Marmara, şi se îndreptară spre est. Circulaţia era destul de intensă ca James sâ nu fie reperat. Apoi maşina Renault încetini şi opri la o staţie de benzina. James fu obligat sâ meargâ mai departe, reducând viteza la maxim. Cu ochii pe oglinda retrovizoare...

Când ajunse prea departe pentru a mai vedea staţia de benzina, James opri. Minutele începură să treacăunele dupa altele. Nimic.

Deodată îşi dâdu seama căîntre staţia de benzină şi locul în care se afla exista o bifurcaţie la stânga, care ducea spre centrul cartierului Stambul. Probabil cămaşina Renault o luase pe-acolo.

Porni motorul, parcurse câteva sute de kilometri, întoarse şi pătrunse pe Mustafa Kemal Ataturk Caddesi, traversând cartierul dintr-o parte în alta pâna la podul Ataturk. Dacă maşina Renault mergea la nord de Cornul de Aur, în cartierele Karakiy sau Taksim, ăsta era drumul cel mai scurt. Acum îl pierduse definitiv. La stânga se deschidea un labirint de străduţe în panta, înguste, uneori întretăiate de o scara, mărginite de case vechi din lemn pe jumătate năruite. Acolo începea cartierul Beyazit. Deodată James avu o idee.

Fâcu la dreapta pe Ordu Caddesi, o stradă relativ degajată. Conform hărţii, ea ducea în Ankara Caddesi, acolo unde se afla consulatul Iranului. Dupâ zece minute se aflau pe Ankara Caddesi, care cobora în panta destul de abrupta spre port. Din fericire, se putea circula bine în ambele sensuri.

Consulatul Iranului apăru ceva mai jos, pe stânga, uşor de identificat datorita drapelului iranian care flutura pe faţada. Un imobil cenuşiu de trei etaje, a cărui parte laterala era împodobita cu coloane maiestoase. Pe acoperiş se zărea o antena de satelit enorma.

Când trecu de intersecţia cu o străduţă care trecea lateral pe lângă consulatul Iranului, James reduse viteza şi aruncă o privire. Inima începu sâ-i bată cu putere. Maşina Renault se afla acolo, jumătate pe trotuar, cu şoferul la volan, sub privirile

îngăduitoare ale unui poliţist turc care păzea intrarea consulatului.

James trecu prin faţa intrării pietonilor, pe Ankara Caddesi şi opri la intersecţia următoare. Elko coborî şi porni înapoi pe jos. Cartierul era extrem de animat, vehiculele claxonând tot timpul... Zeci de cafenele aveau terasele pline de turci care îşi sorbeau ceaiul, bucurându-se din plin de

KcyifA>. Nici o femeie, nici măcar cele mai evoluate turcoaice n-ar fi îndrăznit sâ zăbovească pe acele terase populare rezervate tacit bărbaţilor.

James începu sâ manevreze pentru a găsi poziţia ideala din care sâ poate urmări imediat maşina Renault când aceasta va pleca. Majoritatea străduţelor erau blocate, transformate în parcări improvizate. În cele din urmă reuşi sâ tragâ maşina înaintea unei farmacii, faţâ în faţâ cu consulatul. Elko reveni la maşină. În sfârşit, dupâ o jumătate de orâ, Al Mahadi ieşi din consulat şi urcăîn maşina Renault.

Alte manevre acrobatice. James nu scâpâ deloc maşina Renault şi trecură împreună podul Galata. Apoi se îndreptară spre cartierul Taksim. După ce trecu prin faţa hotelului Marmara, maşina Renault parcurse aleea cu douâ benzi Inouna. Se opri ceva mai jos. Al Mahadi coborî şi intrâ într-un imobil în timp ce maşina pleca mai departe.

James aşteptă puţin înainte de a avansa. Era un hotel cu o aparenţă modestă, Opera. În momentul în care trecea prin faţa hotelului, dinăuntru ieşirâ Al Mahadi şi Nikolas Tolman.

Privirea lui James se încrucişa cu cea a slovenului o fracţiune de secunda. James îşi

continuă drumul pe Inonu Caddesi. Era satisfăcut şi îngrijorat totodată. Sâ-l fi recunoscut cei doi?

*

* *

Nikolas Tolman rămăsese încremenit ca o stana de piatră, privind în urma maşinii.

Ce e? îl întrebă Aii Al Mahadi.

În maşină era tipul de la CIA, zise slovenul cu o voce sugrumata.

1) Arta de a fi fericit fârâ să faci nimic (n.a.).

Sudanezul păli la faţă.

Nu se poate! Cum sâ ne fi găsit?

Habar n-am, dar aş pune prinsoare că el era, mormăi slovenul. Trebuie sâ facem ceva.

Aii Al Mahadi se gândi câteva secunde. Era un lucru atât de grav încât luâ hotărârea să încalce una dintre regulile lor de securitate.

Du-te la întâlnire, îl sfătui el. Eu o să văd dacă eşti urmărit. Coboară pe străduţa din stânga şi la capătul ei ia un taxi.

Se uită după slovenul care cobora străduţa în pantă, postat la colţul hotelului Opera şi se convinse că nimeni nu-l urmărise. Apoi porni pe acelaşi drum, urcă într-un taxi galben, ceru sâ fie dus la gara Sirkrci unde soseau trenurile care veneau din Europa, acolo luâ alt taxi şi ceru sâ fie dus acolo unde voia de fapt sâ ajungă.

Divan Oteli, îi zise el şoferului. Pe Cumhuriyet Caddesi.

Sudanezul încă nu reuşise să-şi recapete calmul când intra în holul hotelului. Se folosi de un telefon interior pentru a-suna la numărul uneia dintre camere.

Eu sunt, zise el. Pot să urc?

Urmă o tăcere scurtă, apoi o voce re'ce ca gheaţa îi zise:

Trebuia să-mi telefonezi înainte de a veni...

E vorba de ceva grav, zise sudanezul cu glas câzut. Urc.

Soraya Tadjeh îl aştepta la uşa camerei, îmbrâcatâ cu un taior sobru de culoare neagrâ, cu bumbi aurii, foarte puţin machiată şi încruntată. Sudanezul se strecură înăuntru şi o anunţa direct:

Tipul de la CIA e aici. Stătea la pânda în faţă la Opera!

Iraniana nu-şi pierdu calmul.

Eşti sigur că nu te-a urmărit?

Sigur, minţi sudanezul înspăimântat. Era acolo când am sosit. Probabil căa dat de Tolman după fişa de la hotel. Turcii sunt în relaţii foarte bune cu CIA. Ce facem?

O sâ vedem, răspunse iraniana.

Se aşează pe pat şi aprinse o ţigara.

Ce pericol reprezenta agentul CIA? Nu cine ştie ce, la Istanbul. Chiar şi la cererea americanilor, turcii n-ar fi luat în ruptul capului poziţie împotriva bosniacilor, musulmani ca şi ei. În privinţa vânzătorilor, iraniana ştia căaceştia erau în stare sâ dea cu barda în Dumnezeu, dar dacănu fâcea nimic, îi vor reproşa ca nu folosise metoda lor obişnuită pentru eliminarea inoportunilor. Prin urmare, cel mai bine era sâ-l lichideze pe acest agent american. Cu condiţia sâ-l gâsească. Pentru asta nu exista decât o singură metoda: momeala.

Te vei întoarce la hotel, îi ordona ea lui Aii Al Mahadi. Te duci pânâ în faţa lui cu taxiul. Rămâi

acolo aproximativ o orâ. Apoi pleci pe jos până în piaţa Taksim. Mai întâi mergi pe Inonu apoi pe Mete şi Asker Ovagi, astfel încât sâ vii pe la nordul pieţii. Iţi vei continua drumul pe trotuarul din faţa hotelului Marmara şi te îndrepţi spre Istiklal Caddesi, pe care o vei parcurge pe jos pâna la biserica Sfântul Anton. Apoi te întorci.

Şi pe urmâ?

Vei face câteva ruperi ale filajului şi te vei întoarce la Atakoy cu transportul în comun. Dacăomul ăsta nu se arată azi, mâine o vom lua de la capăt din faţa hotelului Opera.

Soraya Tadjeh râmase singurâ şi analiza situaţia. Comiseserâ o greşeala călătorind sub adevăratele lor nume de la Liubliana la Istanbul. Cu siguranţa că aşa le dăduseră de urma CIA.

Oare fusese şi ea reperată? Nu putea sâ rişte. Cel mai bine era sâ se mute şi ea la Atakoy, o ascunzătoare sigură. Locatarul apartamentului era un turc de origine iraniană, recrutat de multa vreme de Savama. Un om sigur, pentru cătoată familia lui se afla în Iran. Aceasta bazâ clandestina nu servea decât pentru operaţiunile foarte importante, ca sâ-i adăpostească pe agenţii urmăriţi sau care aveau de îndeplinit o misiune delicată. CIA nu putuse s-o găsească, pentru ca nici serviciul turc de informaţii nu ştia de ea.

Scoase din geanta neagră revolverul Walther PPK 7,65 cu surdină, luat din ascunzatoarea de la Atakoy, îi verifica încărcătorul, bâgâ un glonţ pe ţeavâ şi-l puse la loc.

Scoase din valiza un voal negru şi-şi alese dintre vreo zece perechi de încâlţâri o pereche de

pantofi de lac cu toc înalt. Avea o adevărată pasiune după pantofi. Avea zeci de perechi şi cumpăra întruna. Mai repede de cât putea sâ-i uzeze... Îşi fâcu repede valiza şi suna la recepţie.

– ■ Pregătiţi-mi nota de plata şi chemaţi un taxi, zise ea. Merg la gara Sirkeci.

După zece minute se afla în taxi. Ajunse la gară, duse I valiza la biroul de bagaje, apoi merse la toaleta. Îşi puse voalul şi aşteptă sâ mai intre alte două femei care purtau voal.

Ieşi împreuna cu ele, ascunzându-şi faţa, urcăîntr-un tren care pleca şi coborî imediat pe celălalt peron. În sfârşit,! luâ un taxi cu care merse pânâ la hotelul Marmara din piaţa Taksim. Nu intrâ, din cauza u^ii magnetice, mulţumindu-se sâ hoinărească printre magazinaşele de la parter. Recepţia | se afla la primul etaj.

Trecură douăzeci de minute.

Iraniana supraveghea cu atenţie trotuarul din faţa hotelului. În sfârşit, îl văzu apărând pe Aii Al Mahadi.

Sudanezul trecu prin faţa ei, pe partea cealaltă a peretelui de sticla. Soraya Tadjeh era un ghem de nervi. Inima începu sâ-i batâ cu putere când în raza ei vizuală apăru silueta înaltă a bărbatului blond: agentul CIA pe care îl ratase la Viena! Capcana ei funcţionase!

Aşteptă puţin şi ieşi din galeria comerciala, merse pe lângă hotel, apoi îşi continua drumul spre sudul pieţei unde începea interminabila stradă Istiklal, strada cu cele mai multe magazine din cartierul Beyoglu. Soraya Tadjeh zări de departe statura înaltă a agentului CIA al cărui păr blond

contrasta cu mulţimea turcă. Nu grăbi pasul, avea tot timpul.

După treizeci de metri de la începutul străzii Istiklal, atenţia îi fu atrasa de vociferările amplificate de un difuzor ale unui vânzător de cupoane cu preţ redus.

Un grup compact de câteva zeci de femei se înghesuia să ajungă la tejghea. Unele eru îmbrăcate dupa moda europeană, altele înfăşurate în voaluri negre. Soraya Tadjeh se amesteca printre ele, după ce reperă două străduţe care se pierdeau în labirintul vechiului cartier Beyoglu, pe unde ar fi putut să fugă foarte uşor.

În Turcia, oamenii reacţioneau prea puţin şi strada Istiklal era unul dintre rarele locuri fârâ prea mulţi poliţişti.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât sâ aştepte.

*

* *

Statura înaltă a sudanezului îl făcea uşor de urmărit. După ce-l zărise în faţa hotelului Opera împreună cu Nikolas Tolman, James parcase maşina mai departe, trimiţându-l pe Elko Krisantem în recunoaştere. Dacăsudanezul.şi Nikoias Tolam era acolo, asta însemna căvânzătorul, Vladimir Sevşenk'o, era şi el pe aproape.:. După ce-l va repera şi pe eî

James va putea să se gândească la viitor cu mai mult optimism...

Al Mahadi se întorsese la hotel, de unde ieşise iar după o orâ. Slovenul nu mai apăruse. Când sudanezul plecase pe jos, James îi luase locul lui

Elko Krisantem, pentru căturcul nu-l văzuse niciodată pe Sevşenko.

Calmul sudanezului lăsa sâ se presupună căcei doi nu-l recunoscuserâ pe James. Văzându-l cum coboară Istiklal Caddesi fârâ sâ se grăbească, fără măcar să se uite la vitrine, îşi zise căsudanezul avea o întâlnire. Poate cu Vladimir Sevşenko. Era mult mai discret în mulţimea aceea decât la hotel. James întoarse capul fârâ sâ-l vadâ pe Elko Krisantem căruia îi ceruse sâ parcheze maşina. Deşi era conştient de pericolul demersului sâu, James nu se simţea totuşi în primejdie, având la centură arma luatâ de la Zeynel Sokik... În faţa lui, Aii Al Mahadi ajunse în drepml bisericii Sfântul Anton, se opri, apoi se întoarse pe acelaşi drum pe care venise, cu acelaşi aer nonşalant.

*

* *

Aii Al Mahadi avea stomacul crispat de angoasâ. Uitase

M

să-i spună complicei sale ca agentul american nu era singur în maşină. Că s-ar putea sâ aiba de-a face cu doi oameni... Iar acum era prea târziu, şi nici mâcar nu-o zărise. Şi, chiar dacăar fi vâzut-o, n-ar fi îndrăznit să-o abordeze direct în plină zi, dând-o de gol, pentru că presupunea căe urmărit. Nu i-ar fi iertat asta niciodată.

Continuă sâ meargă ca un automat, îmbrâncit de oameni, aruncând priviri distrate spre vitrine, asurzit de strigătele t vânzătorilor ambulanţi. Murea de sete şi se opri câteva secunde sâ bea o coca-cola.

Trei poliţişti în albastru flecâreau lângă o maşină a poliţiei. Se rugă cerului ca mai departe sâ nu mai fie alţii.

*

* *

Soraya Tadjeh se desprinse uşor de grupul femeilor, locul ei fiind imediat ocupat de altâ femeie dornică sâ cumpere cupoane cu preţ redus. Ca de fier care datâ când se pregătea sâ ucidă, iranianca avea gura uscată şi era umeda între picioare. Crima îi provoca totdeauna aceeaşi reacţie: o senzaţie analoagâ cu orgasmul.

Al Mahadi se întorcea de la capătul străzii, mergând încel pe trotuarul unde se afla şi ea. La vreo treizeci de metri în spatele lui, iraniana îl zâri pe agentul CIA, cu ochelari negri la ochi. Privirea lui era concentrata asupra sudanezului, ca şi a ei de altfel. În asta şi consta toatâ şiretenia iraniencei. Agentul CIA se temea probabil ca nu cumva sâ fie surprins pe la spate, şi nu avea de ce să acorde vreo atenţie unei femei cu voal care se ivea în faţa lui...

Chiar dacăar fi recunoscut-o în clipa aceea, ar fi fost prea târziu.

Soraya bâgâ mâna în geantâ cu un gest natural şi apuca ' mânerul revolverului. Trase piedica. Nu mai trebuia decât sâ apese pe trâgaci. De la distanţa aceea, un glonţ de 7,65 ar fi fost mai mult decât suficient. Va ţinti ca totdeauna capul...

Aii Al Mahadi trecu prin faţa ei fârâ s-o privească. Inima începu sâ-i bată şi mai tare. „Ţinta" ei nu putea s-o zârească câci stătea ascunsă dupâ douâ femei grase cu batic pe cap care discutau despre cumpăraturi ie făcute. Dar ea îi putea urmări

cu uşurinţă înaintarea. Zece metri. Şase metri, trei metri.

Soraya Tadjeh făcu un pas într-o parte şi mâna îi ţâşni din geanta. O fracţiune de secunda ca sa întindă braţul. Alta ca sâ ţintească. Soraya era calmă ca la standul de tir de la închisoarea Evin din Teheran. Nimeni nu-i remarcase gestul. Femeile erau prea ocupate.

Bărbatul blond se opri brusc. Nu putea sâ-i vadă privirea, dar îi văzu mâna dispărând sub hainâ.

„Prea târziu!" îşi zise ea cu o bucurie plinâ de răutate.

Mâna"nu-i tremura şi ţintea chiar între ochii bărbatului blond. Puţin mai sus de rama ochelarilor. Iraniana îşi ţinu respiraţia şi apăsă încetişor pe trăgaci, aşa cum o învăţase instructorul.

CAPITOLUL XVI

În momentul în care apasa pe trăgaciul revolverului, Soraya Tadjeh văzu ceva trecându-i prin faţa ochilor şi apoi avu impresia ca o lamă invizibila îi tăia gâtul. Deschise gura ca să nu se sufoce, primi o lovitură puternică în şale şi, cu laringele strivit şi carotidele sugrumate, iraniana văzu un văl negru trecându-i pe dinaintea ochilor. Apăsase pe trâgaci cu o mişcare reflexă dar, dezechilibrată, nu putu sâ ţină revolverul orizontal şi glonţul porni spre cer.

Iraniana îşi duse instinctiv mâna la gât şi simţi un şnur subţire, intrat în carne, care o sugruma. Cu corpul tras pe spate, Soraya îşi pierdu echilibrul, căzu în genunchi, apoi pe burtă, strivită de o greutate care i se păru enormă. Ochelarii negri se

sparseră pe asfalt şi unghiile zgâriară solul în timp ce se zbătea cu disperare.

Nici mâcar nu-şi dădu seama că îşi pierdea cunoştinţa.

Apoi strânsoarea slabi şi sângele ajunse din nou la creier. Iraniana deschise ochii. La început nu văzu decât pantofi, pantofii mulţimii de gurâ-cascâ. Apoi zări revolverul căzut pe asfalt, departe de ea. Fu cuprinsă de un acces violent de (use şi îşi dâdu seama cămai avea încăgeanta agăţată de umăr, sub voal. Creierul începu sâ-i funcţioneze şi simţi căîngheaţă de oroare.

Turcii nu glumeau şi nu le plăceau deloc indivizii ca ea. Aveau s-o tortureze cumplit şi dupâ aceea s-o trimită la închisoare. Dacăar fi vorbit ca să scape de tortură, mollaii nu aveau sâ-i ierte asta niciodată. Erau necruţători. Mai ales cu femeile. În cel mai fericit caz, ar fi fost expulzată în Iran şi n-ar mai fi putut pârâsi niciodată ţara.

* *

– Elko, ridic-o!

Elko Krisantem îşi puse discret şnurul în buzunar şi o apucă pe Soraya Tadjeh de subsuori pe la spate. Ea se lâsa în voia lui ca o marionetă. Turcul îşi reţinea cu greu mândria.

iFărâ flerul lui, James ar fi fost acum mort.

*

* *

Dupâ ce dusese maşina în parcarea de pe strada Tak-I- Zafer, lângâ hotelul Marmara, Elko revenise pe Istiklal Caddesi. Şi se aşezase la pânda.

Atenţia îi fusese atrasă de grupul de femei strâns în jurul magazinaşului de solduri. Un detaliu i

se păruse ciudat. Toate aveau în picioare pantofi fârâ toc, mai mult sau mai puţin scâlciaţi. În farâ de una singura. Doi pantofi de lac negri cu Ioc înalt apăreau de sub un voal negru. Nu erau deloc genul de încălţăminte purtată de femeile turce de condiţie medie...

Atunci începuse să observe grupul de la distanţa, concentrându-se asupra femeii cu tocuri înalte. Voalul alunecase la un moment dat dezvăluind o faţă frumoasa, osoasă, faţa unei femei elegante. Ea corespundea întru totul cu descrierea ucigaşei de la Viena.

Prima idee a lui Elko a fost sâ-şi alerteze stăpânul, dar se răzgândise. Femeia nu-l văzuse şi nu-l cunoştea. El se confunda perfect cu peisajul. Supraveghind-o, Elko putea sâ acţioneze foarte eficace.

Îşi zise că nu putea să stea într-un loc, fără sâ se mişte. O profesionista l-ar fi reperat până la urmă. Privi în jurul lui. În faţă, pe partea cealaltă a străzii, câţiva lustragii stăteau pe vine lângă un zid chemându-şi fârâ vlagă clienţii. Unul dintre ei, un bătrân zdrenţăros, moţăia pur şi simplu în faţa cutiei lui de cupru...

Elko Krisantem traversă strada şi se aşează pe vine în faţa lui. Celalalt deschise ochii şi tresări.

Mehraba15. Am puţin nevoie de catrafusele tale, îi explică el.

Bătrânul se ghemui, crezând căe vorba de un racket, şi-şi coborî privirea spre mâinile interlocutorului sâu în care se aştepta sa vadâ un cuţit bine ascuţit. Astfel se rezolvau micile

15 Bună ziua (n.a.).

neînţelegeri din strada. Privirea i se tulbură când zări bancnota de o suta de dolari. Întinse mâna s-o atingă... Era adevărată.

– - De ce vrei...

Elko nu avea timp de discuţii.

Doar pentru puţin timp, preciza el. Mâ duc în faţă.

Degetele arteritice ale bătrânului apucară bancnota. Nu înţelegea, dar cu o sută de dolari putea sâ-şi cumpere zece cutii ca a lui. Din cauza inflaţiei galopante, un dolar ajunsese să facă patruzeci de mii de lire turceşti.

Elko se ridică, apucăcutia cu perii şi cremă de ghete, deasupra căreia se înălţa un suport în formă de pantof, şi o porni spre piaţa Taksim. Bătrânul îl urmări cu privirea câteva clipe, strecura bancnota în zdrenţele lui şi mulţumi lui Allah pentru câ-i trimisese un asemenea binefăcător.

După ce parcurse o sută de metri, Elko se întoarse şi se instală la vreo zece metri de magazinaşul de solduri, întinzându-şi în faţă periile şi cremele de ghete. Dar n-o scăpa nici o clipă din ochi pe femeia cu tocuri înalte.

Când apăruse Aii Al Mahadi, Elko se ridicase fârâ grabâ. Nimeni nu-i acorda atenţie. Şi ce-ar fi fost mai normal ca un şiret în mâna unui lustragiu?

Nici Soraya Tadjeh nu-l remarcase.

Elko revenise brusc la vechea lui tehnică. Mulţimea de gurâ-cască nu se neliniştise decât atunci când o vâzuserâ pe femeie la pământ, crezând că i se făcuse râu.

*

* *

James îşi lâsâ inima sâ se liniştească. Văzuse încăo datâ moartea în faţă. Oamenii se împrăştiau treptat, văzând doar o femeie căreia i se făcuse râu şi fusese ajutată de un trecător. Soraya Tadjeh părea tot leşinată. James ezita. Nu putea nici s-o lase sâ plece, nici s-o râpeascâ. Trebuia sâ intervină poliţia turca.

Exclamaţia lui Elko îl fâcu sâ întoarcă capul. Soraya Tadjeh îşi lăsase geanta sâ cadâ pe asfalt. În mâna dreaptă ţinea acum un mic revolver nichelat cu ţeava proptită sub maxilar. Avea faţa îndreptata spre cer şi ochii închişi, de parcăs-ar fi rugat.

Detunătura se pierdu în vociferările negustorilor ambulanţi. Un val de sânge şi de materie cervicala ţâşni spre cer, împroşcându-l pe Elko care îi dădu drumul instinctiv. Soraya căzu greoi pe asfalt unde rămase întinsa, fulgerată, cu creştetul capului smuls.

Dupa câteva clipe de înmarmurire, James reacţiona fulgerător.

– Vino! îi zise lui Elko.

Se îndepărtară, intrând pe prima strada la stânga, pierzându-se după aceea într-un labirint de străduţe.

* *

Aii Al Mahadi traversă ca un automat piaţa Taksim şi se opri într-o staţie de autobuz. Nu ştia ce se întâmplase, fiind prea departe ca sa poată vedea. Urca în primul autobuz şi coborî după trei staţii. Căuta o cabina telefonică şi sună la hotelul Opera. Nikolas Tolman încă nu se întorsese. Apoi sună la hotelul Divan şi află că Soraya Tadjeh nu mai stătea

acolo. Nu-i mai rămânea decât sa se reîntoarcă în ascunzătoarea de la Atakoy.

*

* *

Vladimir Sevşenko şi Nikolas Tolman vorbeau cu glas scăzut, la singura masă ocupata de la Russian Restaurant, chiar în faţa hotelului Opera. O sala lungă, la demisol, care nu avea rusesc decât numele. De altfel nici nu se atinseseră de bucatele numai bune de dat la porci.

Ucrainianul avea ochii injectaţi de sânge. Se culcase la şase dimineaţa, dupa ce făcuse turul cazinourilor din oraş.

Asta-ţi trebuia? întreba el cu vocea lui de bas răguşită.

Nikolas Tolman lectura lista încărcăturii cargoului care transporta prima livrare de arme. Slovenul avea mâinile transpirate.

Patru elicoptere grele MI 24 cu piese de schimb, patru milioane de dolari bucata, plus un milion de dolari piesele de schimb.

Opt tancuri T.72, care depăşeau cu mult vechile T.55 ale sârbilor, la preţul foarte acceptabil de doua milioane de dolari bucata.

Opt tancuri T.34-85, la preţul unitar de un milion şi jumătate de dolari.

Douăsprezece tunuri de 130 pentru trei milioane şase sute de mii de dolari.

O mie de obuze de 130 pentru opt sute de mii de dolari.

Plus diferite piese de schimb pentru toate materialele.

Când va ajunge aici? întrebă el.

Peste patru zile, anunţa ucrainianul. Vei putea inspecta totul imediat ce-mi vei înmâna banii.

Asta nu reprezenta decât douăzeci la sută din livrarea globala. Întreaga livrare avea să tripleze capacitatea în blindate a musulmanilor bosniaci, numărul pieselor de artilerie, iar tancurile T.72 le vor conferi o superioritate calitativă asupra materialului deja învechiţ al sârbilor.

Redutabilele MI 24 - elicoptere grele blindate „distrugătoare de tancuri" - puteau să distrugă blindatele şi poziţiile artileriei inamice. Toate aceste arme erau deja familiare bosniacilor, care n-ar fi avut nevoie să piardă timp pentru instruire.

La sfârşitul ultimei livrări, Nikolas Tolman avea sa fie un om foarte bogat.

Nici o problema, zise slovenul. Vei primi toţi banii gheaţa de indatâ ce voi vedea încărcătură...

Vladimir Sevşenko îşi aşeza mâna lui mare peste mâna slovenului.

Vei veni pe vas cu banii. Pe urmâ, dupâ ce va pleca, vom avea tot timpul sâ sârbâtorim. Aici, la Istanbul, sunt cele mai frumoase curve din lume.

Tolman se gândi deodată la întâlnirea lui neaşteptata şi se încruntă.

Ce s-a întâmplat? întreba ucrainianul bănuitor.

Tolman ezită sâ-i spunâ adevărul; ucrainianul nu era un partener facil...

Avem o problemă, zise el în cele din urmâ. Tipul de la CIA. A fost zârit aici. Şi...

Slovenul avu impresia cădegetele lui Vladimir Sevşenko îi striveau oasele braţului...

Asta nu e problema mea, golubcik... Gâozarii tâi de la CIA nu au nici o putere împotriva mea. Pot sâ-ţi şterpelească dolarii. Dar fârâ dolari, niet arme!

Se opri şi dâdu pe gât tot paharul de coniac, plesni din limbă cu satisfacţie şi zise:

Şi eu am o problemă... Ticăloşii ăştia de americani au spioni te noi. Dar eu îmi rezolv problema, bombăni el. Eu nu plictisesc pe nimeni...

Nikolas Tolman se retrase în cochilia lui. Spunându-şi cănu voia sâ fie problema lui Vladimir Sevşenko.

Ucrainianul se ridicâ. Umflătura pe care o făcea revolverul lui enorm era perfect vizibilă. La o masă vecina stăteau cecenii lui, Abbi şi Djokar, masivi ca nişte dolmeni, tăcuţi, redutabili. Pe âştia nu-i puteai ataca decât cu lansatorul de flâcâri...

Cecenii' se ridicară o data cu Sevşenko. Cei trei opririi un taxi şi ucrainianul îi arata şoferului o hârtie. O strada pierduta într-un cartier popular din Istanbul. Trebuia sâ se întâlnească cu un membru clandestin al PKK-ului, având o recomandare din partea unuia dintre asociaţii lui, colonelul Ivan Demakin, fost membru KGB şi mentor al PKK-ului. Chiar daca KGB-ul nu mai era ce fusese, legaturile rămâneau şi prieteniile la fel. O sumă frumuşică de dolari reînviora prieteniile.

Instalat confortabil în taxi, Vladimir Sevşenko începu sâ viseze la ce va face cu partea de dolari care îi revenea lui. „Cartelul de la Sevastopol" era o organizaţie tânârâ, dar viitorul pârea promiţător, sârbii şi bosniacii neavând de gând sâ se reconcilieze. Fireşte, în inima lui înclina spre sârbi.

Din păcate, aceştia aveau prea multe arme şi prea puţini dolari.

*

* *

De la ferestrele biroului lui John Brown, aflat la ultimul etaj al consulatului american - o clădire mare din piatră, situată faţa în faţa cu Pera Palace, în cartierul Beyoglu - aveai o vedere superba asupra Bosforului şi a navetei neîncetate a numeroaselor feriboturi care legau malul european de cel asiatic. Naveta era întretăiată fârâ ruşine de navele care intrau sau ieşeau din Bosfor, şi era de-a dreptul miraculos faptul cănu aveau loc decât vreo douăsprezece accidente pe an...

John Brown se trâgea uşor de mustaţa şi fuma în timp ce-l asculta pe James.

Sunt toţi la Istanbul, conchise James.

John Brown îl întrerupse.

Am fost informat de prietenii noştri de la MIT. Soraya

Tadjeh avea un paşaport iranian de serviciu, locuia la Divan şi a pârâsit hotelul azi dimineaţa. Nu se ştie unde-i sunt bagajele. Cei de la consulatul iranian pretind că nu ştiu nimic de prezenţa ei aici, dar i-au cerut imediat cadavrul.

Şi ascunzătoarea din cartierul Atakoy?

Nu s-a vorbit despre asta. Turcii nu ştiu sâ acţioneze uşurel... Sunt capabili sâ-i aresteze pe toţi locatarii blocului. Trebuia ca Tolman şi Al Mahadi sâ nu ştie căam aflat despre această ascunzătoare.

Acum ce poţi sâ faci?

Adicâ?

Deocamdată, bânuieşti nişte iranieni şi un sloven căpregătesc o livrare de arme pentru bosniaci, rezumă el. Dar aceste arme nu vor tranzita teritoriul turc. Probabil căun cargou va trece prin Bosfor, va opri în Marea Marmara unde încărcătura lui va fi inspectată, după care îşi va continua drumul. Cum vrei să intervii? Un hold-up prin care sâ-i împiedici sâ plătească? E delicat...

Nu se poate încerca nimic în momentul în care vor inspecta încărcătura? insista James.

Nimic, confirmă americanul. Turcii n-au nici un drept sâ controleze navele care trec prin Bosfor. Nici măcar acela de a le impune un pilot... Chiar dacă acest cargou este arhiplin de arme vizibile. Convenţia de la Montreux.

Şi în Marea Marmara?

No way, zise americanul suspinând. Apele internaţionale încep de la mal. Cii alte cuvinte, e ca şi cum ai fi în larg. Nimeni nu poate face o inspecţie legală. Cargoul tău va arunca ancora şi cumpărătorii vor veni cu o vedeta sâ-şi ispecteze comorile. Fârâ sâ rişte nimic. Dacăvameşii turci ar vrea sâ se amestece, respectivii au dreptul să tragă în ei. Ar fi un act de piraterie.

Era o lume întoarsa pe dos.

Pe lângâ asta, continua imperturbabil John Brown, nici mâcar nu cunoşti numele cargoului! Probabil căsunt vreo douâ sute în permanenţa ancorate.

Supraveghind echipa iraniană, am putea ajunge la acest cargou, răspunse James.

Şi pe urmă?

Pe urmă, ştiind numele navei şi data plecării de-aici, putem anunţa navele din dispozitivul Sharp Guard care supraveghează embargoul în Adriatica. Ele l-ar putea controla. Scopul acestei operaţiuni este ca aceste arme să nu ajungă în Bosnia.

S-ar putea să meargă, recunoscu John Brown. E rândul nostru să acţionăm.

James auzi deodată vocea secretarei la interfon.

Am un mesaj de la biroul din Viena pentru domnul Scott. Vi-l aduc imediat.

Secretara intra în încăpere aducând o telegrama chiar atunci descifrată, pe care i-l întinse lui James. Mesajul fusese trimis de Bob March.

„Boris Nicolaievici va sosi de la Odesa la Istanbul joi dimineaţa. Are informaţii foarte interesante în legătură cu problema noastră şi te va întâlni la tine la hotel pe la orele opt."

James întinse mesajul americanului. Erau în ziua de miercuri.

Cine e Nicolaievici? întrebă John Brown.

O „investiţie" a Companiei. Un fost membru KGB care a reintrat în serviciu. De la el am aflat despre aceasta afacere cu arme. Viena i-a cerut să obţină informaţii despre partea ucraineană a acestui trafic.

James împături mesajul şi-l puse în buzunar. Acum chiar căar fi fost culmea dacăn-ar fi reuşit să pună beţe în roate acestei livrări de arme. Ridica capul.

Vladimir Sevşenko, intermediarul „Cartelului de la Sevastopol", probabil că se află şi el la Istanbul, zise el.

John Brown fâcu un gest dezamăgit.

Aşteaptâ-l pe acest Nicolaievici. El îţi va da informaţiile necesare. Nu vreau sâ-i zgândâr prea tare pe turci cu problema asta. Bosniacii sunt amicii lor. Ucrainienii la fel. Ar fi în stare sâ-i prevină. Trebuie sâ ne descurcăm singuri. Mergem să halim un peşte fript la Urcării

James accepta din vârful buzelor. Se gândea cu nerăbdare la întâlnirea de a doua zi. DacăBoris Nicolaievici se deplasa pânâ la Istanbul, însemna căavea informţii vitale...

CAPITOLUL XVII

Nici peştele delicios de la Urcan, restaurantul unde se serveau cele mai bune preparate din peşte de la Istanbul, nu putea sâ alunge grijile din mintea lui James.

Boris Nicolaievici ar fi putut sâ-i aducă toate elementele care îi lipseau, scutindu-l de o supraveghere dificilă; şi primejdioasă. DacăAii Al Mahadi şi Nikolas Tolman şi-ar fi dat seama căJames localizase ascunzătoarea de la Atakoy, ar fi putut sâ dispară în graba şi să amâne operaţiunea. Caz în care ar fi trebuit să ia totul de la zero.

Întorcându-se în camera lui de la hotelul Ciragan, James privi câteva cargouri alunecând în tâcere pe apa întunecată a Bosforului. Nu putea să doarmă. Suna la recepţie.

– La ce oră soseşte mâine dimineaţa avionul de la Odesa? întreba el.

Omul de la recepţie îi promise căse va informa şi îl suna după câteva minute.

Mâine dimineaţa nu soseşte nici un avion, îl anunţa el. Numai un avion al companiei Aeroflot pe

la orele douăsprezece şi altul al companiei Turkish Airlines pe la şaisprezece.

Aştept un prieten care m-a anunţt căsoseşte mâine dimineaţa pe la şapte, explica James. E ciudat.

Poate căvine cu vaporul, îi sugera omul de la recepţie. Navele vin zilnic. Unele sunt ale companiei Deniz Simit Koroma, altele ale unor companii ucrainiene. Toate îşi lasă pasagerii la debarcaderul Karakoy, de pe Kemankes Caddesi, exact înainte de podul Galata. Vreţi sâ mă interesez daca soseşte vreunul mâine dimineaţă?

Te rog, îi ceru James.

Omul de la recepţie îl sună iar peste douăzeci de minute.

O navă ucrainianâ, Izurmorovo, soseşte mâine dimineaţa la şapte de la Odesa. Transporta marfa şi pasageri.

James îi mulţumi şi închise. Cu siguranţa ca în felul acesta avea sâ călătorească Boris Nicolaievici. Evident, lucrul cel mai înţelept era să-l aştepte la hotel, dar se temea de incidente neprevăzute. II suna pe Bob March la Viena, îl trezi din somn şi îl întreba:

Cum arata fizic prietenul cu care trebuie sâ mă întâlnesc mâine?

Well zise americanul. Cred căîl vei recunoaşte uşor. E foarte înalt, slab, cu parul alb şi ciufulit.

Mulţumesc, zise James, care nu voia sâ-i cearâ prea multe amănunte în această privinţă.

Sună la centrală şi ceru să fie trezit la orele cinci şi jumătate, apoi se culcă liniştit.

*

* *

Un negustor ambulant de simit16 îşi oferea marfa calda pasagerilor care coborau din clădirea trista şi cenuşie a portului Karakoy. Pasagerii, traşi la faţa de oboseala şi încărcaţi ca nişte catâri, nici mâcar nu se uitau la. el, grâbin- du-se sâ ajungă la un taxi sau la un dolmu17 aflate pe partea cealaltă a străzii.

James, la volanul Fordului, staţionase în spatele taxiurilor colective. Nimeni nu avea voie sâ pătrundă în clădire, numai pasagerii. Birourile de bilete nu deschiseseră încă şi o mulţime de câlători se înghesuiau în pasajul îngust deasupra căruia scria „Polis". Era frig şi cădea o burniţă rece.

Izurmorovo tocmai trăsese la chei, iar drapelul ucrainian albastru şi galben, aproape rupt, care flutura la pupă, indica într-o oarecare măsura cum arăta interiorul. În mijlocul fluierăturilor şi vociferărilor obişnuite, câţiva marinari reuşiră să instaleze scara de coborâre. Pasagerii care ieşeau în acest moment proveneau de pe un alt vas, unul turcesc, sosit cu o jumătate de oră mai înainte.

James ieşi din maşină, căutând un post de observaţie mai bun. Zări o parcare la stânga debarcaderului şi se Îndreptă spre ea. Se strecură printre maşini şi ajunse la un grilaj care dădea direct spre chei. Primii pasageri ai navei ucrainiene tocmai coborau pasarela. Cum nu avea de unde să ştie dacăera singura nava, James se hotărî să se întoarcă

---

16 Franzeluţe cu susan (n.a.).

17 Taxiuri colective (n.a.)

şi să supravegheze ieşirea din maşină. Toţi pasagerii trebuiau să treacă pe acolo.

În curând, călătorii veniţi cu vasul ucrainian începură sâ iasâ. Sărăcăcios îmbrăcaţi, încărcaţi cu valize deformate, majoritatea erau mici bişniţari veniţi sâ cumpere"din Turcia produse care lipseau în Ucraina şi aducând ceva droguri ca să le plătească. Sau familii venite sâ-şi viziteze rudele instalate deja în Turcia.

Poliţiştii turci, mai curând îngăduitori, nu se uitau cu prea mare atenţie. Cum ieşeau pe uşâ, cei mai mulţi bişniţari se năpusteau asupra magazinaşelor „free-shop" care se aliniau pe strada.

Revenit la volanul maşinii, James îi urmarea cu atenţie pe noii veniţi. Inima începu să-i bată cu putere când zări un bărbat înalt, îmbrăcat cu o canadiană, având un pâr de un alb strălucitor. El nu avea decât o geantă de piele. Bărbatul înalt trecu de control.

În momentul în care James voia să coboare din maşina pentru a-l întâmpina, câci era convins cănu putea sâ fie decât Boris Nicolaievici, acesta din urmâ se întoarse, vorbind unui bârbat mai scurt, masiv, cu trăsături colţuroase. Se opriră câteva secunde, apoi traversară strada în direcţia unei parcâri de trei etaje, din beton înnegrit de poluare, situata în faţa debarcaderului.

Cine era acel necunoscut? James îşi zise căun tovarâş de călătorie care probabil avea o maşină în acea parcare şi care îi propusese sâ-l ducă la hotel. În fond, Nicolaievici nu ştia căJames va fi acolo. Ucrainianul stătea acum la intrarea parcării şi

discuta cu celălalt. James era mult prea departe ca să audă ce discută...

Necunoscutul poni în fugă pe scâri, în timp ce Boris Nicolaievici îşi pusese geanta jos şi îl aştepta. Probabil ca celălalt se dusese sâ aducămaşina.

Trecură câteva minute. În faţa taxiurilor se făcuseră nişte cozi de nedescris. Deodată James auzi scrâşnetul frânelor unei maşini coborând în mare viteza rampa parcării. Boris Nicolaievici ridica capul cu o expresie de surprindere.

Din locul în care se afla, James nu putea să zârească interiorul parcării. Dar îl văzu pe Boris Nicolaievici luând-o brusc la fugâ spre parcarea mică. În acelaşi moment, o maşină Volvo mare apăru de pe rampă şi virâ la stânga, ptKemankes Caddesi. Boris Nicolaievici se opri brusc în mijlocul drumului şi întoarse capul. Pe faţâ i se citea spaima. Un bărbat sărise din maşina Volvo, ţinând în mânâ o armă Kalaşnikov cu pat pliant îndreptată spre Boris Nicolaievici.

Mai multe lucruri se întâmplară în acelaşi timp.

Boris Nicolaievici, văzând cănu va putea ajunge la clădire, o luâ spre parcare, socotind probabil căse va ascunde dupâ maşinile care staţionau acolo.

James sâri din maşină cu arma în mânâ.

Chiar în momentul în care râpâia o rafală scurtă.

Lovit în spate, Boris Nicolaiev se poticni, dar reuşi sâ ajungâ în mica parcare vecină cu cheiul unde dispăru în spatele maşinilor. Ucigaşul se luâ dupâ el. Respectivul nu se mai vedea în momentul în care doi poliţişti turci ieşiră în fuga din clădire cu revolverul în mânâ.

Un al doilea om, fârâ mâcar sâ coboare din Volvo, îi secera cu o lungâ rafală de pistol-mitralieră. Oamenii fugeau în toate direcţiile, părăsindu-şi bagajele, refugiindu-se în magazine. James trecu prin spatele maşinii Volvo, traversă strada în fuga, şi se aruncă în parcarea în aer liber unde se aflau Boris Nicolaievici şi primul ucigaş.

Strecurându-se printre maşini, James îl zâri pe Boris Nicolaievici agâţat de grilajul care despărţea parcarea de chei. Crezuse căva gâsi o ieşire. Ucigaşul cu Kalaşnikov sosea în spatele lui. Asasinul se opri şi, calm, cu picioarele depărtate, ridică arma sâ-i dea lovitura de graţie.

Dar nu avu timp. James trase şi cu un singur glonţ îi distruse vertebrele cervicale.

În spatele lui auzi vociferări, împuşcături şi zgomotul unei maşini care demara. Puse repede revolverul la centura, alergă spre Boris Nicolaievici şi se lâsâ pe vine lângă el. Ucrainianul avea deja privirea tulbure. La colţurile gurii îi apăruse o spumâ roşie, era alb la faţă ca varul şi avea toată cămaşa plină de sânge. Era pe moarte. James îl ridică de spate şi privirea muribundului recăpăta puţină viaţă. Ingăima câteva cuvinte de neînţeles.

Boris Nicolaievici? Eşti Boris Nicolaievici? îl întrebă James în rusă.

Muribundul se uită ţinta la el încercând din nou să vorbească. James insista:

Sunt James Scott. Aveam întâlnire la Ciragan.

Poliţiştii turci invadau parcarea cu arma în mână, căutând ucigaşii. Începură sâ vocifereze când descoperiră cadavrul omului cu Kalaşnikov. Trei

dintre ei îl înconjurară pe James care stătea aplecat peste rânit.

Glaskov, murmura rănitul. Glaskov...

E numele navei care va transporta armele? întreba James.

Boris Nicolaievici dădu afirmativ din cap.

Când va ajunge la Istanbul?

Colonelul Nicolaievici nu răspunse. Închisese definitiv ochii. Suspicioşi, poliţiştii în albastru îl apostrofară pe James în turceşte. James lâsâ uşor la pământ cadavrul agentului dublu. Oamenii debarcau în continuare de cealaltă parte a grilajului. Din cauza animaţiei portului, împuşcăturile aproape că trecuseră neobservate.

James se ridică în picioare şi fu imediat percheziţionat de un poliţist care se dâdu imediat înapoi când zâri mânerul revolverului de la centura... Cu gesturi foarte prudente, James scoase din buzunar cartea de vizită data de Zeynel Sokik şi le-o întinse. Asta îi mai linişti puţin..

Se pomeni totuşi sub paza a doi mustâcioşi în timp ce al treilea poliţist lovea cu piciorul cadavrul asasinului colonelului Nicolaievici acoperindu-l de injurii.

*

* *

Zeynel Sokik sosi o orâ mai târziu, la fel de elegant, şi toţi luarâ imediat poziţia de drepţi.

Scuzâ-mâ, n-am putut veni mai repede, am fost într-o şedinţa cu, mi ni st ul de interne. Ce s-a întâmplat?

James îi explica faptele.

Urma o explicaţie lungă cu poliţiştii. Aceştia aduseră actele mortului şi Zeynel Sokik explică:

E un membra al PKK-ului căutat de poliţie. Un asasin profesionist. Ceilalţi au reuşit sâ fugă după ce au împuşcat doi poliţişti. Nu înţeleg de ce l-au asasinat pe acest rus. Era un membru al Mafiei?

Nu chiar, zise James.

Apoi îi spuse ce ştia despre rus şi Zeynal Sokik dâdu din cap lămurit.

Nu e de mirare. Oamenii Mafiei din Crimeea au legături foarte strânse cu PKK-ul. A fost o execuţie comandată.

Călătorea cu un bărbat care l-a arătat asasinilor, explica James. L-am văzut. A fugit cu ei.

PKK-ul dispune de multe ascunzători în oraş. Ai avut noroc, sunt foarte periculoşi.

Nu pe mine mâ vizau, răspunse James. Il aşteptau pe el ca sâ nu-mi poatâ spune nimc.

Au reuşit?

Aproape, zise James. Doar câteva cuvinte a reuşit să mai spună.

Turcul clâtinâ din cap.

Cred cănu mai avem ce face aici...

Sokik semnâ câteva hârtii şi unul dintre poliţişti îi înmâna cu respect revolverul într-o punguliţâ de plastic. Imediat ce ajunseră în strada, turcul îi întinse arma.

Ia revolverul, nu era cazul sâ-i vexâm. Sunt băieţi de ispravă. Noroc că cel pe care l-ai împuşcat era un membru PKK.

Se despărţiră şi James se întoarse la maşina lui. Peste cinci minute gonea spre consulatul american.

Daca ai numai numele navei, ce poţi afla despre ea? întreba James.

John Brown zâmbi cu toata figura.

Totul. Tonajul, armatorul, portul de origine, proprietarii succesivi, daca a fost modificat, vârsta, descrierea. Şi e suficient sa sun la firma Lloyd's din Londra. Ei au toate informaţiile despre tot ce pluteşte. Cred căîntr-o jumătate de orâ vom afla totul despe Glaskov. Dacă l-ai fi aşteptat la hotel pe acest colonel Nicolaievici, n-am fi avut nici măcar aceasta informaţie, care e vitală.

Luă legătura cu secretara prin interfon şi îi ceru sâ sune imediat la Lloyd's.

Ambele părţi ştiu căne aflam pe urmele lor. Această crimă a fost pusa la cale de cei din Crimeea, bazându-se pe complicii lor de-aici. Eu cred căasta e o dovadă căVladimir Sevşenko se află într-adevâr la Istanbul. Presupun căel a luat legătura cu ucigaşii. Colonelul Nicolaievici a făcut probabil o imprudenţă şi au hotărât sâ-l lichideze mai curând aici decât la Odesa. Nu cunoaştem motivul.

Mafioţii ruşi ucid aşa cum respiră, zise John Brown. Ar trebui să fii mai prudent. Nimic nu-i opreşte.

Apoi, vrând parca sâ întărească sensul celor spuse, conchise:

Tipii ăştia sunt în stare de orice. Aici, la Istanbul, dispun de ucigaşii din PKK care sunt nişte profesionişti şi nu se tem de nimic. Ai văzut ce-a fost dimineaţa. N-ar ezita sâ vină la Ciragan şi sâ ciuruie pe toatâ lumea ca sâ se debaraseze de tine. E mai râu decât la Chicago în timpul Prohibiţiei. Trebuie sâ fii tot timpul în gardâ.

Voi face şi mai mult, zise James. Îl voi căuta pe Vladimir Sevşenko. De altfel, e un lucru indispensabil. E bine căacum ştim numele vasului. Numai căprin Bosfor trec vreo treizeci de nave în douâzeci şi patru de ore. Nu le poţi repera pe toate. Supraveghindu-l pe Sevşenko, ar trebui sâ ştim când va trece Bosfotul respectiva navâ. Dupâ aceea va fi uşor sâ-i supraveghem plecarea şi sâ calculăm momentul în care va pătrunde în Adriatica. Controlul va fi treaba celor de la Sharp Guard.

Oricum, mai e şi ascunzătoarea din cartierul Atakoy, zise omul de la CIA. Vei ajunge la Sevşenko supraveghin- du-l pe Al Mahadi.

Douâ precauţii sunt mai bune decât una, insistă James. Nu suntem siguri cămai folosesc aceeaşi ascunzătoare. Dar cred căştiu cum îl pot gâsi pe Vladimir Sevşenko. Nu e genul de om care sâ frecventeze muzeele.

John Brown izbucni în râs.

Mai curând frcventează prostituatele şi cazinourile.

Exact, zise James. Prin una din cele douâ gemene, Svetlana şi Mariana, ar trebui sâ ajungem la el. Sunt exact genul de femeie pe care jinduieşte sâ le călărească un mafiot plin de bani.

Right! aproba John Brown. Numai cătrebuie sâ dam de ele. Nu ştiu unde locuiesc şi n-am nici cea mai micăidee despre numele lor de familie. Dar mergând prin cazinouri, am putea sâ dăm de ele. Din păcate, n-o sa te pot ajuta. Am o întâlnire la Ankara mâine dimineaţa foarte devreme şi trebuie să plec din seara asta. Directorul pentru „Europa de Sud" se află în trecere şi inspectează toata

organizaţia noastră din Turcia. Dar îţi voi da pe unul dintre informatorii mei: Ilnur Demir. Îşi petrece viaţa agăţând femei şi cred căva fi încântat. Stai sâ-l sun.

Omul de la CIA formă un număr de telefon şi îi explica în turceşte interlocutorului său ce dorea de la el, râzând din când în când cu un aer complice. După ce puse telefonul în furcă, John Brown îi adresă lui James un zâmbet încântat.

Ilnur e la dispoziţia ta. Mi-a spus cărareori se întâmplă sâ-l plătesc ca sa se distreze. E sigur că ţi le găseşte pe acele prostituate şi te aşteaptă la barul Biber de pe Abdi Ipecki din cartierul Nisantasi, la orele nouă. Întrebi de el la bar. E cunoscut ca un cal breaz...

Mulţumesc, zise James. Elko supraveghează din dimineaţa asta ascunzătoarea de la Atakoy. A avut o idee genială. Cu ajutorul amicilor lui, Elko a găsit o şareta cu zarzavaturi şi s-a instalat nu departe de blocul respectiv. Vânzătorii ambulanţi sunt destul de frecvenţi în cartier, aşa ca acoperirea e perfecta. Are la dispoziţie şi o maşină care staţionează în parcarea unui alt bloc.

Bravo, zise John Brown. Nu mai trebuie decât să-ţi ţin pumnii.

Secretara ciocăni, bâgâ capul pe uşă şi agită un telex.

Răspunsul de la Londra, sir.

John Brown aruncă o privire pe telex şi i-l întinse lui James. Pe foaia de hârtie erau patruzeci de rânduri: toata „viaţa" navei Glaskow. Fusese lansata la apâ în 1972 la şantierele din Odesa. Era o navă tip Vracquier de cincisprezece mii de tone, deplasându-se cu o viteză de douăsprezece noduri.

Avusese patru proprietari succesivi, ultimul fiind o companid obscură de navlu cu sediul la Odesa, Ukraynia Shipping.

Nu mai lipsea decât data plecării din Odesa...

Vom primi diseară sau mâine descrierea ei, îl anunţă John Brown. Dacă nu sunt aici, vei aranja totul cu secretara mea. Nu mai ai decât sâ aştepţi până diseară. *

Peste Istanbul cădea o ploaie fină şi tenace. James îşi zise ca cel mai bine era sâ ramânâ în camera lui de la hotel. Cei pe care îi căuta el se manifestau ca nişte fiare sălbatice, noaptea.

*

* * ®

Ilnur Demir intra la Biber pe la opt şi jumătate, cu obişnuitul sâu aer de cuceritor. Ardea de dorinţa de a poseda o femeie. De fiecare data când petrecea seara singur la Istanbul, Ilnur înghiţea două linguriţe din Padişah Macunu, acel afrodisiac puternic care îi permitea să-şi satisfacă capriciile şi nevasta rămasă acasă pe malul asiatic. De fiecare dată când se întorcea târziu, nevasta îi cerea sâ-şi arate „barbâţia" pentru a-i dovedi ca îi fusese fidel, lucru de care n-ar fi fost în stare fârâ ajutorul „dulceţii infernale".

Căutarea celor două prostituate îl făcuse sa saliveze. Viaţa lui evolua în jurul a doi poli: femeile şi dolarii. Mica afacere cu materiale pentru aeroporturi şi banii prim (i de la CIA îi permiteau sâ-şi satisfacă dorinţele.

Ilnur traversă culoarul lung care ducea la barul propriu- zis, încăgol, salutat imediat de barmanul mustăcios.

O bere?

Ilnur era mort dupâ bere, şi bea cam douăsprezece într-o seara. Răspunse „da" şi râmase cu gura căscată în faţa noii „bannaniţe". O brunetă cu pârul scurt şi nasul cârn, îmbrăcată într-un pulover care i se mula pe corp şi stretch. Tânăra îi adresă un zâmbet ademenitor şi continua sâ şteargă tejgheaua. Ilnur se apleca spre barman.

Asta cine e?

Mevlâna. A venit din Anatolia acum trei zile. Mişto, nu?

O anatoliancâ! Ii venea apâ-n gura. La Istanbul se zvonea cămulţi oameni foloseau anatoliencele nu numai pentru marea lor rezistenţă la muncă, ci şi pentru calitatea felaţiilor...

Ilnur începu imediat sâ viseze. Mevlananu părea sălbatică; de altfel, nici nu trebuia sâ fii aşa dacăvoiai să lucrezi la Biber. Acolo era un bar unde fetele veneau ca sâ fie agâţate. Chelneriţele nu ezitau sâ facădragoste cu clienţii dacă era nevoie. Tânăra turcoaica mângâie barba pe care fusese obligat sâ şi-o lase din cauza unor coşi urâţi ce îi năpădiseră bărbia.

Ilnur avea la dispoziţie o jumătate de ora şi sexul întărit îl durea atât de tare încât îl împedica sâ se mai gândească la altceva. Îşi luă berea şi se duse într-un separeu din fundul barului, rezervat numai anumitor clienţi. De acolo îl striga pe barman.

Mustafa, spune-i colegei tale sâ nu mai şteargă barul şi sâ vinâ mai bine sâ-mi ţină tovărăşie.

Dupâ treizeci de secunde, Mevlana se apropie cu ochii în jos şi se aşezâ lângă el. El îi adresă un

zâmbet cu subînţelesuri şi trase perdeaua care îi izola de restul sâlii.

Mevlana, vreau sâ-ţi arât ceva.

Ea chicoti uşurel.

Bine. Ce?

Cu o mişcare rapidă, turcul îşi trase în jos fermoarul blugilor, scoţând la iveala un membru strălucitor ca un far. Un mădular de aproape douăzeci de centimetri puternic congestionat.

De când te-am văzut sunt aşa, îi explică el cu glas scăzut. N-am mai văzut o fetişcană atât de aţâţătoare...

Luată pe neaşteptate, Mevlana se foi pe scaun cu un râs jenat. Niciodată nu fusese atacată atât de direct. Îşi zise căprobabil era un fel de rit iniţiatic al marelui oraş.

După ce termin treaba la bar, îi propuse ea cu un ton înţelegător. Dacâ...

N-am sâ pot rezista până atunci, imploră Ilnur. Fă un mic efort.

Şi, ca sâ o ajute, el o prinse de ceafa, aplecându-i faţa spre membrul în erecţie.

Numai puţin, capătul! murmura el vârându-i tot membrul în gură.

Mevlana tresari surprinsă, apoi, de teamă sâ nu fie concediata dacărefuză, fâcu ce i se cerea.

*

* *

Domnul Ilnur Demir a sosit? întreba James în engleza.

Găsise destul de greu barul Biber şi fusese destul de dificil sâ găsească un loc de parcare pentru maşină. La bar stăteau vreo trei-patru fete,

printe care şi o blonda oxigenata, provocator de decoltata, care mişca din cap în ritmul muzicii de jaz. Ambianţa era apăsătoare. O barmaniţâ cu ochii negri îşi plimba sânii pe sub nasul rarilor clienţi. Te-ai fi crezut în Texas, nu în Turcia.

Barmanul arătă spre perdeaua din fundul sălii.

E acolo.

James traversa barul şi trase perdeaua.

La început crezu ca îl vede pe Isus Cristos pe cruce. Un bârbat cu un pâr foarte lung care îi cădea pe umeri. Avea ochii închişi, capul dat pe spate şi o expresie care ar fi putut fi luatâ drept durere. Din gurâ îi ieşea un geamăt continuu. Apoi James îşi lâsâ privirea în jos şi descoperi că acea crispare a feţei se datora unui extaz care nu avea nimic mistic. În acelaşi moment, falsul Isus Cristos scoase un ţipăt răguşit, apâsâ cu brutalitate pe capul Măriei Magdalena şi fu scuturat de un spasm puternic...

James dâdu drumul perdelei sâ cada în jos. Se întoarse la bar şi comanda un raki, otrava locală. După câteva clipe, Mevlana se reîntoarse la bar puţin cam năucită, după care îşi făcu apariţia şi tânărul bărbos. Nici măcar nu-l văzuse pe James. Barmanul făcu prezentările.

– Mă odihneam, îi explica Ilnur. Am avut o zi obositoare. Ne punem imediat pe treabă. Domnul Brown mi-a explicat despre ce e vorba. O sâ luăm la rând cazinourile.

CAPITOLUL XVIII

James înainta ca melcul, blocat în spatele unui autobuz vechi care se îndrepta spre nord, sub o ploaie torenţială. Vizibilitatea era destul de redusă şi

asfaltul drumului care trecea pe lângă Bosfor era alunecos ca un patinoar.

Mai e mult? întreba el.

Ilnur Demir făcu un gest liniştitor.

Nu, nu, imediat după Bebek. Foarte mulţi ruşi frecventează acest cazino.

Se aflau la patruzeci şi cinci de minute de centru, departe în nordul celui de al doilea pod peste Bosfor, aproape la Marea Neagră. După ce trecuseră în revistă toate cazinourile din Istanbul, de la Swiss Hotel până la cel mai amărât, Ramada, undeva pe străduţele din cartierul Beyazit, frecventat mai ales de ucrainieni lamentabili cărora le sticleau ochii după câştiguri. Pe lângă jocurile mecanice se învârteau câteva prostituate prăpădite.

Ilnur cunoştea pe toată lumea...

După cazinouri, inspectaseră câteva restaurante de lux, doua localuri nemaipomenit de triste şi un bar faţă de care Biber semăna cu anticamera paradisului...

În lumina farurilor apăru un portar plin de fireturi, suportând cu stoicism ploaia.

Aici e, zise Ilnur.

James recunoscu hotelul-cazino Tarabya, unde le mai întâlnise pe gemene când se dusese cu John Bruke, şi prinse din nou speranţă. Din păcate, ajunşi în sala de la primul etaj, constatara imediat căgemenele nu erau acolo. La ieşire, Ilnur avu discuţia obişnuită cu cerberul de la intrare şi-i pasă câteva sute de mii de lire turceşti. James se uita discret la ceas. Douăsprezece şi jumătate noaptea.

Ne întoarcem la Biber, propuse turcul. Am lăsat mesaje peste tot. Or să mă sune imediat ce apar.

Când intrară la Biber, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, ambianţa era şi mai sordidă. Perechile se pipăiau prin toate colţurile în sunetele unei muzici de jazz în surdină. Barmaniţa care îl „uşurase" pe Ilnur îi adresa un zâmbet lubric care se extinse şi la James.

Nu le mai rămăsese decât sâ aştepte.

*

* *

Orele douâ fârâ un sfert. James, moţâind, nu reuşea sâ fie interesat de un decolteu fabulos, în ciuda bunăvoinţei evidente a poprietarei. Ilnur, care era la cea de a opta bere, pipăia chelneriţa de fiecare data când aceasta trecea pe lângă el, simţindu-se din nou excitat...

Deodată barmanul îi întinse receptorul telefonului de pe tejghea.

Te caută cineva.

Convorbirea fu foarte scurtă. Ilnur Demir se lăsă sâ alunece de pe taburet cu privirea lacomă a unui lup care a zărit o oaie grasă.

Sunt la Swiss Hotel. Singure!

Pânâ la Swiss Hotel, pe Bayiudim Cadessi, izolat în mjlocul unei grădini mari nu departe de Bosfor, drumul cobora. Nu făcură pânâ acolo mai mult de cinci minute. Intrarea cazinoului se afla la stânga intrării principale în parc. Afara ploua torenţial.

Swiss Hotel era mult mai luxos decât Tarabya: mocheta roşie, marmură, lustre, oglinzi. Aproape Las Vegas...

James le zâri imediat pe cele douâ gememe la o masâ de ruletă, aşezate una lângâ alta. Jocul era în toi şi nu se auzea decât clinchetul jetoanelor, vocea

monotonă a crupierului şi câteva exclamaţii cu glas scăzut. Una dintre gemene purta o bluză cuminte de mătase bej, umflata de pieptul opulent. Era trasă la faţă, avea machiajul stricat şi privirea goală. Toată strălucirea îi dispăruse. Cealaltă purta o bluză asemănătoare dar de culoare neagră. Se juca cu un teanc de jetoane, fără să mizeze, cu ochii ţinta la covorul verde.

Ce facem? întreba Ilnur care avea din nou mâncărime.

Să aşteptăm să termine de jucat, sugera James.

Aşteptarea nu dura prea mult. Geamăna cu bluză bej aşează toate jetoanele pe numărul 7. Crupierul anunţă că toate jocurile erau făcute şi lansă bila care se rostogoli cu clinchetul ei specific în tăcerea tulburată doar de jocurile mecanice.

Twenty-one!

Crupierul greblă implacabil toate jetoanele. Geamâna cu bluză bej se bosumflă. Amândouă aveau o expresie de o cruditate incredibilă şi demnă de milă totodată - cea a jucătorilor care pierd. Sora ei îi adresă câteva cuvinte la ureche şi împinse teancul ei de jetoane pe numărul 7, cu un zâmbet crisapat. Jocul se relua şi crupierul anunţă:

Eleven!

Cele două gemene se ridicară amândouă de la masă cu un aer absent. Amândouă aveau fuste plisate de culoare roşie, lungi pâna la glezne. Ucrainiencele se-ndreptară ca nişte automate spre ieşire. Dar în drum dădură peste James şi însoţitorul său.

Faţa li se lumină într-o fracţiune de secunda, de parcă cineva ar fi răsucit un buton! Buzele deveniră

parcăşi mai senzuale, privirea provocatoare şi James avu impresia că şi sânii li se mai umflaserâ sub bluzele de mătase!

Cea cu bluză bej se apropie de James.

Ne-am săturat dejucat în seara asta! Ne oferiţi o cupă de şampanie?

Îşi trecu braţul pe sub cel al lui James, sprijinindu-şi pulpa de el. Mărinimos, James comanda la bar o sticla de şampanie, ceea ce avu darul sâ-l trezească instantaneu pe barman. Respectul era îndreptăţit, pentru căo sticla de şampanie costa opt milioane de lire turceşti. Gemenele se topiră văzând atâta generozitate...

Timp de câteva minute fu o adevărată euforie. Ceva ce se citea în privirile Svetlanei şi Marianei ar fi provocat o erecţie instantanee celui mai fanatic ayatolah.

O a doua sticlă de şampanie fu golită aproape la fel de repede. Geamăna cu bluza bej - Svetlana - care parea „şefa",, se aplecă la urechea lui James,'dupa ce-şi fixă o ţigară Lucky Strike în ţigaretul ei lung.

Mi-ar placea să vâ arătăm tot ce ştim sa facem... Avem un mic apartament foarte simpatic, cu filme şi un pat l'oanrte mare.

Ucrainiana îi atinse uşor costumul cu sfârcurile sânilor. Vazându-l ca tace, femeia precizâ:

Cinci mii de dolari şi pui prezervativ.

Mai înainte ca James să fi putut răspunde, în spatele lor se auzi o exclamaţie furioasă. James se întoarse. Cu faţa crispata de furie, Mariana încerca să-şi scoată de sub fustă braţul lui Ilnur Demir, vârât

până la cot între copsele ei. James prefera sâ-şi spunâ cădorea sâ pâstreze o jartiera ca amintire.

Ce e cu vierul âsta în călduri! zise Mariana în ruseşte. Nu sunt târfă de trotuar... Sâ mergem. M-am săturat de amărâtul âsta!

Ai pierdut şapte mii de dolari în seara asta, răspunse Svetlana.

Mariana se ridică de pe scaun.

Mâine o să câştigam zece mii, ştii foarte bine. Haide! Svetlana îşi părăsi şi ea taburetul. Trebuia reacţionat.

Svetlana, vreau să-ţi fac o propunere, zise el în ruseşte. Ucrainianca îi fulgera cu privirea ochilor de un albastru de cobalt.

Nu ne târguim în privinţa preţurilor.

Efectul benefic al şampaniei părea sa se fi risipit deja. Ilnur, cu aerul unui câine bătut, îşi contempla cu tristeţe erecţia inutila.

Nu despre asta e vorba, preciza James. Caut un prieten pe care s-ar putea ca voi sâ-l fi întâlnit. Un ucrainian, Vladimir Sevşenko. Dacă mâ ajutaţi sâ-l gâsesc, vâ dau cinci mii de dolari.

Pupilele Svetlanei părură deodată că împrăştie o raceală de gheaţa. Ucrainianca răspunse cu o voce reţinută:

Nu ştiu cine eşti. Dar ai greşit adresa. Ne vindem trupul, nu vindem informaţii. N-avem chef sâ ajungem în Bosfor, cu pantofi de ciment în picioare. Dasfidania.

Înainte ca rusoaicele sâ se îndepărteze, James avu timp să insiste:

Dacăvâ răzgândiţi, stau la Ciragan, camera 132. Ilnur Demir, gata sa plângă, se uitâ dupâ rusoaice cum se îndepărtau legănându-şi fundurile.

Ne-am fi putut culca cu ele. Dupâ aia, discuţia ar fi fost mult mai simpla.

James încercă sâ nu-şi exteriorizeze decepţia. Pista pe care conta atât de mult nu ţinuse. Se întoarseră la maşina tăcuţi. Ploaia încănu se oprise.

Dupâ ce-l lâsâ pe James la hotel, Ilnur luâ direcţa podului peste Bosfor, folosit zilnic de cinci sute de mii de turci, dar pustiu la ora aceea. Era chinuit de aceeaşi erecţie şi îşi zise căse va răcori cu nevasta lui, gândindu-se la cele două gemene sublime. În lipsă de altceva...

*

* *

James privea un cargou trecând prin Bosfor chiar în momentul în care sunâ telefonul. Era Elko Krisantem.

Am noutăţi, îl anunţâ el.

Suna de la o cabina publică de la poşta situată lângă moscheea din cartierul Atakoy.

Ne întâlnim peste o oră, zise James.

Ajunse însâ mai repede şi trebui sâ aştepte în maşina. Elko Krisantem sosi în sfârşit, împingând şareta lui cu zarzavaturi. Sub legume se afla o armă Uzi pusă la dispoziţie de Zeynel Sokik. Elko era neras, prost îmbrăcat - arata perfect!

Nami Okdu a venit sa cumpere legume! îl anunţâ el triumfător. O cantitate importanta. Prin urmare, sunt mai mulţi în apartament.

Aşa se explica dispariţia lui Nikolas Tolman. Dupâ sinuciderea iraniencei, James sunase la hotelul

Opera şi aflase că slovenul eliberase camera cu o jumătate de ora mai înainte. Probabil se dusese în ascunzătoarea în care se afla şi Aii Al Mahadi.

Întoarce-te la postul tău, zise James. În curând vor iesi.

James pleca spre centrul Istanbulului. Toată speranţa îi rămăsese în supravegherea acestei ascunzători.

*

* *

Vladimir Sevşenko parcurse cu o privire distrată încăperea delicat mobilată a acelei yali care îşi deschidea ferestrele spre Bosfor. Gemenele închiriaseră un apartament în una din vechile case de lemn tradiţionale construite la marginea Bosforului. Erau încântătoare dar începeau sâ fie decimate de proprietarii imobiliari care le cumpărau, le dărâmau şi construiau în locul lor blocuri de beton cu mai multe etaje. Mai rămăseseră câteva în cartierul Bebek care domina Bosforul.

Ucrainianul îşi fixă atenţia asupra coapselor Svetlanei, pe care fusta mini nu reuşea sâ le acopere. Sora ei număra fără grabă bancnotele de o suta de dolari. După ce termină, femeia îi puse într-un seif cu sistem de închidere electronic şi se întoarse lângă sora ei.

Amândouă purtau ţinuta de lucru. Slip şi sutien de dantelă neagră, bluză transparentă şi pantofi decupaţi care se prindeau cu şireturi. Se stropiseră din belşug cu parfum.

Vladimir Sevşenko simţea cum îi creşte pulsul. Cinaseră la Urkan şi goliseră toţi trei o sticlă de

coniac franţuzesc. Fâcu un pas înainte şi prinse cu mâna sânul stâng al Svetlanei, gâfâind ca o focâ.

O sâ vâ sparg pe amândouă, promise el. Haide, în pielea goala!

Concepţia lui despre erotism era mai apropiată de cea a cazacilor decât de amorul curtenitor...

Svetlana se sperie de ceea ce văzu în ochii lui injectaţi de sânge. Se desfăcu din mâna lui şi propuse:

Aşteaptă, ai dreptul la un mic show. După aceea ne vom ocupa de tine.

Gemenele se dezbrâcarâ cât ai clipi. Lungite una peste alta, în întregime goale, ele începură sâ se mângâie reciproc participând din plin la acest joc. Era partea care le plăcea cel mai mult, iar cuvintele pe care şi le spuneau sunau adevărat.

Vladimir Sevşenko profită ca să se debaraseze de haine. Apoi se aşează într-un fotoliu şi contemplă spectacolul masturbându-se maşinal, cu privirea lucitoare şi răsuflarea gâfâită.

Vladimir Sevşenko se ridică brusc din fotoliu, mârâind ca un mistreţ, cu sexul înainte.

Svetlana îşi lâsâ sora şi zise:

Stai, sâ-l calmâm puţin!

Amândouă încercau sâ întârzie cât mai mult asaltul ucrainianului. Din momentul în care îl văzuseră gol, gemenele ar fi dorit sâ-i dea banii înapoi...

Svetlana se strecură pânâ la el, îi prinse sexul cu mâna dreaptă şi se lâsâ în genunchi pe covor, apucând cu gura glandul violaceu.

Vladimir Sevşenko se opri brusc, parca lovit de trâznet. Asta îi plăcea tare mult.

Svetlana cunoştea o serie întreagă de rafinamente. Ucrainianul scoase un fel de râget, de plâcere şi surpriză. Numai că efectul fu cu totul altul decât cel urmărit de Svetlana.

În loc sâ-l facăpe Sevşenko sâ dorească continuarea acestor mângâieri erotice, rafinamentul ei provocă dezlănţuirea bărbatului. O apucăpe femeie de pâr şi o ridicăîn picioare. Apoi o apucă de sex, îşi înfipse degetele groase în el şi o aruncă pe pat, alături de sora şi.

Apoi se lungi imediat pe ea, strivind-o cu kilogramele lui. Pipăi, scoase un fel de grohăit, simţi umiditatea sexului desfăcut şi împinse cu putere.

Svetlana crezu ca îi sunase ceasul din urmă. Cu picioarele desfăcute, înspăimântată, ucrainianca urlă.

Opreşte-te! N-ai pus nimic.

Vladimir Sevşenko împinse mai departe reuşind s-o pătrundă cu tot sexul.

După care începu s-o prelucreze cu regularitatea implacabila a unui piston de locomotivă.

Ticălosule! N-ai pus prezerativ! striga Svetlana.

Dar pe Vladimir Sevşenko îl durea în cot de prezervativ, posedând-o temeinic şi frământându-i sânii. Strivită sub greutatea lui, ucrainianca gemea şi îi adresa insulte cumplite.

Mariana, cuprinsă de panică, nu ezita. Luâ o lampă din ceramică şi-l lovi cu ea peste ceafă pe Vladimir Sevşenko.

Ucrainianul se scutura, ca înţepat de un ţânţar, şi îşi continuă activitatea, în ciuda loviturilor de

picior şi a pumnilor primiţi de la sora geamănă, cuprinsă de o criză isterică.

În momentul în care el se retrase, Svetlana crezu ca supliciul luase sfârşit. Dar ucrainianul avea încăsexul triumfător... O întoarse pe tânăra femeie pe burta cu brutalitate şi se tolăni din nou pe ea, pipăind între corpurile lor.

Când îi simţi glandul monstruos aşezându-se în deschizătura ei cea mai intimă, ţipătul Svetlanei fu de-a dreptul cumplit. De când îşi exercita meseria la Istanbul, niciodată nu mai întâlnise o asemenea bruta. Ea şi sora ei îşi alegeau clienţii cu grijă, majoritatea fiind turci. Nu acceptaseră propunerea lui Sevşenco decât din doua motive: mai întâi pentru căpierduseră totul la ruletă şi aveau nevoie de bani. Apoi pentru că dublaseră tariful obişnuit.

Niet! Niet!

t.

Însă Vladimir Sevşenko se ridică uşor, ţinându-şi membru] în poziţia cea mai buna şi se lasă sâ cadă cu toată greutatea vertical. Sfincterul Svetlanei rezistă o fracţiune de secundă, apoi sexul pătrunse tot dintr-o dată. Femeia leşină din cauza durerii. Sângele care începea sâ picure nu-l împiedică pe ucrainian s-o violeze mârâind de satisfacţie.

Mariana, plângând, se uită în jurul ei cuprinsă de panică. Gemenele nu mai fuserâ niciodată într-o astfel de situaţie. Se gândi sâ cheme poliţia, apoi rehunţâ. Ar fi venit prea târziu...

Deodată zări o sticlă goală de raki. Vladimir Sevşenko gâfâia călare pe sora ei, împingându-şi membrul din toate puterile. Ucrainianul îi arunca Marianei o privire plină de răutate.

Acum vine şi rândul tău, porumbiţo. Pregâteşte-ţi curu'...

Mariana îl lovi cu toata puterea în tâmpla. Sticla se sparse cu zgomot. Vladimir Sevşenko scoase un răcnet şi căzu într-o parte, cu tâmpla spartă, ieşind din victima lui. Svetlana gâsi forţa sâ se târască pe mocheta pânâ în sala de baie unde se prăbuşi pe pardoseala.

Ucrainianul se scutura. Se ridică, întâi pe jumătate, apoi - complet. Avea trăsăturile crispate de furie.

O sâ te sugrum, idioato! zise el cu un glas şuierător.

Fâcu un pas înainte şi-şi aminti brusc de motivul pentru care se afla la Istanbul. Nu-şi putea permite anumite lucruri...

Traversa încăperea fârâ sâ se îmbrace şi deschise uşa. Mariana crezu căpleca în pielea goală^ Dar ucrainianul se opri în prag şi strigă:

Djokar! Abbi!

Cecenii săriră din maşina parcată în faţâ. Vladimir Sevşenko îi lâsâ sâ intre, orbit de sânge, şi le-o arâtâ pe Mariana care stătea goală în mijlocul încăperii.

– Distraţi-vâ cu putoarea asta! Alături mai e una. Ajunse pâna în sala de baie clătinându-se, dădu la o parte cu piciorul corpul Svetlanei şi intră sub duş.

Djokar şi Abbi râdeau ca nişte copii. Goi de la brâu până la picioare, erau grozav de excitaţi în faţa acelor femele splendide. Djokar, un roşcovan pâros ca o maimuţă, o ţintuise imediat pe Marina pe podea. O pătrunse cu tot sexul şi juisă aproape

imedat. După aceea îi luase locul Abbi. Apoi urmase iar Djokar. Nişte turbaţi care nu se gândeau decât să le violeze pe acele femele oferite de stăpânul lor. Ii frământau cu atâta brutalitate sânii încât Mariana crezu căo să i-i smulgă. Apoi, ca doua animale, se aruncară asupra Svetlanei, care zâcea nemişcată cu ochii daţi peste cap. O explorară, înfigându-şi degetele groase în anusul plin de sânge, în sex şi trăgând-o de păr.

Djokar avea un sex enorm. O arunca pe Svetlana pe un taburet de catifea şi, în timp ce Abbi încerca să-i vâre sexul în gură, el o sodomizâ, făcând-o să leşine încăo dată de durere...

În momentul acela Vladimir Sevşenko ieşi din sala de baie, cu sexul încăridicat, tamponându-şi cu un prosop tâmpla însângerată. Se apropie de Mariana şi o apucă de păr.

– Tu, putoareo, ai să plăteşti pentru ce-ai făcut.

Mută de groaza, femeia nu răspunse.

Vladimir îi trase o palmă şi o aruncă pe podea, apoi se lâsâ peste ea. Urmâ acelaşi tratament pe care i-l aplicase Svetlanei. Femeia urlă simţind sexul monstruos pătrunzân- d-o cu brutalitate. Ucrainianul era mai excitat, aşa căsupliciul dura mai puţin... Cecenii se învârteau în jurul patronului lor, ţinându-şi sexele în mâna, cu un aer răutăcios, aşteptân- du-şi rândul.

Deodată, Vladimir Sevşenko eliberă un val de sperma cu un răcnet de animal şi se ridica în picioare.

Terminaţi-o! zise el.

Cecenii nu aşteptară sâ li se spună de douâ ori. Mariana fu violatâ de amândoi. Ultimul o lâsâ livida şi plina de sânge ca pe sora ei.

Vladimir Sevşenko reuşise între timp sâ se îmbrace. Cecenii, care nu-şi scoseseră cămaşa şi cravata, se grăbiră să facă la fel. Ucrainianul se proţăpi în faţa Marianei.

Mă cheamă Vladimir Sevşenko, zise el cu o voce aspra şi groasă. Nici o putoare nu m-a lovit vreodată. Ai noroc, altfel ar fi trebuit să-ţi smulg sânii şi sa-ţi scot maţele. Voi veni aici de fiecare data când o sa am poftă. Şi n-am să-ţi dau nici măcar o copeică. Iar dacă vei anunţa poliţia, îi voi trimite pe Djokar şi pe Abbi sa se ocupe de tine. Şi te vor găsi.

Ucrainianul le arată cu capul uşa celor doi ceceni şi ieşi ultimul. Rana de la tâmpla începu sa-l ardă din cauza ploii. Era totuşi mulţumit de felul în care îşi petrecuse seara. De multă vreme nu se mai distrase atât de bine.

CAPITOLUL XIX

Svetlana îi dicta adresa: cartierul Bebek, sahil Yoiu Sokak, nr. 26. Apoi închise imediat, fara sa-i lase timp lui James sa pună vreo întrebare. James consulta harta. Cartierul respectiv se afla mai sus pe malul Bosforului, la trei-patru kilometri de acolo.

Ce însemna aceasta propunere ciudată? încerca sâ-l tragă pe sfoara? Sau era o capcană întinsă de Vladimir Sevşenko?

Acum douâ zile, Svetlana îl trimisese la plimbare. De ce sâ se fi răzgândit?

John Brown se întorcea de la Ankara abia în cursul serii. James nu voia sa-l angreneze pe Zeynel

Sokik în această acţiune. Elko Krisantem nu-şi putea părăsi postul, singura pistă valabilă până în acel moment. Trebuia sâ se ducăsingur. Luâ din seiful camerei douâ sute de bancnote de o sută de dolari, le puse într-un plic maroniu şi puse plicul în buzunarul interior al hainei. Nu era un pachet prea gros. Apoi îşi verifica arma, mai lua încăzece cartuşe şi puse revolverul la centură.

Totuşi, înainte de a pleca, îl sunâ pe Zeynel Sokik şi avu norocul sâ-l găsească.

Mă duc la o întâlnire ciudata, îl preveni el. Dacă nu te sun peste o orâ, poţi veni să vezi daca mai sunt în stare buna?

Îi dictâ adresa turcului care nu puse nici o întrebare şi îl asigura că nici Robocop nu ar rezista în faţa oamenilor sâi.

James plecăliniştit. Afarâ câdea aceeaşi ploaie măruntă. La adresa respectiva era o yal, o căsuţă din lemn cu ferestrele spre Bosfor. Intarea se afla în partea de jos a străzii. James coborî o scarâ de lemn şi sunâ la „1". O voce de femeie întreba în englezâ la interfon:

Cine e?

James Scott.

Uşa se deschise automat. Parcurse câţiva metri de culoar şi se pomeni în faţa Marianei. Femeia arăta palida la faţâ şi avea o privire sâlbaticâ. Era înfăşurată într-un soi de caftan verde şi încălţata cu papuci de casă.

Gazda îl instala pe James pe o micăsofa, cu faţa spre Bosfor, aflat cu zece metri mai jos, şi nu pierdu timpul.

Îl cauţi pe un anume Vladimir Sevşenko? zise ea în ruseşte.

Da.

Ştiu unde se află. Îţi spun dacă îmi dai douăzeci de mii de dolari.

Informaţia nu merita atâţia bani, obiecta el.

James se întreba ce anume le făcuse pe gemene sâ se râz-gândeascâ. Se gândea la o cursă.

Mariana se uita la el cu râcealâ.

Alaltăieri erai gata sâ dai cinci mii de dolari. Mâine o să-ţi cer treizeci de mii...

Ochii albaştri aveau acea expresie dura şi îndepărtată pe care o avea totdeauna când juca la ruleta.

Credeam câ-ţi vinzi numai trupul, remarca James. De ce te-ai răzgândit?

Asta e treaba mea, zise tăios tânăra femeie. Dacă eşti de acord, îmi dai banii. Dacă nu, pleci.

Mariana era deja în picioare. James îşi zise câ, în fond, nu era vorba de dolarii contabilizaţi cu atâta grijă de funcţionarii CIA.

De acord, zise el.

Ea îşi întinse mâna cu palma deschisă.

Banii.

El scoase teancul de bancnote de o suta de dolari şi îl puse pe măsuţa joasă.

Mariana se grăbi sâ-i numere. Apoi se ridică, trecu în altă camera şi se întoarse cu mâinile goale. Privirea ei lucea de ură.

Vladimir Sevşenko locuieşte la hotelul Ciragan, apartamentul 246, îl anunţa ea.

Şi totuşi nu l-am vâzut niciodată! se miră James.

Nu iese niciodată prin hol, preciza ea. Foloseşte totdeauna culoarul care leagă hotelul în care te afli cu vechiul palat în care se află cazinoul. Şi nu iese prea mult din hotel. Numai seara.

Ce face?

Ea dâdu din umeri.

Nu-mi pasâ. Ştiu căva pleca peste patru zile...

O sâ mai dai ochii cu el? întrebă el.

James crezu că femeia 0 sâ-l scuipe în faţâ.

:- Dacâ-mi aduci coaiele acestui porc, zise ea cu calm, vei putea sâ te culci cu mine pe gratis pânâ la sfârşitul zilelor.

John Brown, cu faţa grava, asculta relatarea lui James, trăgând din ţigara. Americanul părea preocupat. Il sunase pe James pe la cinci, cerându-i sa treacă pe la el. Dupa ce James termina tot ce avea de spus, americanul strivi ţigara în scrumieră aproape cu furie şi zise cu o voce lipsită de convingere:

Ai făcut o treaba formidabila! Numai căeu am veşti proaste...

Ce veşti?

La Ankara am vorbit despre această afacere cu directorul sectorului. Am dialogat cu cei de la Washington de mai multe ori. Acolo au un sistem de comunicaţii protejat mai performant decât al nostru.

Şi? întrebă James nerăbdător.

Nu putem intercepta nava Glaskov...

James crezu că nu auzise bine. Ghemuit în fotoliu, cu privirea în jos, omul de la CIA părea teribil de stingherit.

, - Şi de Ce, mâ rog?

Sharp Guard este, teoretic, sub jurisdicţia NATO, îi explică John Brown. În realitate însă Casa Albă hotărăşte totul. Zona este prea sensibilă din punct de vedere politic. Aşa că, prin instrucţiuni confidenţiale trimise celor care răspund de operaţiune, Washington-ul a impus restricţii permanente controlării unor nave suspecte.

Ce restricţii? întreba James care începea să fiarba de furie.

Nici o navă care navighează sub pavilionul unui stat care a pus trupe la dispoziţia FORPRONU nu poate fi controlat. Poate fi doar întrebat politicos prin radio despre natura încărcăturii. Căpitanul navei Glaskov va da un răspuns liniştitor, de genul material agricol sau grâu.

E o chestie de-a dreptul smintita! zise James stupefiat.

Casa Alba nu vrea complicaţii diplomatice, zise omul de la CIA suspinând.

Uluit, James vru să insiste.

Vrei să spui că aceasta navă plină cu arme grele, cu tancuri 72, elicoptere, mortiere, artilerie, rachete sol-sol şi nu ştiu mai câte, va putea străbate liniştită Adriatica?

Mi-e teamă căda! mărturisi John Brown. În mod clandestin, putem să facem ce dorim. Dar nimic oficial, ca sa nu-i supărăm pe noii şi vechii noştri aliaţi.

James nu-l mai asculta. Din Slovenia până la Istanbul, câteva persoane îşi dăduseră viaţa pentru ca aceasta încărcătură să nu ajungă la destinaţie. Chiar şi el scăpase ca prin urechile acului de moarte. Totul pentru nimic.

Dându-şi seama căe scârbit, John Brown precizâ:

Trebuie sâ menajam Ucraina. Mai au încămulte focoase nucleare. Nu trebuie sâ cadă în mâini rele. E o adevărată nebunie să te iei de o navă cu drapel ucrainian. Foarte nepotrivit din punct de vedere politic.

James simţise de multe ori nevoia sâ abandoneze CIA, dar niciodată mai mult ca în momentul acela.

Mii de oameni îşi vor gâsi moartea din cauza acelui cargou cu arme. Civili. Şi războiul tot n-ar fi fost câştigat de bosniaci.

John Brown se ridica în picioare.

Haide, te invit la cina. Mâneam un peşte gustos fript într-un lokenta 18 şi te mai înseninezi. Încăo dată ai făcut o • treaba bunâ. Zadarnic, din păcate. Şi l-am mai pierdut şi pe Boris Nicolaievici... Cincisprezece ani de investiţii... Haide sâ mergem.

În ascensor, James insista:

Sâ organizăm o operaţiune acoperită. Nu cred căe chiar atât de greu sâ lipeşti o încărcătură explozivă de coca unui rablament de vas. Sâ explodeze în larg.

John Brown îl privi ironic.

Pâi ne întoarcem la cazul dinainte. E vorba de o navâ ucrainiană. Niciodată nu vom primi aprobare de la Langley.

Dar acest Sevşenko este un mafiot, guvernul ucrainian nu-l poate proteja, se încăpăţâna James.

John Brown urcă la volanul maşinii.

---

18 Mic restaurant tipic (n.a.).

Crezi că uzinele de armament din Crimeea exportă acest material fără aprobarea guvernului de la Kiev? Eşti naiv. În Rusia, ca şi în Ucraina, nu mai sunt decât mafioţi. Chiar daca nu sunt în mod oficial la putere, tot ei trag sforile. O parte din dolarii proveniţi din această vânzare trebuie sâ ajungă în buzunarele membrilor guvernului ucrainian. Asta mâ scârbeşte la fel de mult ca pe tine! Până la urmâ, turcii sunt mai curaţi. Am cumpărat o casa în sud, lângă Antalya, şi acolo am sâ mâ retrag la sfârşitul carierei.

*

Ns. *

James simţea căi se învârteşte capul. În ajun trăsese de necaz o bâutâ cu John Brown.

Privea Bosforul peste care câdea aceeaşi ploaie fina. În mai puţin de trei zile, nava Glaskov va trece prin faţa ferestrelor sale, va arunca apoi ancora în Marea Marmara, bosniacii vor plâti, dupâ ce vor fi verificat încărcătura, şi îşi va continua linişita drumul spre Adriatica... Protejata de acordurile secrete ale Casei Albe.

Din păcate, nu era prima data când mâna dreaptă a Domnului nu ştia ce face stânga...

Acum nu mai avea altceva de făcut decât sa se reîntoarcă la Bizen şi sa se consoleze. Lumea înnebunise. Probabil ca

Vladimir Sevşenko râdea mulţumit.

*

* *

Soneria de la intrare întrerupse bruc gândurile sumbre ale lui James. Lasa bagajele şi se duse sa deschidă crezând ca e camerista.

James văzu două siluete în penumbra culoarului.

Putem intra? întreba vocea melodioasă a uneia dintre gemene.

Surprins, James le făcu loc să intre. Cele două femei îşi scoaseră impermeabilele, apărând în pulover fără guler şi blugi. Amândouă purtau ochelari negri. Svetlana se apropie de James. Acum o recunoştea după voce.

Pentru căai fost drăguţ cu noi, am venit să-ţi facem o surpriză, îi spuse ea.

Cu un gest scurt, tânăra femeie desfăcu cordonul halatului purtat de James. Mariana, prin spate, i-l trase de pe umeri, lăsându-l gol-puşcă. Apoi Svetlana îl luă de mână, îl duse până la pat şi îl făcu să se lungească. Era o scenă foarte suprarealistă; ai fi zis căsunt nişte infirmiere...

James îşi zise căva avea o ultimă compensaţie înainte de a părăsi Istanbulul. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu două gemene...

Svetlana se apleca peste el şi îi atinse uşor gura cu buzele. x - Acum, nici o mişcare, ticălosule! zise ea cu o voce blânda.

James tresări din cauza lamei care se sprijini pe gâtul lui. Tânăra femeie ţinea în mână un brici. În acelaşi timp simţi degetele lungi ale celeilalte gemene punând stăpânire pe virilitatea lui şi acelaşi contact metalic oribil la baza sexului.

Vladimir Sevşenko deturnase gemenele! Din păcate era prea târziu pentru lamentări. La cea mai mică mişcare se alegea şi castrat şi cu gâtul tăiat.

Nu avut timp să-şi pună întrebări. Svetlana îi murmură la ureche.

Fii foarte cuminte. Nici nu-ţi închipui cât de mult doresc să-ţi văd sângele ţâşnind. Ca la un porc.

Bine, dar ce...

Dolarii! exclamă Mariana. Nu ştiai căsunt falşi? Toţi! Era gata sâ ne bage la zdup.

– Falşi?

James era atât de surprins încât vru sâ se ridice şi lama briciului îi muşcă din carne. Un firişor de sânge începu să-ise scurgă de la gât. Creierul îi funcţiona cu repeziciune, încercând să înţeleagă. Abia daca o auzi pe Svetlana amenințându-l:

Am venit aici ca să ne plăteşti cu dolari adevăraţi. Dacănu, îţi tăiem coaiele.

Dolari falşi!

Iatâ de ce fusese asasinat Dieter Weizman! Fost falsificator, austiacul îşi dăduse seama căbanii primiţi de la Aii Al Mahadi erau contrafăcuţi. Se plânsese acestuia şi sudanezul o trimisese pe Soraya Tadjeh ca vestea să nu se afle. Ucigaşa lucra pentru guvernul iranian, deci asta era dovada căbancnotele false proveneau din Iran.

Ai auzit? întreba Svetlana. Ne grâbim.

Pot să telefonez? întreba James.

Formăm noi numărul. Dar dacă zici un cuvânt în plus...

James le spuse numărul direct al lui John Brown.

Telefonul sunâ de patru ori, de cinci ori... În sfârşit, omul de la CIA ridică receptorul.

John?

Plecam. Ce s-a întâmplat?

Am nevoie de douăzeci de mii de dolari în bancnote, imediat. Mi-i aduci la hotel. Îţi voi explica totul.

Urma o tăcere apăsătoare, insuportabila.

OK, voi fi la tine peste o ora, zise americanul.

Svetlana îi şopti:

Spune-i să te sune de jos. Sâ nu urce. O sâ cobor eu.

*

* *

Soneria telefonului îl fâcu pe James sâ tresară. Trecuseră cincizeci şi şapte de minute fara ca situaţia sa sufere vreo schimbare.

Sunt jos, anunţă John Brown. Am banii.

Totul e în regula, zise James ameninţat de cele douâ brice. Va coborî o femeie blondă. Cu pulover negru şi pantaloni. Îi dai ei.

OK.

Svetlana apăsă puţin pe lama briciului.

Mariana se va duce să schimbe banii la bancă. Daca va fi vreo problemă...

N-o sâ fie, zise James.

Altâ aşteptare. Până la întoarcerea ucrainiencei care luase cu ea cheia ca sâ nu fie nevoie sâ-şi deranjeze sora. Mariana, cu ochii strălucitori, agită un teanc mare de bancnote de cinci sute de mii de livre turceşti.

Sunt buni! Haraşo!

Briciul se îndepărtă de la gâtul lui James. Fârâ sase mai ocupe de el, cele doua ucrainience îşi luară impermeabilele şi ieşiră trântind uşa în urma lor. Fârâ sâ ştie ce serviciu îi făcuseră lui James. Imediat bătu la uşa John Brown. Americanul era îngrijorat.

James îi povesti prin ce trecuse.

Ai aici pe cineva de la FBI care se pricepe la bani falşi?

Nu, e la Ankara.

Sâ vinâ cu primul avion. Dupâ aceea telefonăm la Viena.

*

* *

Viena reacţiona mult mai rapid. James, instalat în biroul lui John Brown, era la cea de a cincea cafea, când Bob March îl suna de la Viena.

Toate bancnotele din valijoara-diplomat sunt false! îl anunţa el. Nişte falsuri perfecte. Imposibil de deosebit daca nu eşti specialist sau nu eşti pus în gardă.

Cum se pot diferenţia? întreba James.

Ia o bancnotă ca să-ţi pot explica, răspunse Bob March.

James desfăcu o bancnota cu efigia lui Benjamin Franklin. Bancnota pe care o avea în mâna părea perfect normală...

Priveşte linia din jurul portretului lui Benjamin Franklin, zise omul de la CIA. E înconjurat de un text scris cu litere microscopice. Datând din 1992. Tocmai ca sâ-i încurce pe falsificatori.

Îl vad, zise James. Deci bancnota este bunâ?

Nu, e falsa, ca toate celelalte. Priveşte la stânga numărul de serie: 4673987 C. Şi litera G din rotundul de deasupra. Cele douâ elemente indica data fabricaţiei. Aceasta bancnota se considera a fi fost fabricata în 1989, în momentul în care textul încănu exista! Dar restul e perfect: hârtia, culorile, imprimarea. Bânuiam de multa verme ca serviciul secret iranian fabricădolari falşi lângă Teheran. Acum avem dovada. Bancnota de o sută de dolari a devenit în Rusia moneda de referinţa a mafioţilor,

ale căror cunoştinţe tehnice sunt foarte reduse, ceea ce face din ei nişte fraieri ideali. Iranienii câştiga două lucruri dintr-o lovitură. Le fac un serviciu prietenilor lor bosniaci, fără să scoată nici un ban din buzunar, şi-şi lichidează repede stocurile.

Totuşi ceva mă intrigă, zise James. De ce Doina Udvar n-a avut nici o problemă când a schimbat dolarii falşi la Veneţia?

Cred că la Veneţia, cei care se ocupă cu schimbarea banilor, obişnuiţi cu turiştii, sunt mai puţin suspicioşi, răspunse amerianul. Aici, băncile turceşti îi considera pe toţi ruşii şi ucrainienii nişte borfaşi. Le cercetează banii cu multă grijă. Au mai fost descoperiţi dolari falşi la Istanbul.

Deocamdată nu sufla nici o vorbă despre asta, îi recomanda James.

Închise şi se întoarse spre John Brown.

Asta schimba datele problemei, nu?

Bineînţeles, recunoscu americanul. Totuşi mâ îndoiesc că voi obţine aprobarea pentru scufundarea acestui cargou... De banii ăştia falşi se va ocupa FBI-ul. Pot sa-l chem chiar azi pe specialistul nostru de la Ankara. Cu ajutorul poliţiei turce, îi vom putea intercepta pe iranieni când vor veni să plătească. În privinţa asta turcilor le face plâcere sâ ne dea o mâna de ajutor.

Având în vedere cătot nu vrei interceptarea navei Glaskov şi ţinând cont cănu am o încredere totală din cauza simpatiei lor pentru musulmanii bosniaci, mâ întreb dacânu cumva ar fi mai bine sa procedăm altfel, zise James.

Adică cum?Să recurgem la o micămanipulare care să-i facăpe iranieni să le piară cheful de a mai falsifica dolari.

CAPITOLUL XX

– Ele!

James lăsă jos binoclul. Un cargou cu o alura modesta se deplasa pe sub podul Bogaşti, care trecea peste Bosfor la un kilometru mai la nord. Avea două catarge de încărcare, un coş cu trei dungi roşii şi o suprastructură situată mult spre spate, ca un petrolier. Aşa arăta nava Glaskov care venea de la Odesa.

Vasul închiriat de „Cartelul de la Sevastopol".

James jubila.

De data asta CIA se mişcase.

De la descoperirea dolarilor falşi, John Brown era deosebit de activ şi adusese întăriri de la Ankara. O întreagă echipă supraveghea zi şi noapte intrarea în Bosfor, postata la Sariyer, la intrarea în Marea Neagră. Oamenii se schimbau din şase în şase ore şi erau echipaţi pentru noapte cu binocluri puternice cu infraroşii. Prin intermediul unei telefon mobil, echipa ţinea legătura cu John Brown şi cu James. Supraveghetorii semnalaseră în urmâ cu o jumătate de orâ apariţia navei Glaskov.

James duse din nou binoclul la ochi. Nava ajungea în dreptul hotelului sâu, deplasându-se cu aceeaşi viteză spre Marea Marmara. Nimic nu o deosebea de celelalte cargouri. La pupa lui fălfâia un drapel în două culori - galben şi albastru - steagul Ucrainei.

John Brown fluieră uşurat.

Isuse Cistoase! Nu-mi vine sâ cred!

Amândoi îşi pârâsirâ postul de observaţie şi se repeziră la ascensor. Trebuia sa verifice un lucru esenţial. Să vadâ dacă nu cumva vasul îşi continua drumul, caz în care ipoteza lui James s-ar fi dovedit căfusese greşită...

În mai puţin de douăzeci de minute ajunseră la podul Galata şi urcară pe culmea colinei Topkapi. Lângă muzeu se afla o platformă de unde se putea vedea perfect ieşirea din Bosfor şi începutul Mării Marmara.

Reperară cu uşurinţa nava ycraineană care aluneca lent printre nenumăratele feriboturi care se intersectau la intrarea în Bosfor. Apoi Glaskov luâ direcţia sud, apoi vest şi pătrunse în Marea Marmara, mergând la o distanţa de un kilometru de coastă, acolo unde se aflau toate celelalte nave ancorate în „apele internaţionale"... Încetinise şi nu se deplasa cu mai mult de trei noduri...

Dupâ el, zise James.

Urcarâ din nou în maşină şi coborârâ pe Kennedy Caddesi, mergând cu viteză moderată ca să nu ia prea mult avans. Glaskov opri peste patru minute, la aproximativ un kilometru de mal, în faţa complexului de agrement Levizug, chiar înainte de aeroportul internaţional. James şi John Brown nu se destinsera decât după ce văzură ancora navei ucrainiene coborând în Marea Marmara. Coşul nu mai scoase fum negru, începuse numărătoarea inversâ. Cu siguranţa ca nava încărcată cu arme nu va întârzia la Istanbul.

În mod normal, totul ar fi trebuit sâ se lămurească chiar în acea zi. Deja era nouâ dimineaţa. James se gândi cu emoţie la colonelul

Boris Nicolaievici. Fârâ el, n-ar fi putut afla numele cargoului.

John Brown se întoarse spre el.

Eşti sigur cănu vrei să încredinţăm problema turcilor?

Sigur, răspunse James. Sâ aşteptăm. Nu cred căva dura prea mult.

*

* *

Elko Krisantem tocmai servise pe cineva cu doua kilograme de roşii când îi zâri pe cei doi bârbaţi ieşind din blocul 20. Bărbosul, locatarul apartamentului, şi Aii Al Mahadi. Amândoi se îndreptară spre vechiul Renault 21. Elko dadu repede restul şi scoase de sub legume telefonul mobil dat de James. Se lâsâ pe vine ca sâ nu fie remarcat şi sunâ.

S-au urcat în maşinâ, anunţâ el. Se-ndreaptâ spre malul mării.

Perfect, zise James.

James era ascuns la bifurcaţia care ducea spre Atakoy. Singurul drum pe care se putea ieşi din cartier...

Dupâ câteva minute, maşina Renault pătrunse pe drumul principal şi James porni dupâ el. Maşina din faţâ mergea cu o viteza moderata. Când o vâzu virând la stânga pe Mustafa Kemal Caddesi, James fu sigur de destinaţia ei.

Într-adevâr, peste zece minute, maşina Renault se opri în faţa consulatului Iranului. Aii Al Mahadi coborî, vorbi la interfon şi poarta se deschise încet lăsând maşina să intre.

Aşteptară mai bine de o orâ până când poarta consulatului se deschise din nou. Maşina Renault parcurse traseul în sens invers. Înainte de a intra în cartier, James întrerupse filajul. Peste câteva minute sună telefonul mobil.

S-au întors, îl anunţa Elko Krisantem. Au carat şase gehţi mari de piele care păreau foarte grele...

Sa nu cumva sâ te mişti de-acolo, zise James. Dacăn-ar fi fost Elko, James n-ar fi putut beneficia de o astfel de supraveghere. El nu s-ar fi putut deghiza în negustor de legume... Ed şi Matt cu atât mai puţin.

Au sosit banii, anunţa John Brown. În curând vor lua legătura cu Sevşenko. Daca n-au şi fâcut-o deja...

Elko îi sunâ din nou.

Nikolas Tolman a ieşit chiar acum. Se duce pe jos la moschee.

Urmâreşte-l, îi ordonă James.

Elko luâ şareta şi se instalâ în strada care ducea la moscheea cu doua minarete. Sosi exact la timp ca sâ-l vadâ pe sloven intrând într-o cabină telefonică din faţa poştei, aflată lângă moschee. Convorbirea nu dura prea mult. Elko îl aşteptă sâ se îndepărteze şi-l sunâ pe James.

*

V * *

Gata, zise James. Nu mai e timp de pierdut. Pentru orice eventualitate, Ilnur Demir, trâsese maşina în parcare şi supravheghea ieşirea hotelului Ciragan. Vladimir Sevşenko nu trebuia scăpat din ochi.

James ardea de nerăbdare să ajunga mai repede la hotel. Ilnur Demir îi fâcu un semn cu mâna de la volanul maşinii.

E tot aici, îi anunţâ el.

Mergem, zise James. Vino cu mine. Vei râmâne pe culoar.

Traserâ maşina lângă Mercedesul 600 închiriat de

Vladimir Sevşenko şi pătrunseră în vechiul palat, ajungând în hol pe culoarul împodobit cu colonade de piatra demne de Acropole. Ajunseră în faţa uşii 236 şi James îi zise lui Ilnur Demir:

Intru singur. Dacă auzi împuşcături, încearcă să-mi vii în ajutor.

James trebui sâ apese prelung de trei ori până când uşa se deschise.

Unul dintre ceceni, în cămaşă, se uită la el cu un aer suspicios.

Trebuie sâ vorbesc cu Vladimir Sevşenko, îi spuse el vorbindu-i ruseşte... Imediat.

„Gorila" nu se mişcâ. James repeta cererea. Cecenul bloca intrarea. Masa aceea de carne era de temut chiar şi fârâ arma. Continuând sâ zâmbească, James scoase revolverul de la centura şi sprijini ţeava de fruntea cecenului.

Cu piedica trasâ.

Cecenul se retrase sub presiunea armei, James intrâ şi închise uşa cu piciorul.

„Gorila" se opri, uitându-se chiorâş la ţeava armei. Era mai mult uimit decât înspăimântat. James înţelese căaceasta stare de buimaceala nu va dura mult.

Striga din toate puterile:

Vladimir!

*

* *

Vladimir Sevşenko tocmai se bărbierea, gol până la brâu, în sala de baie. Cu faţa plina de spumâ, ucrainianul deschise uşa şi se pomeni nas în nas cu James care îi amenința garda de corp. James îi zâmbi cu răceală.

Gospodine Sevşenko, n-am venit sa te omor, ci ca sa te avertizez de un lucru grav. Dupâ ce vei afla despre ce e vorba, o sâ-mi mulţumeşti... În ochii mici şi şireţi ai ucrainianului se putu citi rând pe rând stupefacţia totala, apoi furia, apoi o vaga îngri jorare. II recunoscu brusc pe James şi mormăi:

Tu eşti câcânarul de american! O sâ-ţi rup oasele.

James nu se lâsâ impresionat.

Am venit să stăm de vorbă, repetă el. Daca faci un pas înainte, îi zbor creierii iar următorul glonţ te va nimeri pe tine. Spune-i doar sâ se tragă înapoi. Vom sta jos şi o să- ţi spun pentru ce mă aflu aici.

James văzu muşchii traficantului încordându-se şi adăugă imediat:

Glaskov tocmai a aruncat ancora. Au fost sâ ia banii. Nu ai timp de pierdut.

De data asta ucrainianul reacţionâ. II calmâ pe cecen cu o interjecţie scurtă, şi acesta sâ trase înapoi ca un animal în faţa dresorului. Sevşenko rămase cu torsul gol şi se lâsâ sâ cada pe o canapea.

Dacăai venit cu tâmpenii, mormăi el, sâ ştii căvei ieşi de-aici pe fereastră, în mai multe bucăţi. Dâ-i drumul!

James îşi puse cu calm revolverul pe masâ. Apoi scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari - vreo treizeci - apoi o bricheta. Aprinse bricheta şi plimba bancnotele deasupra flâcârii lungi. Banii luarâ imediat foc şi în curând se transformară într-o grâmajoară de cenuşâ. James închise bricheta şi înfruntă privirea stupefiata a lui Vladimir Sevşenko. Ucrainianul se uita cu fruntea încruntată la grămăjoara de cenuşâ.

Ce mai e şi...

Cunoşti mulţi inşi care ard bancnote de o sută de dolari? întrebă James.

Niet!

Ştii de ce i-am ars? Pentru cănu fac doi bani! Sunt falşi. Ca toţi cei pe care îi vei primi de la amicii tai Nikolas Tolman şi Aii Al Mahadi! Fabricaţi de-guvernul iranian...

Vladimir Sevşenko se uita când la grămăjoara de cenuşă, când la James. Neîncrezător şi tulburat totodată. Dâdu din umeri.

Prostii! O sâ te omor.

Dieter Weizman a descoperit căbancnotele înmânate de Al Mahadi erau false, continua James. Al Mahadi a pus sâ fie executat ca sâ nu vorbească. Weizman se pricepea, plasase mulţi bani falşi în viaţa lui. Al Mahadi se pregăteşte sâ te escrocheze.

i

Tăcerea din cameră nu mai era întreruptă decât de sirena unei nave care trecea Bosforul. Cu capul tras între umeri, Vladimir Sevşenko încerca sâ-şi punâ neuronii la treaba... Deodată tresări.

Pizdi!19

19 Prostii (n.a.).

James îi adresă un zâmbet în stare sâ congeleze o banchiză.

Vladimir Ilici, ce vor face comanditarii tai din cartel când ai sâ te întorci la ei cu dolari falşi? Te vor ucide. Am auzit căcei care furâ sunt arşi cu aparatul de sudură... Adevărat?

Privirea ucrainianului se întuneca. James marcase un punct. Se grăbi sâ conchidă:

Dacănu mâ crezi, e foarte simplu. Râmân aici pânâ când vei intra în posesia banilor. Verifici ce ţi-am spus şi te întorci. Dupâ aceea vom vorbi serios.

Urmâ o tăcere insuportabilă. Vladimir Sevşenko respira greoi, cu privirea în gol. În cele din uniră, ridică capul.

Haraşo! Dacăai minţit, o sâ-ţi smulg capul cu mâinile mele.

*

* *

Mercedesul 600 se afla acolo de un sfert de orâ, când un Fiat Tempra albastru intră în parcarea hotelului Holiday Inn, situat pe marginea aleii Kennedy, la Atakoy, chiar pe malul mării. Complexul de agrement Levizuk adăpostea vase de pescuit şi la o zvârlitură de băţ se aflau câteva vedete de plăcere.

Maşina albastra opri lângă Mercedesul 600 şi din el coborî Nikolas Tolman, care venise singur. Slovenul urcă în Mercedes alături de ucrainian.

Îşi strânseră mâna şi Vladimir Sevşenko întreba imediat:

Ai banii?

Sunt în maşinâ. Şi Glaskov?

Vladimir Sevşenko întinse braţul în direcţia Marii Marmara.

Acolo, la stânga acelui petrolier mare. Toate armele sunt la bord. Când am banii, mergem sâ verificam. De ce n-au venit şi prietenii tâi?

N-au vrut sâ rişte sâ asiste la transferul banilor, îi explica Nikolas Tolman.

Adevârul era ca Tolman nu voia ca ei sâ ştie la cât se ridica comisionul lui. Coborî, deschise portbagajul maşinii albastre şi începu sâ care genţile de piele. În fiecare se aflau douăsprezece milioane de dolari.

Nikolas Tolman duse cinci în Mercedes, lâsând-o pe ultima în portabagajul maşinii albastre. Avea mâinile transpirate! Pâna la sfârşitul zilei va depune banii într-o bancă unde avea cunoştinţe şi unde nu i se va pune nici o întrebare, într-un cont propriu.

Aşezat pe bancheta din spate a Mercedesului, Vladimir Sevşenko deschisese una din genţile de piele şi se juca cu teancurile de bancnote de o sută de dolari nou-nouţe.

Ucrainianul, închise geanta şi ridica ochii spre Nikolas Tolman.

Haraşo. Mă duc sâ pun banii la adăpost. Ne reîntâlnim aici peste trei ore. Prietenii tai pot veni împreuna cu tine sâ inspecteze armele. Ai fâcut rost de barcâ?

Au ei grijă de asta. Iar tu să nu te prosteşti... Ne vedem aici peste trei ore. Asta înseamnă la două? OK?

OK. Niet problem.

Ii zise lui Djokar care se afla la volan sa demareze, ieşi din parcare şi se îndrepta spre

cartierul Beyazit. Tolman aşteptă câteva minute, apoi o luă pe acelaşi drum, cu mâinile transpirate. În toata cariera lui de negustor de moarte subită, Tolman nu mai fusese niciodată posesorul unei sume atât de importante!

*

* *

Genţile de piele erau înşirate pe podea. Deschise. Vladimir Sevşenko scotocea prin ele şi smulgea câte o bancnotă din teancuri diferite, la întâmplare. După ce avu o sută, se ridicăşi îi zise lui James:

Eşti sigur de ce spui?

Sigur.

Haraşo. O să vedem.

Sună la recepţie şi ceru să i se trimită un om. Când angajatul hotelului sosi, ucrainianul îi întinse bancnotele puse într-un plic.

Aş vrea să verifici la bancă dacă aceste bancnote sunt bune, zise el. Nu prea am încredere în persoana care mi le-a dat.

Client important al cazinoului, ocupând un apartament de douăzeci de milioane de lire pe zi, Vladimir Sevşenko se bucura de stima conducerii hotelului.

Mâ voi ocupa imediat, Vladimir Bey, îl asigură angajatul hotelului.

După plecarea turcului, ucrainianul aprinse un trabuc şi se aşezâ într-un fotoliu fără să scoată o vorbă. Prin mintea lui James trecu un gând cumplit. Şi dacăiranienii, după duşul rece tras de Weizman, folosiseră de data asta bancnote bune?

Dacăse înşelase, Vladimir Sevşenko ar fi fost necruţător. Cecenii nu-l scăpau din ochi, gata să-l masacreze la cel mai mic semn al stăpânului lor.

*

* *

Expresia de pe faţa omului de la hotel îi indică lui James căîi fusese frică degeaba. Turcul părea cătocmai îşi îngropase întreaga familie.

Vladimir Bey, începu el, am...

Sunt falşi, ai? îi tăie vorba Vladimir.

Celălalt înghiţi în sec.

Adică banca crede că... Da. Nici măcar n-au mai vrut să mi-i dea înapoi.

Vladimir Sevşenko izbucni într-un râs zgomotos, se ridica şi îl bătu pe turc pe umăr, plin de jovialitate.

Haraşo! Haraşo! Nu-ţi fie frică, am destui bani cu care să vă plătesc.

Il împinse afară şi se întoarse spre James cu privirea aprinsa de ură. Acesta îi explica:

De multa vreme îi bănuim pe iranieni căfac dolari falşi, dar niciodată nu i-am putut prinde în flagrant delict.

Ucrainianul, cu gândul în altă parte, nu părea căaude ce-i spunea. Se scutura, schiţa un zâmbet crispat şi zise:

Dacă ai nevoie vreodată de arme pentru prieteni tăi, mă suni la Odesa. Ţine.

Puse în mâna lui James o carte de vizită şi îl împinse spre uşă.

James era în al nouălea cer. Îşi îndeplinise misiunea! Era puţin probabil ca ucrainienii să le facă bosniacilor cadou toate acele arme. Se întrebă ce va

face Sevşenco cu milioanele lui de dolari falşi. Acum nu mai avea decât sâ supravegheze ultimul stadiu al operaţiunii.

*

* *

Vladimir Sevşenko se juca distrat cu un teanc de bancnote false de o sută de dolari. Îşi turnâ o porţie zdravănă de votcă şi trase spre el telefonul. Ceea ce urma sâ facănu era deloc vesel. Îi anunţa pe nişte oameni care ardeau cu aparatul de sudura un hoţ pentru zece mii de ruble ca fusese gata să fie escrocat cu şaizeci de milioane de dolari. În principiu, el era răspunzător... Or, în aceasta organizaţie, singura formă de concediere era un glonţ în cap.

Forma încet numărul de la Odesa, rugându-se cerului sa nu răspundă nimeni. Ii răspunse tocmai cel interesat care aştepta o veste bună.

Vladimir Sevşenko povesti totul, fără să omită nici un detaliu. De la început. Inclusiv implicarea celor de la CIA. Interlocutorul său, un fost general KGB transformat în om de afaceri, îl asculta fârâ sâ-l întrerupă. Ceea ce nu însemna nimic. Apoi, fârâ sâ ridice glasul, îi dâdu instrucţiuni. Sevşenko îi răspundea monosilabic.

Da, da-Haraşo. Niet. Haraşo.

Când închise, ucrainianul avu impresia că îmbătrânise cu zece ani.

Djokar, du genţile înapoi în maşina. Ne întoarcem acolo.

*

* *

Maşina Renault 21 era oprita chiar la intrarea în Holiday Inn. La volan se afla Nami Okdu iar alături de el stătea Aii Al Mahadi. Nikolas Tolman se instalase pe bancheta din spate. Mercedesul 600 se opri fârâ zgomot alaturi de ei, unul dintre geamuri se lâsâ în jos şi se auzi vocea joviala a lui Vladimir Sevşenko:

Sunteţi pregătiţi de plimbare?

Când îl vâzu pe ucrainian, Nikolas Tolman se simţi uşurat de o mare greutate. Al Mahadi nu-l impresiona prea tare, dar Okdu îl speria de-a binelea. Ştia ca tipul luase parte la mai multe operaţiuni sângeroase. Slovenul răspunse vesel:

Vii după noi pâna la baza de agrement. Vedeta ne aşteaptă.

După cinci minute, toţi şase se îmbarcau la bordul unei ambarcaţiuni destul de jalnice, condusă de un turc ursuz. În zece minute ajunseră la Glaskov. Scara era deja lâsatâ şi urcară cu toţii la bord, ducând cu ei genţile de piele. Nava statea nemişcata de parca ar fi fost pe uscat.

Unde sunt armele? întreba Aii Al Mahadi văzând panourile buncărului încuiate.

Nu te ambala! zise Vladimir Sevşenko. Avem tot timpul.

Aii Al Mahadi se întoarse spre Nikolas Tolman.

De ce i-ai dat banii înainte? Nu-mi place deloc asta.

Fu prea mult pentru Vladimir Sevşenko. Fâcu un pas spre sudanez şi-l lovi cu pumnul în nas rupându-i cartilagiul. Il ridica în picioare cu mâna stânga şi lovi în el până când îşi pierdu forma omenească.

Djokar şi Abbi se aruncaseră asupra lui Nikolas Tolman şi Nami Okdu pe care îi imobilizaseră fara greutate.

După ce sfârşi cu Aii Al Mahadi, ucrainianul îl lasă în părăsire ca pe un sac vechi şi se întoarse spre Nikolas Tolman, care privea scena stupefiat şi îngrozii.

Vladimir, ce te-a apucat? striga slovenul.

Ucrainianul se repezi la el ca un bizon pornind la atac şi-l apucă de guler, smulgându-i din mâinile lui Djokar.

M-a apucat ca prietenii tăi iranieni şi cu tine aţi vrut să-mi trageţi ţeapă. Dolarii ăştia sunt dolari falşi.

Nikolas Tolman-fu gata sâ se sufoce.

Falşi! Nu, imposibil, îţi jur.

Ştiai asta, zise Sevşenko apasat. Şi-am sâ te fac sâ spui adevărul.

Nikolas Tolman intrâ în panica. Sub amenințarea flâcârii aparatului de sudurâ mărturiseai orice. Profitând câera liber, o luâ la fuga pe pasarela, coborî ca un nebun şi sâri în vedetă, strigând pilotului:

Repede! S-o ştergem.

Vladimir Sevşenko se uită după ei cum se îndepârteaza de nava. Pânâ la urmă nu era râu. Nikolas Tolman va putea sâ povestească toată întâmplarea.

*

* *

S-ar zice că ridica ancora!

– - Ciudat, zise John Brown. Au lâsat o barca la apâ.

Poate că Sevşenko se va întoarce pe mal, presupuse James.

Mercedesul 600 se mai afla şi acum în parcarea de la Holiday Inn.

De o oră se făcuse noapte dar, de la baza de agrement, binoclul cu infraroşii le permitea să distingă toate detaliile cargoului ucrainian. James, Krisantem şi John Brown observau cele mai mici amănunte. Agentul de la FBI, care spera să recupereze dolarii falşi, aştepta într-o altă maşină.

Ce naiba fac? mormâi americanul. S-ar zice că-şi lasă în părăsire barca! Gata, ridică ancora.

Barca se afla la pupă, legată cu o frânghie de bastingaj. De pe mal nu se putea vedea dacăe goala sau nu.

Deodată, în partea din spate a cargoului apâru un om ţinând în mână o torţâ mare de râşinâ aprinsă. Individul avea statura lui Vladimir Sevşenko. Tipul se aplecă şi aruncă cu precizie torţa în barca legata încăde vas. Imediat ţâşni o flacără enormă de culoare portocalie, atingând uşor tabla cargoului care începu să se îndepărteze. Omul care aruncase torţa desfâcu în mare grabă frânghia şi o aruncă peste bord, lăsând barca în deriva.

De la baza de agrement se putură auzi urletele oribile ale celor din barcă.

Himmel! I-a lăsat pe Al Mahadi şi pe Okdu în barcă.

Şi acum ard de vii.

În cinci minute gâsirâ o ambarcaţiune cu motor şi extinctoare. Barca ardea cu flâcâri mari luminând siluetele navelor ancorate în apropiere. Probabil ca fuseseră vărsate câteva canistre cu benzina. Când

ajunseră în apropiere, avură nevoie de trei extinctoare ca să stingă focul. Barca nu mai era decât o epavă înnegrită. Refletoarele lor luminară două siluete ghemuite, carbonizate în mijlocul unei grămezi de hârtii arse...

Vântul aduse spre ei câteva bancnote de o sută de dolari pe jumătate arse. Aerul în jur mirosea puternic a benzina şi a carne arsâ.

Isuse Cristoase! murmura John Brown. I-a prăjit ca pe oi.

Din cele două victime nu mai rămăseseră decât oase calcinate, imposibil de recunoscut. Arseserâ pe un pat de dolari falşi. James ridica capul. Galskov dispăruse în noapte.

L-am văzut îndreptându-se spre Bosfor, zise John Brown.

Haide să ne convingem, îi ceru James.

Vedeta lor o porni spre intrarea în Bosfor. Instalat în partea din faţâ, James scruta întunericul.cu binoclul cu infraroşii.

În dreptul podului Fatih Sultan Mehmet, James exclamă:

Iată-l!

Se apropiara deplasându-se în siajul navei ucrainiene. Acesta trecea prin Bosfor îndreptându-se spre Marea Neagră, cu o viteza de şase-noua noduri. Se ţinură după ea. Când ajunseră la Rumeligeneri, punctul extrem al Bosforului, James ceru pilotului sâ oprească. Privi în urma navei ucrainiene, care se îndepărta de ei navigând în Marea Neagra, pâna când dispărură luminile de poziţie. Se întorcea la Odesa, portul de origine, cu încărcătura lui de arme.

– Amin! zise John Brown cu glas scăzut.

James nu avea de unde să ştie dacă era sfârşitul unei rugăciuni în amintirea ultimelor două victime ale acestei hăituieli sau o simpla constatare. Nu oprise războiul în fosta lugoslavie iar „cartelul de la Sevastopol" va continua să încerce să-şi plaseze armele peste tot în lume. Dar, lipsiţi de finanţarea iraniană, bosniacii şi croaţii mai aveau de aşteptat. Banii promişi de Arabia Saudită nu veniseră niciodată iar următorii iranieni care ar fi oferit dolari ar fi riscat sâ fie arşi de vii chiar mai înainte de a fi avut timp să-i numere. Deocamdată se păstra în continuare echilibrul terorii şi în fosta lugoslavie nu se dezlânţuia un război total.

2) Sentimental (n.a.).

1) Nota de plată, vă rog (n.a.).

1) Staat Polizei, serviciu de conlrainforniaţii (n.a.).

care sugrumase atâţia inşi nu-l părăsea niciodată, iar vechea lui Astra, copie spaniola a pistolului automat german, se afla totdeauna în compartimentul de la bordul Rolls-ului, unsă cu grijă şi cu un glonţ pe ţeava. Pe lume erau mulţi răufăcători...

Vă duc undeva?

Nu, aşteapt-o pe Sandra.

Goulash Museum se afla în centrul labirintului de sensuri interzise învecinându-se cu zona pietonalâ. Aveai nevoie de o busolă ca sâ te descurci. James pleca pe jos, înfofolit în haina lui de vigonie. Aruncă în treacăt o privire spre ziarele etalate la colţul străzii. Toate cotidianele se ocupau pe prima pagină de asasinarea lui Dieter Weizman.

*

* *

James o identifica pe Crista Shongau de la prima privire. Fârâ un merit prea mare. În sala mică de la Goulag Museum nu erau decât trei cupluri de turişti, douâ doamne în vârsta care se întreţineau cu propria lor supâ şi o blondă splendidă pe bancheta din fund, care citea nişte documente. Avea pârul prins în coada de cal, era bronzata şi avea un aer sportiv.

James traversă birtul acela modest, urmărit de privirea complice a patronului, al cărui pâr prins la ceafă cu o panglică, era aproape la fel de lung ca cel al blondei... Tânâra femeie ridică ochii şi un zâmbet îi lumină faţa, în timp ce se ridica.

James Scott!

Părea câ-l cunoaşte. Îşi strânseră mâna cu căldură şi James o cântări dintr-o privire. Blonda purta un pulover gros de lână, care nu reuşea sâ-i strivească pieptul atletic, şi pantaloni-pană. Un machiaj discret îi punea în valoare ochii

1) Imediat, domnule (n.a.).

*

* *

<t.

Roberto Bari încerca să înghită nişte paste scârboase pe terasa hotelului Commodore, vecinul sărac al hotelului Danieli. Norii de deasupra oraşului dispăruseră alungaţi de vânt şi acum era frumos, deşi cam râcoare, iar turişii se înghesuiau pe cheiul Marelui Canal printre chioşcurile care vindeau ilustrate şi suveniruri. La douăzeci de metri de el. Danieli părea câ-l sfidează. Nu îndrăznea sâ intre de teamă să nu dea nas în nas cu ţinta. Celalalt ar fi

putut sâ-l repereze şi dupâ aceea ar fi fost mult mai dificil...

Deci trebuia sâ-l aştepte sâ iasâ. De preferinţă singur. Pe străduţele din jurul pieţii San Marco era relativ uşor sâ tragi şi să fugi. În loc sâ ia un motoseaffo prea uşor de reperat, se

* *

* *

Nu era mai mult de şase dimineaţa şi, de-a lungul arterei Kennedy Caddesi, dramul care trecea pe lângâ Marea Marmara pânâ la aeroport, maşinile înaintau deja la pas. La câteva sute de metri de mal se aflau ancorate zeci de cargouri vechi, de petroliere, de barcazuri ruginite. Un adevărat cimitir de vase. Marea Marmara era considerată drept o cale internaţională, în

*

* *

Gospodin Scott?

Era incontestabil vocea unei rusoaice.

Du, răspunse James.

Sunt Svetlana, vreau sa ne întâlnim. Notează adresa. Suni la primul etaj. Peste o ora. Cu douăzeci de mii de dolari.